

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 26

CENA 80 DINARA

NINĎA

TAJNE RUŠEVINE URUAPANA

Derek Finegan

TAJNA RUŠEVINA URUAPANA

SERIJA
Borilačke veštine

NINĎA

Naslov romana:
TAJNA RUŠEVINA
URUAPANA

Autor:
Derek Finegan

Recenzent:
Slobodan Lukić

Lektor:
Mirjana Šterijevski

Korektura:
Nada Maksimović

Slog i štampa:
»Litopapir« — Čačak

© DEN PRESS

PONY WEST — BORILAČKE VEŠTINE — NINĎA 26 —
VANREDNO IZDANJE — JUL 1985. godine. Cena 80 dinara.
Izdaje NIRO Dečje novine, 32300 Gornji Milanovac, Tihomi-
ra Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik Mirjana Šterijev-
ski. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta
Obradović, Vera Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Mio-
drag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mijatović, Nikola Ma-
slovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jer-
ković, Gojko Štulović. Telefoni: (032) 711-549 i 712-247 lokal
28 uredništvo i 714-250 prodaja. Telex: 13731. Štampa: »Li-
topapir«, Čačak.

Derek Finegan

TAJNA RUŠEVINA URUAPANA

— Video si ovo?

Krupan mladić duge plave kose gurnu preko stola novine koje su još mirisale na štamparsku boju, a njegov drugar preko puta prihvati ih sporim pokretom. Atmosfera u noćnom klubu »Mejflauer« ni je ni bila pogodna za čitanje, naročito u ove sitne sate pred zoru, kada je čak i najprobirljiviji posetilac konačno za dovoljan programom.

Visok, vitak čovek ozbiljnog lica i tamnoplavih očiju hitro prelete pogledom po naslovima, uobičajenim za San Francisco ranih osamdesetih godina: ubistvo, pljačka, prevara, droga, prevara, pljačka, ubistvo...

— Na ovo misliš?

Kratka vest našla se na prvoj strani samo nekim čudom, jer nije spadala u kategoriju

senzacija po ukusu »Ivning Stara«, jednog od onih listova koji su uvereni da čitaoci uz svoju prvu jutarnju kafu žele samo krv, seks i ogovaranja. Možda je list bio i u pravu: ta ista kratka vest nije se pojavljivala ni u jednim novinama u gradu.

— Aha — plavokosi otpi gutljaj piva iz visoke čaše i zadovoljno mljacnu usnama. — Nisam ti pričao da sam jednom studirao arheologiju, Les?

— Znam. Čitave dve sedmiце. I da si napustio arheologiju kada si otkrio da ona riđokosa profesorka ima manje od dve hiljade godina. Otkud iznenadno interesovanje za tu nauku, Pite?

Plavokosi odmahnu glavom, dok mu je pogled zamišljeno kružio po malobrojnim pose-

tiocima u polumračnom klubu. Na striptizetu, koja se žurno svlačila uz bučnu muziku, malo ko je obraćao pažnju. Uostalom, ostali su samo stalni posetioči, a mnogi od njih po znawali su njeno telo bolje od tela sopstvenih suprugaa.

— Ne znam — reče. Valjda zbog dosade. Oni noćas neće doći, Lesli.

— Doći će.

Mladić po imenu Pit nije dovodio u pitanje tu tako sigurnu izjavu, što je svakako bilo rezultat dugog poznanstva. Čovek koji je to rekao ulivao je poštovanje svakom ko se samo jednom sreo s njim, ali ne samo zbog markantnih crta lica, vitkog tela u kojem se naslućivala izuzetna snaga i ozbiljnost pogleda tamnoplavih očiju, bilo je tu još nešto, neki kvalitet koji je teško definisati.

»Neobičan čovek«. »Čovek stvoren da zapoveda i vodi«. »Izuzetno snažna ličnost«. Sve su to bile procene ljudi koji su dobili priliku da upoznaju Leslija Eldridža... mada takvih nije bilo mnogo.

Ipak, možda je najbolju definiciju Eldridžove ličnosti dala jedna žena.

»Vulkan«, rekla je ona.

Vulkan po čijem izgledu ni kada ne biste zaključili da u njemu ima i nečeg drugog sem

davno ohlađenog pepela. Međutim...

Kao i prethodne, i ta definicija bila je samo delimično tačna. Malo ljudi na svetu, mogli su se nabrojati na prste jedne ruke, znalo je nešto više o njemu. I to da mu Lesli Eldridž nije pravo ime.

— Ne vidim šta je to toliko privuklo tvoju pažnju u tih nekoliko redova — nastavi Eldridž mirnim glasom. Kao i Pitove, i njegove oči su neprestano pretraživale prostor oko sebe, posebno kontrolišući stepenice kojima se sa ulice silazilo u klub »Mejflauer«.

Da li ste ikada imali priliku da posmatrate, bar na filmu, tigra koji naizgled leno leži u hladu posle dobrog obroka? Iskusni lovci znaju da mu, uprkos tome, neće promaći ni jedan pokret, nijedan šum iz njegove okoline. I da je zver spremna da munjevito reaguje, stavljaajući u deliću sekunde u pokret svoje čelične mišice...

— Ne znam, rekoh ti — Pit je sa žaljenjem posmatrao svoju sada ispražnjenu čašu. — Valjda mi se čini neobičnim što je iznenada pronađeno nešto što bi moglo da bude prava arheološka senzacija. I to u kraju koji je svojevremeno bio detaljno istražen.

— Je li? Nisam to znao.

— Ona ridokosa profesorka, ako nisi znao, bila je specijalista za prastare američke kulture i odlično se sećam kako je govorila da severnije od Paname više ništa novo ne može da se pronađe.

— Misliš ništa staro? — fini osmeh prelete preko preplanulog Eldridžovog lica.

— Da, to mislim. Ništa novo od starih stvari, do đavola!

— Sećaš li se tog hrama u Uruapanu? Tako se zove to mesto?

— Aha, Uruapan. Njega direktno ne, ali pretpostavljam da je do sada otkriveno šta se sve nalazi u njemu. Međutim, otkrio sam nešto drugo... zbog čega je ta ridokosa neprestano pila. Razgovor o arheologiji izaziva žeđ, časna reč. Kako bi bilo da... Hej!

— Vidim — mirno reče Eldridž. — Idemo...

Njihovu pažnju su privukla dva čoveka koji su, zadovoljno se cereći, silazili niz stepenice. Bleštava elegancija njihove odeće, mnoštvo prstenja i skupe igle u kravatama odavale su mnogo para, a malo ukusa, a nadmena sigurnost nešto drugo — ljude navikle na nasilje i uverene da njima niko ništa ne može.

Pit i Eldridž postavili su se tako da im prepreče put na samom podnožju stepenica i onaj koji je silazio prvi, oni-

zak vitak čovek maslinastog lica i tankih brkova, iste boje kao i zalizana crna kosa, iznenađeno zastade.

— Zdravo, Alehandro — tiho reče Eldridž. — Čekao sam te...

— Ko si ti, do đavola? — gnevno upita onaj koga je nazvao imenom Alehandro. — Skloni mi se sa puta, momak, inače...

Onaj drugi, podmuklog izraza u očima, značajno prise desnu ruku džepu kaputa. U pogledu mu se videlo da sve zaplete rešava na isti način: revolverom.

Pit mu se isceri u lice.

— Samo pokušaj! — reče. — Baš me zanmia da li ćeš uspeti da dotakneš to gvožđe pre nego što ti otkinem glavu!

Alehandro se pope jednu stepenicu više i pogled mu iznenada postade oprezan.

— Ko ste vi? — upita malo ljubaznije. — Šta hoćete?

— Da razgovaramo — odgovori Eldridž.

— Ovde?

— Ne ovde. Neće dugo trajati, Alehandro. Možemo i na polju, ispred ulaza.

Njih dvojica se dobro pogledaše i Alehandro klimnu glavom, iako je lice onog drugog pokazivalo da mu se ta ideja ne dopada. Krenuli su uz stepenice, praćeni Eldridžom i

Pitom, bacajući podozrive poglede preko ramena, sa rukama koje su i dalje lebdele sumnjivo blizu oružja skrivenog pod odećom.

U »Mejflauer« se ulazilo iz uskog mračnog prolaza koji je vodio na jednu od onih ulica koje pred zoru potpuno opuste. Nekada je prostor pred ulazom bio raskošno osvetljen raznobojnom svetlećom reklamom, ali je od nje sada ostalo samo još nekoliko delova koji su čitav prostor osvetljavali avetinjski plavom svetlošću.

Alejandro i njegov partner zazuzeli su stav koji upozorava, odmakavši se dva ili tri koraka od svoja dva pratioca. I Eldridž i Pit zastadoše.

— Dakle?

Aleandrovo glas sada je ponovo bio samouveren, svestan činjenice da mu je revolver nadohvat ruke i da se nalazi na dovoljnom rastojanju od te dvojice nepoznatih. Ili na rastojanju za koje je mislio da je dovoljno.

Na Alejandrovu nesreću, ta procena nije bila tačna.

— Zanima me čovek koga zovu Moreno, Alejandro.

Piskav smeh, bez mnogo iskrenosti. Alejandrov partner, očigledno manje inteligentan od svog prijatelja, tek tada je shvatio da ovo neće biti običan razgovor

— Mnogo pitaš, ortak — reče Alejandro. — Ko ti je rekao njegovo ime?

Eldridž se osmehnu, pokazujući blistave zube. Plava svetlost davala je njegovom licu strašan izraz.

— Doreli — odgovorio je.

— Doreli? — Alejandro se povuče još korak unazad. — Znači, ti si...

— Da — Eldridžov glas bio je miran. — Ja sam ubio Dorelija, Alejandro.

Drugi čovek procedi kroz zube gadnu psovku i desna ruka mu hitro polete pod kaput. Alejandro je kasnio samo delić sekunde za njim.

— Ne! — uzviknu Eldridž oštro. Upozorenje je bilo na menjeno Pitu koji je već stavljao u pokret svoje moćno telo.

Gotovo neshvatljivom brzinom čovek koga smo upoznali pod imenom Leslie Eldridž proračunao je da čak ni Pit, jedan od najboljih majstora borilačkih veština na Zapadnoj obali, ne može stići na vreme da predupredi hitac iz pištolja.

Taj proračun trajao je možda stoti deo sekunde. Možda i manje... udarac se sručio u prolazu na Alejandrovu glavu, odbacivši ga nekoliko stopa dalje, do zida, niz koji se srozao kao lutka od krpa.

Drugi čovjek je već izvučenim pištoljem pokušao da sledi Eldridžov skok, ali je beznadežno kasnio. Otvorio je usta da zaurla u nemoćnom protestu; krik se pretvorio u krkljanje kada je ivica dlana, tvrđa od čelika, pogodila njegove vratne žile.

Pit odmahnu glavom, otvarajući pesnice koje je nesvesno stisnuo.

— Ne znam kako ti to uspeva, momak — reče — ali imam utisak da si sve brži i brži.

— Morao sam da budem brz — Eldridžov glas nije odavao ništa od sveg onog napora koji je morao biti uložen u trenutak ranije izvedeni poduhvat. — Nisam želeo da ih ubijem, inače...

— Šta? Prokletstvo... povlačim ono što sam rekao. Više nisi u formi, stari moj.

— Misliš? — preko Eldridžovih usana pređe lak osmeh dok se saginjao da proveri Alehandrovo stanje. — Rekao sam da nisam želeo da ih ubijem, ne da nisam mogao.

— Zbog čega ih ostavljaš u životu, do đavola? Sam si rekao da od njih ništa novo nećemo doznati i da njihova smrt treba da posluži kao opomena drugim trgovcima drogom. A sada... do đavola!

Pucanj pištolja potmulo je odjeknuo, jer je njegova cev

bila prislonjena uz Alehandrove grudi. Spustivši oružje uz još uvek nepomično telo njegovog partnera, on mu iz Alehandrovog pištolja ispali hitac u glavu i odbaci oružje natrag do njegovog vlasnika.

— To ti neće upaliti, Les — odmahnu Pit glavom. — Policija nije toliko glupa.

— Nije me briga za policiju — Eldridž je mirno brisao ruke o skupu tkaninu Alehandrovog odela. — Ne želim samo da se zna ko ih je ubio... odnosno, ne želim da se zna da ih je ubio ninda...

* *

NINDA?

Tu reč nećete naći u mnogim rečenicama i enciklopedijama, a tamo gde je i nađete, definicija će biti kratka i ne naročito jasna. Doznaćete da su ninde u srednjovekovnom Japanu odigrale krupnu ulogu u ratovima feudalnih kraljeva i da im legenda pripisuje nadljudske sposobnosti.

Legenda?

Čovekova psihologija često koristi taj odbrambeni mehanizam; sve što se ne slaže sa uobičajenim predstavama, sve što izgleda nemoguće i neshvatljivo, premešta se u domen čarolije, legende, bajke. Posta-

je predstava kojoj se zvanična nauka prezrivo osmehuje.

Jer, ninde **jesu** postojale, i postoje još i danas. O njima se malo zna, jer oni tako žele.

I njihove prave sposobnosti zaista se graniče sa nemogućim ali nisu nedostupne i za druge. Dovoljno je samo imati natprosečne reflekse, natprosečnu snagu i natprosečnu inteligenciju. I odvojiti nekoliko godina svog života za obuku u kojoj i najmanja greška znači siguran neuspeh...

Naravno, potrebno je pre toga ubediti tajanstvene učitelje da si ti čovek u čije se ruke sme staviti jedno strahovito oružje i da neće pogrešiti ako se odluči za tvoj izbor...

Lesli Eldridž, poslužimo se tim imenom, jer se i on odlučio za njega, učinio je sve to. I postao prvi čovek sa Zapada koji se iz Japana vratio kao biće iz legende.

Kao ninda...

Možda je to bio razlog što je njegov verni drug i pomagač u mnogim obračunima, Tabasko Pit, zbunjeno odmahnuo glavom dok su se udaljavali ispred mračnog ulaza u »Mejflauer«.

— Nije mi jasno, Les... mislio sam da je ideja zadati im što više straha, do đavola!

— Jeste, ali zar ne primećuješ kako se u podzemlju

sve češće pominje »Čutljiva smrt«?

— »Čutljiva smrt«? Čuo sam, ali... neka sam proklet! Pa to si ti!

— Tačno. Nemoj potcenjivati protivnika, Pite. To je, da te podsetim, i jedna od prvih lekcija kojoj su me naučili tamo u Japanu, još dok nisam ni smeo da se nadam da ću jednog dana zaista postati ninda.

— Čekaj, kako oni...?

— Prilično jednostavno, Pite. Iza krupnih poduhvata uvek se nalazi čovek čija inteligencija daleko nadmašuje inteligenciju njegovih revolveraša i onih koji za njega obavljaju prljave poslove. Jedan od takvih strpljivo prikuplja podatke o meni — i o tebi, uostalom — i nije nimalo čudno što je neko već pomenuo termin — ninda...

— Siguran si? Ako je tako, mi...

— Nećemo prekinuti ono što radimo, ako si to pomislio. Neko vreme radićemo na drugi način... a ta dva hica predstavljaju početak novog stila. Mogao sam ih ubiti onim prvim udarcima koje sam zadao, naravno, ali bi to bio upravo jedan od onih tragova koje podzemlje vreba. Štaviše, imam utisak da se neka nevidljiva omča postepeno steže oko mene.

— Haragei?

— Ne — osmehnu se Leslie — haragei, kao što znaš, predstavlja predosećanje opasnosti, ono što mnogi pogrešno nazivaju šestim čulom. Opasnost o kojoj govorim još uvek nije tako konkretna da bi haragei reagovao.

— Nikad mi to neće biti jasno — promrmlja Pit. Hodao je lagano, pognute glave, sa rukama zavučenim duboko u džepove uskih farmerki.

— Zašto? Nema tu nikakve čarolije, Pite. Haragei predstavlja jedinstvo čoveka sa njegovom okolinom, spoj mojih čula sa svim onim što me okružuje! I ti bi to mogao da postigneš ako bi samo malo više pažnje posvetio funkcionisanju svojih čula!

— Hvala! — odmahnu Tabasko glavom. — Za takvo nešto nemam strpljenja, Les. Pokaži mi momka koga treba da sredim i to će biti učinjeno... bez ikakvih predosećanja i ostalih orijentalnih misterija, do đavola!

Duga ulica kojom su hodali bila je tiha, čak ni vetar sa okeana nije pokretao krošnje drveća otežale od noćasnje kiše.

Stotinak stopa pred njima na trenutak blesnuše svetla jednog automobila i Pit se trže.

— Hej! — reče tiho. Video si?

— Aha. To je Sumiko.

— Ona? Kako je znala gde treba da nas sačeka?

Lesli se tiho nasmeja.

— Opet sumnjaš u neke čarolije, Pite! Ne, ma šta ti mislio, tu nema nikakve telepatije. Jednostavno sam joj rekao gde ćemo biti noćas i zamolio da nas sačeka.

— Sa vama se nikad ne zna — sumnjičavo promrmlja Tabasko, ali mu na licu zaigra osmeh.

Jedva čujno brundajući motorom, veliki »kadilak« zaustavi se ispred njih i oni hitro uskočiše unutra. Vitka, crnokosa devojka krhkog tela pomeri se u stranu da ustupi Leslieju mesto za volanom. Pogled njenih krupnih, crnih i malo kosih očiju bio je upitan.

— Sve je u redu — blago reče ninda. Tih nekoliko reči bilo je dovoljno da njeno ljupko lice ozari osmeh.

— Nećeš da zaustavimo ovde, Pite? — upita Leslie nekoliko trenutaka kasnije, dok je »kadilak« klizio pod vlažnim krošnjama velike stambene četvrti, ispunjene zasebnim kućama sa velikim travnjacima ispred njih.

— Na žalost, ne! — uzdahnu Pit. — Ta Šaron Del Monte je ženska i po... jedina mana joj je što joj se vaš pri-

jatelj Pit više ne dopada. Sem toga, sada je svakako u toplom krevetu sa svojim novim prijateljem. A da bi stvar bila još smešnija, i taj prijatelj je — arheolog!

Lesli je ćutke vozio dalje, praveći se da ne primećuje čežnjive poglede koje je Pit bacao prema jednoj od kućica. I sam je iz priče poznao Sharon Del Monte, devojkicu koja u poslu foto-modela nije uspela samo zato što je svoju nezavisnost cenila više od svih onih bleštavih ponuda kakve se stavljaju ženama u njenom poslu...

Pit se, međutim, varao. Sharon Del Monte nije spavala. Nije čak ni pomišljala na san...

Pune usne Sharon Del Monte bile su razvučene u nežan osmeh. »Muškarci su ponekad zaista prava deca«, mislila je. »Uvek se oduševljavaju pogrešnim stvarima i u pogrešno vreme. Ni Sem Rejbern nije izuzetak i pored toga što svi tvrde da je njegova inteligencija daleko iznad prosečne...«

Sa uzdahom je čvršće obavila oko sebe dugu kućnu haljinu, jer Rejbern nijednim pokretom nije pokazao da ga

zanima ono što se krilo ispod nje.

— Hoćeš li kafu, Seme? — upitala je oprezno.

Visok, vitak mladić riđe kose nestrpljivo odmahnu rukom. Nije se čak ni okrenuo: levom rukom je držao pritisnutu uz uho slušalicu telefona, dok je desnom nervozno prekopavao po gomili novinskih isečaka i nejasnih fotografija.

— Znam da je prošla ponoć, do đavola! — gnevno izgovori u slušalicu. — Prokletstvo, zar vi ne razumete engleski: stvar je važna! Važna! Morate da probudite profesora Manštajna... recite da je na vezi Rejbern. Rej-bern! Jedan od njegovih učenika, do đavola!

Slegnuvši ramenima, Sharon tiho pređe u kuhinju. Pet minuta kasnije vratila se sa dve velike šolje iz kojih se širio zamaman miris vrele kafe.

— Hvala — dobaci Rejbern preko ramena. Bilo je očigledno da još uvek nije dobio sagovornika koga je tako uporno tražio.

— Meksiko? — upita Sharon. Sklupčala se kao mačka na fotelji preko puta njega, držeći šolju s kafom među dugim prstima.

— Aha... izvini, znam da će račun za telefon biti grozan, ali...

— Znam, znam! — osmehnu se ona. — Sve za nauku! Živela nauka!

On ne obrati pažnju na podsmešljiv gest kojim je podigla šolju s kafom.

— Profesore? — urlao je u slušalicu. — Oh, najzad! Ovde je Rejbern... Semjuel Rejbern, sećate se? Da, znao sam da ćete me se setiti... Slušajte, profesore, kakve su ovo gluposti u časopisu? Kojem časopisu? »Sajentifik Emeriken«, do đavola! Nosi vaš potpis... jeste, o hramu u Uruapanu!

Njegove guste obrve sve više su se sklupljale i Šaron podiže oči prema nebu. Semjuel Rejber imao je samo jednog boga — arheologiju — i teško svakome koji na tog boga bude hulio... makar to bio i sam profesor Manštajn, jedan od retkih naučnika koje je ikada poštovao...

— Da, profesore, da... ali zar vam se ne čini čudnim što zvanični demant — i to sa vašim potpisom — stiže gotovo pre nego što je vest o nalazu uopšte objavljena? Novinari kažete? Neko **jeste** zabrljao, do đavola, ali to svakako nisu bili novinari... ne, **nisu**! Šta? Drsko? Možda sam drzak, ali to nije ništa u poređenju sa drskošću kojom se prezentira ovakva jedna stvar u tom kva-zi-naučnom časopisu...

Preko divnih usana Šaron Del Monte prelete osmeh. Izraz razočarenja na Semovom licu govorio je sasvim dovoljno...

— Prekinuo je vezu, matoru budala! — zaurla crvenokosi, tresnuvši slušalicu na nje-no mesto. — I on je izlapeo, totalno izlapeo, do đavola!

— Imaj srca, Seme — reče ona meko. — Ni ti nisi uvek najbolje raspoložen kada te dignu u pola noći... možeš misliti kako će reagovati si-roti profesor koji sigurno ima bar sedamdeset godina!

— Ko? Manštajn? Ima taj i svih osamdeset, mala moja... ali mu to ne daje pravo da celom svetu baca prašinu u oči! Pogledaj samo ovo!

Ona oprezno dohvati jednu od fotografija koje joj je dobacio preko niskog stočića.

— Ti znaš da za mene ove slike ne znače ništa... to je taj hram u Uruapanu, je li?

— Ne, do đavola, u tome i jeste stvar! To nije hram u Uruapanu, već u Magiskatzinu, a to je čitavih trista milja dalje!

— Pa šta? Mislim, i taj Magis... kako ono reče da se zove... zar nije to isti hram? Mislim...

— Nemoj da misliš o tome, do đavola, kad pojma nemaš! U tome i jeste problem! Manštajn tvrdi da nalaz u Urua-

panu nije ništa novo i ilustruje to fotografijama hrama u Magiskatzinu! Fotografijama koje sam ja lično snimio za njega u tom prokletom hramu pre pet godina!

— U redu, to znači da je u pitanju isto vremensko razdoblje, zar ne?

Umesto odgovora, Rejbern duboko uzdahnu, podižući oči prema nebu. Iskapio je gotovo polovinu vrele tečnosti iz šolje, bez ikakve vidljive reakcije i tek tada je spustio, gledajući devojkicu optužujućim pogledom.

— Šaron, ova kafa je vrela!

— Znam!

Njegovo široko lice razvuče se u osmeh.

— Izvini, devojčice — reče pomirljivo — mislim da sam to i zaslužio. Sedim ovde čitavu noć i maltretiram te glupostima koje te nimalo ne zanimaju. Ne ljutiš se?

Ne, nije se ljutila. Mnoge su žene shvatile da se na Sema Rejberna i ne vredi ljutiti.

— Hoćemo li u krevet? — zevnu ona, dopuštajući da joj se kućna haljina ponovo otvori.

— Nećemo! — progundā on zagledan u jednu tačku. — Moram da razmislim...

Znala je da je njegova moć koncentracije gotovo fenomenalna, ali je odlučila da je još

jednom stavi na probu. Uspravila se gipkim pokretom mlade mačke i dozvolila da joj haljina sklizne niz telo. Prošla je pored njega mekim korakom, njišući bokovima.

Sledio je pogledom, ali je taj pogled bio prazan.

— Ta prokleta arheologija! — zvonko se nasmeja devojkica saginjući se da dohvati haljinu sa poda. — Naćiniće evnuha od tebe, ćasna reć!

On nestrpljivo odmahnu rukom.

— Saslušaj ovo, mala! — reće još uvek sa izrazom one iste koncentracije na licu. — U jutrašćnim novinama pojavljuje se kratka vest o gotovo neverovatnom otkriću hrama u Uruapanu, mesto gde takvo nešto niko nije očekivao. Istog dana — pazi, istog dana — izlazi »Sajentifik Emericen« sa demantom te vesti i fotografijama koje bi trebalo da dokažu da nalaz u Uruapanu nije ništa novo...

— Izvini, Seme, ali zaista ne znam zbog ćega mi sve to govoriš! Znaš da me ne zanima ništa što je starije od trideset godina!

— Pre svega, ja sam stariji od trideset godina. Nekoliko dana, ali to ne menja stvar... Saslušaj me, Šaron, do đavola! Hoću da proverim šta će reći tvoja ženska intuicija i ono zrno zdravog razuma ko-

je si nekako uspela da saču-
vaš...

— Hvala na komplimentu!
— osmehnu se ona. — Ipak,
radije bih u krevet... sutra
imam snimanje, a niko ne vo-
li foto-modele čije su oči ote-
čene od nespavanja.

— Lažljivice mala! Prošlu
noć spavala si samo tri sata,
a oči su ti jutros bile blistavi-
je nego ikad!

— Može biti... samo što
prošle noći nismo pričali o
prepotopskim hramovima i sl-
ičnim glupostima...

— Obećavam ti da ćemo us-
koro preći na tu istu discipli-
nu, mala... ali me saslušaj
najre do kraja! O kej?

— U redu! složi se ona s
lakim uzdahom, uzimajući ci-
garetu iz kutije sa stola. —
Sva sam se pretvorila u uvo...

— Dakle, izašao je članak
sa fotografijama koje očigle-
dno nemaju veze sa Uruapa-
nom, jer sam ih lično ja svo-
jevremeno snimio na mestu
koje je više od trista milja
daleko odatle. Potom sam ih
predao profesoru Manštajnu,
koji je, da te podsetim, naj-
veći autoritet kontinenta za
staroameričke kulture, odnosno
ono što se naziva pretko-
rtesovska epoha...

— Sasvim jasno, profesore!
— klimnu glavom devojka. —
Neće još dugo... kroz najviše
pet minuta i ja ću znati sve

što o toj stvari uopšte vredi
znati...

— I upravo taj isti profe-
sor Manštajn, koji se čak od-
selio u Meksiko Siti da bi bio
bliže predmetu svojih izuča-
vanja, sada zadaje nizak uda-
rac čitavoj nauci! Šta bi ti
zaključila iz svega toga, Ša-
ron?

— Ja? Paa,,, mogu da se
zakluče dve stvari.

— Koje dve? — traže se
Rejbern iz razmišljanja. —
Kako dve?

— Prva stvar je ono što si
već spomenuo: da je naš dra-
gi profesor potpuno zakrečio
i pomešao slike koje njegovim
starim očima verovatno sada
izgledaju potpuno isto...

— Ne! — odlučno odmah-
nu glavom Rejbern. — Ti ga
ne znaš... bez obzira na go-
dine, matorca pamćenje odli-
čno služi, videćeš...

— Teško da ću videti... ali,
ako je tako, onda ostaje samo
ono drugo objašnjenje... da u
čitavoj ovoj stvari nešto pro-
kleta smrdi!

— Moja pametna devojčica!
— isceri se Rejbern tapšući
je po ruci. — Prokleta dobar
zaključak, nema šta, mala! U
ovoj stvari nešto zaista gad-
no smrdi!

— Profesor Manštajn, mož-
da?

— Možda — progunda Rej-
ber zamišljeno. — Mada je

možda i on žrtva nečije zavere...

— Zavere? — Šaron podiže svoje lepe obrve. — Dečko, ne govorimo o švercu droge, oružju ili nečem sličnom, već o poštenoj staroj nauci koja se zove arheologija!

— Ha, devojčice, zinula bi kada bi čula koliko miliona dolara svake godine promeni vlasnika u trgovini predmetima koji najčešće nisu toliko stari koliko vešti prodavci tvrde!

— I profesor se bavi time?

— Do đavola, to nisam rekao! Kad imam prvi avion za Meksiko?

Veštim pokretom noge, Šaron zbaci telefon sa stočića u trenutku kada je Rejbern pružio ruku prema njemu.

— Ako je taj prokleti hram čekao hiljadu ili dve godina, može da sačeka još koji sat. U krevet!

On se grohotom nasmeja.

— Do đavola, mala, u pravu si! Od te proklete nauke stvarno ću postati evnuh! Kladim se da sam prvi muškarac kome si morala da komanduješ da s tobom pođe u krevet!

*
* *

Siva svetlost zore obuzimala je boju zavesi koja se laga-

no njihala na vetru sa okeana kada se devojka trgla iz sna i podigla na lakat.

— Les? — šapnula je. — Les...

Figura za koju bi se u toj sivoj svetlosti moglo pomisliti da je statua izrezana od tvrdog drveta pomeri se iz tradicionalnog položaja za meditaciju.

— Spavaj, Sumiko! — reče. — Još je rano.

— Zašto ti ne spavaš? Potreban ti je odmor.

— Ludice! — odvrati on nežno. — Znaš da se i u ovom položaju odmaram.

— Znam, ali...

— Ništa, ali. Spavaj još malo, probudiću te posle. Važi?

Devojka navuče lake pokrivače do grla i sklopi oči. Disanje joj nekoliko trenutaka kasnije postade pravilno i svako bi pomislio da je ponovo zaspala.

To, međutim, nije moglo da prevari oštra čula čoveka obučenog da postane ninda i preko njegovih usana prelete osmeh. Briga Sumiko bila je suvišna, svakako — ali kojem je muškarcu to uspelo da objasni za sve ovo vreme posle Adama?

Petnaestak minuta kasnije on nekoliko puta duboko udahnu vazduh, lagano napuštajući stanje tela i duha koje se graničilo sa transom indijan-

skih jogija. Međutim, dugotrajno mirovanje mišića moralo se nadoknaditi i on poče seriju intenzivnih vežbi čiji je cilj bio održavanje onih gotovo nadljudskih sposobnosti tog savršenog tela.

Kada se vratio iz kupatila, istuširan i osvežen, Sumiko ga je ponovo čekala oslonjena na lakat i sa osmehom na usnama. Prvi zraci sunca padali su na njeno ljupko, lice i ninda se naže da je poljubi.

— Ustani, lenštino mala! — reče nežno. — I nije ti uspjelo ni ovoga puta, da znaš. Videlo se da ne spavaš...

— Baš me briga! — ona se lenjo protezala. — Koliko je sati?

— Šest. I ja sam gladan.

— Baš me briga i za to. Jednom si tvrdio da možeš da izdržiš koliko hoćeš bez hrane... primeni sada taj svoj trik!

— Ženo, ustaj iz tog kreveta i spremaj doručak! — reče ninda praveći gnevno lice. — Inače...

Ona ga poljubi.

— Sreća tvoja što nisi dovršio tu rečenicu. Inače...

Časkajući, njih dvoje su otezali laki doručak koji je Sumiko postavila na maloj terasi nadnetoj nad okean. Jutro je još bilo sveže, iako je sunce najavljivalo lep dan, ali njih dvoje to nisu primećivali.

Bili su to retki trenuci koje su potpuno mogli da poklone jedno drugom i zbog toga su naučili da intenzivno uživaju u njima, izbegavajući čak i razmišljanja o svetu koji je počinjao nekoliko desetina stopa dalje, iza zidova kućice koja je pripadala samo tom neobičnom paru.

Ninda iznenada podiže glavu da oslušne.

— Znala sam — uzdahnu Sumiko — zazvoniće telefon, zar ne?

Tihi zvuk zvona iz dnevne sobe učinio je njegov odgovor nepotrebnim. Odbacivši salvet na sto, Lesli Eldridž elastičnim korakom priđe telefonu.

— Pit — reče prigušen glas sa druge strane. — Nisam vas probudio, a?

— Ne, nisi. Nešto se dogodilo?

— Direktno ne — bilo je očigledno da Tabasko pažljivo bira reči. — Mislim, nije u pitanju naš posao...

— Aha. Pusti da pogodim... ovako rano ujutru... Hmm... mora da je u pitanju neka žena?

— Idi do đavola! — progundala Pit. — Jeste, u pitanju je žena. Šaron Del Monte. Sećaš se, pre desetak dana smo govorili o njoj i onom njenom dečaku, arheologu.

— Sećam se. I?

— Maločas me je zvala. Izgleda da je taj Rejbern, ili kako se već zove, naleteo na nešto neobično dole u Meksiku. Znaš... poznajem tu devojkicu prilično dugo... nije od onih koje bez razloga hvata panika.

— U redu, Pite, ali kakve to veze ima sa nama?

Dubok uzdah sa druge strane.

— Paaa... u stvari nikakve. Ona me je samo zamolila da...

— Da odletiš u Meksiko i proveriš šta je sa njenim dečkom, je li tako?

— Do đavola, Les, izgleda da samo gubim vreme i plaćam nepotrebne telefonske razgovore. Ti već znaš sve što ću ti reći!

— Ne baš sve. Recimo, zbog čega to činiš?

— Zbog Šaron, ako baš hoćeš da znaš!

— Nelogično, Pite.

— Znam. Trebalo bi da pustim da taj momak nastrada u Meksiku, pa da mi onda Šaron sama padne u naručje, zar ne? To bi bilo logično, je li tako?

Lesli se srdačno nasmeja.

— Na žalost, ta vrsta logike nama ljudskim bićima nikada nije pristajala. Kada letiš?

— Za nešto više od jednog sata.

— Oho? Stvar je toliko ozbiljna?

— Veoma. Ima tu još nešto... ali bih voleo da dođeš do aerodroma da bih ti to ispričao. U redu?

— U redu. Dolazim odmah.

Spustio je slušalicu i nekoliko trenutaka ostao zamišljen kraj niskog stočića sa telefonom. Podigao je pogled tek kada se Sumiko pojavila na vratima terase.

— Nešto nije u redu, Les?

— Aha... Momak devojkice u koju je Pit pomalo zaljubljen ima nekih problema u Meksiku, a naš vitez mu već hrli u pomoć. Idem da ga ispratim.

— U Meksiko?

— Da, u Meksiko.

— Zašto i ti ne bi pošao sa njim?

Ninđa malo namršti obrve, kao da mu je ta pomisao prvi put pala na pamet.

— Ja? Hmm, pre svega, nije me zvao. A drugo... nisam siguran da će mu moja pomoć biti potrebna. Zašto to pitaš? Intuicija?

Ona obori pogled.

— Nisam sigurna — promrmlja. — Kao da dole, na jugu, lebdi neki preteći crni oblak...

On joj priđe u dva duga koraka i čvrsto steže u zagrljaj.

— Neću ti reći da je to glupost — prošaputa — jer se

retko varaš. Ovoga puta, međutim...

Sumiko se blede osmehnu.

— Da, ovoga puta možda se varam. U svakom slučaju, reci Pitu da te pozove ako oseti da mu je potrebna pomoć. U redu?

— Ne brini, devojčice! — blago je pogladio po kosi. — Idem...

Sa malom torbicom na podu pored sebe, u lakoj majici i farmerkama, Tabasko Pit nije ličio na putnika koji će se za koji trenutak otisnuti na let dug koju hiljadu milja. Zavaljen u stolici aerodromskog restorana, sa uživanjem je ispijao kriglu za kriglom jakog australijskog piva, ne obraćajući pažnju na užurbane putnike koji su unaokalo vukli čitave gomile prtljaga.

— Zdravo, šefe — reče veseo kada se Leslie spusti na stolicu pored njega. — Tvoje piće odmah stiže; upozorio sam konobara na dolazak jednog tipa koji dobro plaća, ali ne voli lenštine...

— Prvi put čujem da me neko tako opisuje — nasmeja se Leslie. — Koliko traje ta tvoja priča?

— Vrlo kratko! — isceri se Pit.

Kako je i najavio, konobar se pojavio gotovo u trku, sa čašom iz koje je dopirao zamamni miris odličnog francu-

skog konjaka. — Reći ću ti samo dve... pardon tri reči: Šaron Del Monte!

Pitova dramatična najava nije, u stvari, ni bila potrebna, jer je Leslie već zapazio visoku, savršeno građenu devojku koja im se približavala gracioznim korakom, privlačeći zadivljene poglede svih prisutnih muškaraca starijih od sedam godina. Njeno lice, međutim, bilo je blede i zabrinuto; videlo se da joj svi ti pogledi u ovom trenutku nisu nimalo prijatni.

— Šaron Del Monte, Leslie Eldridž — obavi Pit formalnost upoznavanja ne pomerajući se s mesta.

Leslie srdačno steže toplu ruku devojke koja mu ljubazno klimnu glavom; njen inteligentni pogled kao da je pokušavao da proceni novog saveznika o kojem Pit očigledno nije mnogo toga rekao.

— Šaron — počeo Pit — pomenio sam ti mog prijatelja Eldridža kao čoveka koji, da tako kažem, voli misterije i u njima se snalazi kao riba u vodi. Ispričaj mu sve što znaš i nadajmo se da će moći da nam pomogne nekim saveutom. O kej?

Ona klimnu glavom, dopuštajući da joj duga plava kosa na trenutak prekrije lice. Uklonila je sa očiju gracioznim pokretom i zamišljeno otpila

gutljaj iz čaše koju je hitri konobar trneutak ranije stavio pred nju.

— U stvari — reče melodičnim glasom — ne znam oda kle bih počela... Vidite, Sem, Semjuel Rejbern, mladić s kojim živim zajedno već izvesno vreme, bavi se arheologijom, a specijalnost su mu američke kulture iz perioda pre dolaska Španaca. Proveo je čak i nekoliko godina u Meksiku, studirajući kod profesora Manštajna... ne znam da li vam to ime nešto znači, ali mi Sem tvrdi da taj matorac zna sve što vredi znati o tom periodu...

— Da, čuo sam za njega! — klimnu Lesli glavom. — Auto ritet za to područje, svakako.

— Vidite, pre desetak dana pojavila se u svim novinama ta vest o fenomenalnom otkriću i možete misliti da se Sem oduševio. Istog dana stigao mu je, međutim, i časopis »Sajentifik Emeriken« sa člankom profesora Manštajna koji je tvrdio da u Uruapanu nije nađeno ništa novo i to posvedočio serijom fotografija tobože načinjenim u tom hramu.

— Tobože? — Lesli podiže obrve. — S tim fotografijama nešto nije bilo u redu?

— Tačno. Sem ih je odmah poznao; nimalo čudno, s obzirom da ih je on sam snimio, pre četiri—pet godina, ali u

jednom drugom hramu, u... izvinite, ali to ime još uvek ne mogu da zapamtim. Magis... Magis... tako nekako.

— Magiskatzin — dobaci Lesli. — Čuo sam za taj hram. I?

— Naravno, Sem je pobesneo i nazvao Manštajna matorom ludom i izlapelim magarcem koji pokušava da baci prašinu u oči čitavom naučnom svetu. Uz to, čudilo ga je što demanti objavljene vesti o Uruapanu stiže bukvalno istog dana, što je moralo značiti da je članak u časopisu bio pripreman nekoliko dana ranije.

— I krenuo je u Meksiko da proveriti šta se dogodilo? — isceri se Pit. — Nikada neću shvatiti te naučnike, časna reč!

— Nije odmah krenuo — krupne devojkine oči se smračiše. — Iste noći uspeo je da dobije telefonom profesora Manštajna, ali je ovaj naglo prekinuo razgovor, što je samo još gore uticalo na Semov vatreni temperament. Jedva sam ga odgovorila da ne krene prvim avionom u Meksiko, ali je to učinio sutradan.

— Javio se iz Meksika? — Leslijev glas bio je tih.

— Da, nekoliko sati posle dolaska u Meksiko Siti. Nije pronašao profesora Manštajna. Rekli su mu da je ovaj iznenađeno otputovao u nepoznatom

pravcu. Sem, kao Sem, odlučio je da odmah krene u Uruapan i sopstvenim očima se uveri o kakvom je nalazu reč. Pozvao me je sa aerodroma odakle je imao lokalni let do mesta koje se zove Morelija, ili tako nekako. Posle toga nije se javljao tri dana...

Šaron dopusti da joj kosa još jednom prekrije lice i ramena joj zadrhtaše od jecaja koji je s mukom zadržavala.

— A onda se javio iz samog Uruapana — produži Pit koji je očigledno već poznavao čitavu priču. — Tamo je uspeo da dođe tek posle mnogih peripetija jer je meksička policija blokirala čitav kraj tragajući za skrivenom fabrikom heroina, Les. Rekao je da se javlja iz hotela »Mičoakan« i da mu se čitava stvar sve manje dopada, jer se o hramu pronose užasne priče... Između ostalog da su mrtvi svi koji su učestvovali u iskopavanju ruševina...

— Ništa više? Nikakvih detalja?

— Ne — glas Šaron Del Monte ponovo je bio čvrst, oči suve. — I taj razgovor naglo se prekinuo, upravo kada se spremio da mi kaže neke detalje o tim neobičnim događajima u okolini hrama. Čitav dan pokušavala sam da dobijem hotel, ali bez uspeha.

— Tu sam ja imao nešto više sreće — dodade Pit, dajući znak da mu je potrebna nova krigla piva. — Sledećeg dana sam dobio Uruapan i hotel, ali je momak na recepciji glatko odbio moju tvrdnju da izvesni Semjuel Rejbern, Amerikanac, boravi kod njih. To ti je čitava priča, Les...

— Hmmm — nindine oči bile su poluzatvorene, što je bio znak da duboko razmišlja. — Uruapan... tamo nikada nije bilo organizovane proizvodnje droge, koliko ja znam, Pite.

— Sasvim tačno. Proverio sam, za svaki slučaj. I momci iz Direkcije za narkotike u San Francisku prvi put čuju za to...

— Ti imaš nameru da kreneš istim putem? Iz Meksiko Sitija preko Morelije?

— Pa da. To je najkraći put, do đavola, a meni se žuri!

— Najkraći put nije uvek onaj kojim se najbrže stigne — osmehnu se ninda, ne pomićući da je to jedna od prastarih mudrosti kojoj su ga na učili u Japanu. — Imaš Rejbernov primer, Pite. Koliko je njemu dana trebalo da stigne do Uruapana?

— Tvoj prijatelj je u pravu, Pite! — reče Šaron. — Taj prilaz Uruapanu očigledno je pod kontrolom policije ili nekog drugog... Toliko sam jasno razabrala iz Semovih reči.

— Pa šta onda da uradim, do đavola? Da skočim padobranom u taj prokleti hram, a?

Ninđa se osmehnu i naže preko stola, spuštajući istovremeno glas.

— Slušaj me sada dobro, Pite! — reče. — Evo kako ćeš to izvseti...

*
* *

Nekada je lučki deo San Franciska bio carstvo krijumčara, trgovaca drogom, carstvo razvrata u kojem se za šaku dolara moglo kupiti bukvalno sve. On to jeste i danas, ali samo za sitne lopove, sitne krijumčare, sitne trgovce drogom. Veliki prljavi biznis preselio se u nekada poštovane četvrti, u skupe lokale gde se sklapaju krupni poslovi uz bljesak kristala i tihiu muziku iz vrsnih orkestara.

Smoking je ono što morate imati uz ulaznicu za neki od takvih lokala, gde čak i čuvari na ulazu, koji sumnjičavim okom zagledaju svakog gosta, nose najskuplja odela koja se novcem mogu kupiti. Novčanica od sto dolara tu je moneta za sitne troškove; polunaga devojka koja oko stolova nosi poslušavnik sa cigarama i cigaretama čudno će vas pogle-

dati ako zatražite ostatak od dvadeset ili pedeset dolara.

Takvim lokalima nije potreban spoljašnji sjaj i bleštave svetleće reklame koje morate zapaziti sa dva bloka daljine. Oni imaju svoju stalnu klijentelu i dobro poznaju njen ukus: još nijednom se nije dogodilo da nema nečega što zatraži gost koji je više od jednom navratio u takav klub.

Takvim mislima se bavio ninđa dok je u besprekornom belom smokingu rasejano vrteo hladnu čašu među svojim vitkim prstima. Klub u kojem se nalazio, »Grezt Siks«, nije mu bio nepoznat, kao što ni njegovo lice nije bilo nepoznato šefu sale. Izvrsnom pamćenju ovde je u pomoć priticala savremena tehnologija; vlasnici kluba izračunali su da će se investicija u računar srednje veličine koji pamti lica i imena stalnih gostiju, zajedno sa svim onim što su naručili ili poželeli, isplatiti veoma brzo. I tu nisu grešili.

Negde u memoriji tog kompjutera nalazilo se i lice ninđe, označeno imenom Elvis Lesing, a uz ime svakako i podatak da zahteva samo pravi francuski konjak najbolje vrste. Glupa mašina poslušno će zabeležiti da je ovom prilikom Lesing naručio običan viski sa sodom, čime će svakako zbu-

niti šefa kada se Lesli sledeći put pojavi u »Grejt Siksu«.

Čitanje reči sa usana nije nimalo nov trik, ali je na svetu još uvek voema malo ljudi koji su ga usavršili do krajnjih goranica. Ninda je bio jedan od njih i tu svoju veštinu koristio je i ove noći, bez stvarnog cilja. »Grejt Siks« bio je jedan od lokala u kojima se skupljala elita podzemlja; znao je da će, pre ili kasnije, doći do neke važne informacije.

Nekoliko novih lica privuče njegovu pažnju i on neupadljivo promeni mesto za dugim šankom kako bi bolje pratio njihov razgovor. Dva muškarca u skupim večernjim odelima, koji su svojim okruglim trbušćićima svedočili o blagostanju, i dve žene napadne lepote, od one vrste žena do čijeg se telefonskog broja dolazi tek kada se na pravo mesto gurne podeblji svežanj novčanica.

Lica muškaraca bila su mu poznata i on pažljivo prelista savršeni registar u svom pamćenju. Da, tako je: Luis Mitakis, bogati brodovlasnik, čiji su brodovi plovili uglavnom pod panamskom zastavom. I Grant Mahoni, čovek nejasnog zanimanja čiji je kapital vešto klizio tamo i amo, izbegavajući sve zamke poreznika.

Razgovor koji se vodio, međutim, nije bio naročito zani-

mljiv, bar ne za nindu. Glasno kikotanje dama govorilo je da se one izvorsno zabavljaju, bez imalo ustezanja najavljujući dvojici muškaraca kakve ih sve egzibicije čekaju posle večere. Lesli se već spremao da potraži neko zanimljivo društvo kada se četvorci priključio i peti član, visok, mršav čovek izrazito bledeg lica i očiju koje su neprestano kružile unaokolo, kao da njihov vlasnik svakog trenutka očekuje da se dogodi nešto opasno.

Na Mitakisov mig obe dame izgubiše se u pravcu toaleta, a pridošlica zauze mesto jedne od njih, na nesreću tako da sedne leđima okrenut nindi.

Mahonijevo lice govorilo je mnogo više od Mitakisovog i ninda se koncentrisao na pokrete njegovih usana, nastojeći da iz onoga što pročita sa njih rekonstruiše bar najvažnije delove razgovora.

— Ništa nisi doznao? — pitao je Mahoni, nastavljajući se na neko slično Mitakisovo pitanje. — A Vard?

S tim Vardom stvari očigledno nisu dobro stajale, jer je Mahonijevo lice pobledelo i on je drhtavom rukom prineo usnama čašu sa viskijem. Iako mu je bio okrenut leđima, ninda je po gestovima pridošlice lako zaključio da je ovaj još uvek opsednut nekim velikim strahom.

— Nisi dospeo do fabrike u Uruapanu? — pitao je ponovo Mahoni i ninda se upi pogledom u poluprofil koji je treći čovek sada okrenuo Mahoniju. I ovoga puta pokret glave bio je potpuno jasan: ne, on nije dospeo do fabrike.

Dve žene se vratiše i razgovor ponovo dobi lakši sadržaj, iako se po licima muškaraca videlo da ni izbliza ne uživaju u njemu koliko pre dolaska onog trećeg. On, međutim, nije ostao dugo za stolom; lako se klateći u hodu, kratko se pozdravio sa društvom i krenuo u pravcu izlaza.

Ninda je bio desetak jardi za njim kada su se obojica našli na ulici. Pokreti glave ponovo su bili veoma jasni: čovek je pogledom tražio taksi...

Lesli mu priđe u tri koraka i uhvati ga pod ruku.

— Zdravo, prijatelju — reče. — Tiho... inače ti se lako može dogoditi ono što se dogodilo i Vardu!

— Ko...? — zinu čovek, ali ninda prinese prst ustima.

— Idemo odavde! — reče. — Negde gde ćemo na miru moći da razgovaramo...

— Ko si ti, do đavola? — pobuni se čovek, ali su mu oči odavale smrtni strah. Ma šta da se dogodilo tom njegovom

nepoznatom ortaku Vardu, svakako nije bilo nimalo prijatno.

— Dođi! — reče ninda kratko, vukući ga vreme jednom mračnom prolazu. Nimalo nežno ga je progurao između razbacanih kanti za đubre i pritisnuo uza zid.

— Dakle?

Pokret ruke koja je tražila revolver pod sakoom bio je strašno spor i neprecizan. Ninda sačeka da se prsti sklope oko metalne drške, a onda zadade kratak udarac vrhovima prstiju po licu. Dreknuvši od bola i straha, njegov protivnik ispusti oružje na prljavi beton pod njihovim nogama.

— Kako se zoveš — upita ninda — i ko te je poslao u Uruapan?

— Neka si proklet! — prosikta čovek u očajničkom strahu. — Sto puta proklet... neka...

Novi udarac sa savršenom preciznošću pogodi splet nerava koji se obično naziva solarni plexus i krik se u grlu pretvori u krkljanje pomešano sa naporima da se dođe do vazduha.

— Mogu da budem i mnogo gori — mirno reče ninda. — Kako ti je ime?

— Red... Redmond — drhtao je udareni. — Ja...

— Već si zaboravio drugo pitanje? Ko te je poslao u Meksiko? U Uruapan?

— Matakis... on i Mahoni...

— Zašto?

Redmondove oči podmuklo sevnuše i ninda je znao da efekti udaraca već prolaze, što znači da je njegova žrtva ponovo spremna da laže. Među prstima mu se pojavi minijaturno sečivo i bljesnu pred zastrašenim očima.

— Vidiš? Ako odmah ne progovoriš, napraviću špagete od tvog lica... Dakle?

Krik užasa zastade Radmondu još jednom u grlu, jer mu je oštri vrh sečiva dotakao nos.

— Samo pokušaj da vikneš!

— reče ninda ledenim glasom.

— Govori!

— Oni... oni su hteli da provere vest da tamo postoji fabrika...

— Fabrika? Za preradu heroína, zar ne?

— Da... Vard... moj ortak i ja otišli smo u Meksiko i našli taj prokleti hram... same ruševine i ništa drugo...

— Kako ste došli do njega?

— Vodič... imali smo vodiča iz tog kraja.

— I onda?

— Ušli smo u ruševine... dugi prazni hodnici... samo prašina...

— Je li bilo i nekih tragova u toj prašini?

— Ne... nikakvih tragova...

— Redmond s mukom proguta pljuvačku. — A onda... onda...

— Govori. Nemam nameru da provedeme ovde čitavu noć!

— Zastao sam na trenutak i njih dvojica su isprednjačili. Možda nekih pedesetak jardi, ne više... nestali su iza nekog ugla i ja sam potrčao za njima...

Redmond zatrese glavom. U očima mu se videlo da još jednom preživljava samrtni strah koji ga je dočekao u ruševinama Uruapana.

— Nešto je bljesnulo... snažna plava svetlost i ja sam pokrio oči rukama... vodič je potrčao pored mene, urlao je od straha... i ja sam potrčao za njim...

— I ostavio prijatelja u opasnosti? — isceri se ninda. Od takvog pacova ništa bolje nisam ni očekivao. Šta se dogodilo sa Vardom?

— Vratili smo se pola sata kasnije. Vard je ležao u prašini... njegovo lice... lice mu je bilo užasno... izobličeno... jezik plav i natekao... a koža potpuno crna, kao da je prošao kroz plamen...

— Niste ga izvukli?

— Ne... ne... vodič, Meksikanac, rekao je da je to »crna smrt«... i pobegao glavom bez obzira... ja sam ništa nisam mogao da učinim...

— Koga si sve obavestio o tome?

— Nikoga... samo Mitakis i Mahoni znaju, kunem se... i ti sada. Ko... ko si ti?

— Gle, ti umeš i pitanja da postavljaš! — osmehnu se ninda. — Mitakis i Mahoni... i oni trguju drogom, zar ne?

— Oni samo finansiraju taj posao, direktno nisu umešani... iako...

— Iako?

— Mislim da su imali nameru da počnu sopstveni biznis, inače zbog čega bi mene i Varda slali u Meksiko? Slušaj... šta ćeš učiniti sa mnom. Časna reč, ja...

Tvoja časna reč — prezrivo reče ninda. — Je li bilo teško doći do hrama u Uruapanu.

— Jeste, policija je blokirala čitav kraj, ali je naš vodič znao prilaze kroz planinu... Zašto?

— Moja stvar. Zapamtio si taj put.

— Ne... ne verujem... bila je noć, a ja...

— Znam, ti si gradsko dete, zar ne?

— Tačno, mister, mada vam mogu reći da put nije nimalo lak...

— U to ne sumnjam. Kako se zvao tvoj vodič?

— Valjeho. Mislim da se i on sam pomalo bavi krijumčarenjem... zbog čega bi inače

tako dobro poznavao sve tajne stazice oko mesta...?

Ninda ga nije više slušao, jer mu je pažnju privukao pokret na ulici, u blizini onog prolaza u kojem je stajao sa Redmondom.

Haragei, taj vredni saputnik svakog ninde, još jednom je upozoravao na opasnost. Odgurnuvši Redmonda uza zid, on jednim dugim i bešumnim skokom promeni položaj, zgurivši se iza nagomilanih kanti. Sada je osvetljena pozadina ulice jasno pokazivala dve mračne siluete u pratećem stavu.

— Redmonde? — reče jedna od tih silueta tiho. — Jesi li tu, Red?

— Vajti! — zaurla Redmond glasom punim nade. — Ovde sam, Vajti! Pazi, tu je...

Dva pištolja sa prigušivačima nisu načinili mnogo buke, čak ni u tom uskom prolazu između dveju visokih zgrada. Od svega je najglasniji bio zvuk teških metaka koji su se zarivali u Redmondovo telo, priključujući ga za zid od prljavih cigala.

*
* *

Telefon je zazvonio usred noći, ali mu nindina hitrina nije dopustila da zvoni suviše dugo. Ni svetlost mu nije bi-

la potrebna; u nekoliko dugih skokova, izbegavajući sve prepreke na svom putu, našao se kraj stočića i dohvatio slušalicu telefona.

— Molim?

— Slušaj dobro... — prigušen i jako poznat glas, prekidan krčanjem i šumom loše telefonske linije — nemam mnogo vremena, Les. Dođi.

— Samo to, Pite? Gde se nalaziš?

— U Moreliju. I prokleta sam srećan što se tu nalazim. potreban si mi, Les, jer ovo što se ovde događa, to...

Nikakav novi šum nije označio da je veza prekinuta, ali se sa druge strane nije čulo više ništa. Baš ništa...

Lesli oprezno vrati slušalicu na viljušku, ali je već znao da to neće nimalo pomoći. Obasjana mesečinom, Sumiko je stajala na vratima obavijajući laki pokrivač oko krhkog tela.

— Je li to bio Pit?

— Jeste. I jako mu se žurilo... uspeo je da mi kaže samo dve-tri reči.

— Šta se dogodilo?

Njegovo ćutanje bilo je veoma rečito i devojka obori glavu na grudi.

Spremao se žurno, hitrim i preciznim pokretima u kojima nije bilo ničeg suvišnog. Duga crna vreća, slična mor-

narskoi, bila je potpuno prilagođena onome što je stavljao u nju: odeću od crne svilu, zajedno sa kapuljačom sa dva uska proreza za oči, širok kožni opasač u čijim se neupadljivim džepovima krilo mnoštvo neobičnih sitnih predmeta... I mač u dugim, raskošno ukrašenim koricama koje bi oduševile svakog poznavao- ca japanske srednjovekovne umetnosti. Katana, samurajski mač, oružje koje je u ruci ninđe postajalo opasnije od svakog drugog oružja iskov- vanog pre ili posle njega...

Tihim glasom Sumiko je u međuvremenu izvršila rezerva- ciju za prvi avion koji je le- teo u pravcu Meksiko Sitija. Pet minuta kasnije ninđa je bio spreman za novu avantu- ru...

* *

Sunce je nemilosrdno prži- lo golu betonsku pistu malog aerodroma u Moreliju kada je Lesli izašao iz aviona i oba- zreo se oko sebe. Za njim je bilo ukupno dvadeset časova leta i čekanja na aerodromu u Meksiko Sitiju do prvog lo- kalnog leta u pravcu Moreli- je i Kolime, ali se to na nje- govom oštrom licu nije pri- mećivalo.

Prizor pred njim možda je bio tipičan za Moreliju, ali o tom gradu Lesli nije znao ništa. Suženim očima motrio je onisku dugu zgradu, neefikasno zaštićenu od sunca redom kržljivog drveća u čijem je podnožju tiho venula žedna trava. Po asfaltnoj traci, koja je između brežuljaka vijugala prema gradu, leno se vuklo nekoliko volovskih kola i jedan davno rashodovani autobus.

Zabacivši torbu na rame, on lagano pođe prema zgradi, nekoliko koraka iza male grupe putnika koji su takođe putovali u Moreliju. Dva policajca stajala su sa svake strane vrata, motreći podozrivim pogledom lica ljudi.

Tabasko Pita nigde nije bilo na vidiku, ali to nije moralo ništa da znači... Mogao je biti i u zgradi, u restoranu, sa kriglom australijskog piva, ako se takvo piće uopšte moglo naći ovde.

Osmehnuvši se policajcima, Lesli prođe kroz vrata. Već na samom ulazu zapahnu ga talas vrelog, ustajalog vazduha i on zavrte glavom. Tabasko Pit, ljubitelj otvorenih prostora i širine, sigurno se neće zadržavati u ovoj smrdljivoj rupi, bilo tu dobrog piva ili ne.

Kroz prljavo staklo na suprotnom zidu video se kratak niz automobila najrazličitijih

marki i modela, kojima je jedino zajedničko bio naziv »taksi«. Lesli pohita u njihovom pravcu, osećajući na leđima zainteresovane poglede dvojice policajaca koji su napustili svoja mesta i lagano krenuli za njim.

Šta je to moglo da znači? Opasnost?

Međutim, haragei je ćutao i ninda produži, kao da ništa nije primetio.

U hladu pored samog ulaza čučao je čovek sa sombrerom navučenim duboko na čelo. Nije podigao pogled kada je Lesli zastao kraj njega, ali zato ispod šešira dopreše dve razgovetno izgovorene reči.

— Žuti »fiat«...

Žuti »fiat« bio je treći u nizu, a za njegovim volanom dremao je starac sede brade i kose u jarkocrvenoj košulji. Ninda bez oklevanja pođe u tom pravcu.

— **Un momento, señor!**

Oštar samouveren glas, glas čoveka naviklog da ga slušaju. Ukratko, glas policajca koji vrši svoju dužnost...

Ninda se okrete sa osmehom na licu, ali nije morao da reaguje, jer se čovek sa sombrerom već bešumno uspravljao iza njih. Cereći se, pre nego što je bilo koji od policajaca shvatio šta se događa, on raširi ruke i naglo ih privuče sebi tako da su se glave

dva čoveka sudarile uz tup tresak.

Preskočivši dva nepomična tela, Tabasko Pit otvori vrata kola za čijim je volanom starac još uvek dremao.

— Hajde, Les! — reče. — Ovi meksikanski policajci imaju tvrđe glave od naših... i mnogo bolje gađaju. **Vamos, Rigoberto!**

Kašljucajući, starac klimnu glavom i...

Snažni motor zaurla, gume zaškripaše, ostavljajući masne crne tragove po neravnom asfaltu. Samo su izvrsni refleksi održali Leslija u položaju u kojem se našao, dok je Pit očigledno već poznavao osobine žutog »fiata« i njegovog vozača koji se u slobodnom vremenu svakako bavio auto-trkama. Za veterane.

— Da te upoznam, Les — cereći se reče Tabasko Pit kada se niska zgrada aerodroma izgubila iz vida iza brežuljaka — Rigoberto Sančez, najbolji vozač južno od Rio Grandea. Rig, ovo je moj prijatelj Les o kome sam ti pričao!

Kao da kola ne jure brzinom od devedeset milja na sat uskim i krivudavim drumom po kojem bezbrižno šetaju vožnjačke zaprege, starac se okreće i pruži jednu ruku Lesliju, srdačno šireći u osmeh svoja bezuba usta. Ninda mu žurno

prodrma smežuranu šaku, sve vreme motreći na put ispred njih. Matori Sančez, kao da je imao ugrađen radar negde ispred svoje bele, neuredne kose: ni u jednom trenutku nisu došli u situaciju da se pridrže zbog naglog kočenja.

Neposredno pred gradom »fiat« poskoči i naglo skrete desno, na nešto širi i bolji asfaltni put. Lesli upitno pogleda Pita kada proleteše pored nakrivljenog znaka na kojem je pisalo »Akambaro«.

— Poslušao sam tvoj savet — reče Pit. — Nisam otišao direktno u Uruapan... ali strpi se, molim te, moji nervi još uvek se nisu navikli na Rigo-vu vožnju...

— Mislio sam da je stvar hitna kada si me noćas pozvao, do đavola!

— I jeste, ali pet minuta neće mnogo izmeniti stvar, zar ne?

— Pretpostavljam da neće — promrmlja ninda. — Gde me vodiš?

— Tu u blizini je Rigobertova hacijenda. Još pet ili šest milja.

— Hacijenda, a? Mora da ne donosi mnogo kad stari mora da se bavi i taksiranjem?

— Možeš govoriti i glasnije, on od engleskog zna samo kako se kaže hleb, voda, žena i cigareta. I tvrdi da je to sasvim dovoljno. znaš.

— Verovatno i jeste — osmehnu se ninda — s tim što bih tebi predložio da u taj obimni rečnik stranih jezika uvrstiš pivo umesto vode.

— Ne pominji mi tu reč! — zastenja Tabasko sa mučeničkim izrazom na licu. — Od kako sam stigao ovamo nude mi jedino neki bučkuriš koji ima samo boju pravog piva...

Ninda je ćutao posmatrajući okolinu. Suva, žuta i crvena zemlja kroz koju su na površinu izbijale vulkanske stene, retko zakrčljalo grmlje načičkanom bodljama. Bilo je teško zamisliti da u takvom kraju može postojati hacijenda na kojoj nešto zaista rađa.

— A što se tiče hacijende — produži Tabasko — Rigoberto ima jedan potok, znaš. Jedini izvor na deset milja unaokolo. U ovom kraju voda stvara čuda. Ne može se reći da je bogat po našim pojmovima, ali živi bolje od svih drugih u okolini, računajući i gradonačelnika Morelije...

»Fiat« neglo smanji brzinu, poskočivši nekoliko puta na neravninama puta, a onda skrete na levu stranu, podižući ogroman oblak žute prašine sa uske staze po kojoj su se, sem retkih tragova guma, videli uglavnom tragovi stoke.

— Još dve milje pa smo tamo — reče Pit zatvarajući prozor na svojoj strani. — Čekaj

samo da vidiš! Rig je stvorio pravi mali raj u ovoj pustinji!

Pet minuta kasnije Leslie tiho zviznu. Pit nimalo nije preterivao kada je pomenuo raj...

Široka dolina, gotovo dve milje u prečniku, bila je obrubljena visokim, raskošnim drvećem koje je svakako sprečavalo da vetrovi sa brda donesu prašinu u samo središte, tamo gde su se pružala široka kukuruzna polja, napajana uredno iskopanim jarcima u kojima je na suncu bleštala dragocena voda. Po uskom pašnjaku leno je šetkalo pedesetak ugojenih goveda, u daljini se nazirao koral po kojem su veselo trčkarali konji i ždrebadi. Iza stare kuće od kamena, sa novim blistavo crvenim krovom, otegao se duž uske, krivudave ulice dvostruki niz građevina, čineći pravo mlao seoce.

— Da, Pite — reče ninda tiho — pravi raj.

Sančez se okrete još jednom, a oči su mu blistale pod sedim obrvama.

— **Paradiso!** — reče. — **Paradiso...**

— »Paradizo«, tako se i zove hacijenda! — objasni Pit. — Pogledaj sada tamo, iza koral...

Ninda klimnu glavom. Retko drveće, uprkos gustim krošnjama, nije uspeo da njegovom oštrom oku sakrije dob-

ro kamufliran mali avion starog tipa. Između koralala i šume bilo je dovoljno prostora za poletanje i sletanje, o čemu su svedočili i jedva primećni tragovi u gustoj, zelenoj travi.

— Njime si se koristio, a? U kakvom je stanju?

— To i jeste najsmješnije — počea se Pit po glavi. — Najpre nisam smeo ni da mu priđem i bio sam spreman da se kladim u šta hoćeš da će stara krtija eksplodirati čim neko pokuša da aktivira motor. Rigoberto, međutim, ima sina, Huana, koji je pravi čarobnjak sa motorima. Zapazio si kako ovaj »fiat« ide, a?

— Aha. Zbog čega ste ga sa krili?

— Policija. Svi putevi prema Urupanu su zatvoreni, a unaokolo kruže vojne patrole u helikopterima. Čudno, a?

— Veoma. I ovde se pominje fabrika za preradu heroina?

— Isuviše — uzdahnu Pit. — Toliko ima priče o tome da su pod tom gomilom reči skrivene sve činjenice... ako ih uopšte ima. Rigoberto se samo zacereka kada se to pomene, a možeš se kladiti da bi znao da se takvo nešto zbilja radi u ovom kraju. Ne znam šta da ti kažem, Les...

— Zbog toga si me zvao?

— Da je samo zbog toga bilo bi lepo. Događa se još ponešto čudno. Čak veoma čudno...

Ninđa sleže ramneima. Pito vo očigledno izbegavanje da mu konačno kaže zbog čega ga je pozvao govorilo je da ni sam Tabasko nije siguran da su činjenice kojima raspolaže bile dovoljne za taj poziv; i da se rukovodio onim što sada nipošto neće priznati: kako ga je samo predosećanje opasnosti navelo da ninđu pozove u pomoć...

— Dakle? — reče dok je »fiat« nešto usporio prelazeći uski drveni most preko potoka.

— Reći ću, ti — progundala Pit — pod jednim uslovom...

— Obećavam! — osmehnu se ninđa.

— Šta, do đavola, obećavaš?

— Obećavam da se neću smeјati. To si hteo, zar ne?

Pit zapanjeno odmahnu glavom.

— Jesam... ali... ali, kako si pogodio?

— Nije bilo naročito teško, Pite. Prilično dugo te poznajem, a? Reci, neću se smeјati.

— Uostalom, neće ti ni biti do smeha! — svečanim glasom reče Tabasko. — Leslie... bojim se da su ovde u pitanju došljaci iz svemira!

* *

— Dakle, mogu li sada da čujem do kraja tu priču o malim zelenim ljudima sa letećih tanjira? — upita Lesli, skrivajući osmeh u tami.

Njih dvojica su tek nekoliko sati kasnije uspeli da se izdvoje na mračni trem velike Sančezove kuće i nastave razgovor započet u kolima, mada se na sadržaj tih nekoliko sati zaista nisu mogli požaliti. Rigoberto ih je najpre uterao u ogromno kupatilo i zatrpao čitavom gomilom svežeg rublja i čistih ubrusa, da bi odmah zatim prešli u trpezariju koja je mogla da primi — i primila — četrdesetak zvaničnika. Bila je tu najpre čitava porodica: stara i dostojanstvena gospođa Sančez, tri Rigobertoova sina, žene najstarije dvojice i čitav čopor dece, ne računajući decu posluge i radnika sa hacijende koji su nagrnuli da vide te čudne Gringose koje je senjor Sančez doveo u goste.

A opet, podsećalo je to na porodični skup, skup ljudi koji se uzajamno vole i poštuju i nikome nije smetalo neprestano brbljanje i cika dece koja su trčkarala unaokolo u potrazi za najlepšim zalogajima. Jelo je bilo jednostavno, ukusno i obilno i Lesli je zapazio

da svi jedu isto: od vlasnika hacijende do jedva pokretnog starca na samom dnu stola, koji svakako više nije mogao da radi na imanju.

Čak ni sada, dugo posle večere, oko njih se osećao neobičajeni nemir i iz tame su dopirali glasovi, smeh, zvuk gitare po čijim je žicama neko vešto prebiraio prstima. »Praznično raspoloženje«, pomisli ninda. »To je to. Ti ljudi se zaista raduju gostima i to iskreno, bez ikakvog ustručavanja...«

Stara drvena stolica zaškri-pa pod Pitovim krupnim telom kada se nervozno pomerio, odbijajući guste oblake dima u tamu oko sebe.

— Ne znma odakle da počnem — progundā. — Prvo i prvo, nisu mali zeleni, nego veliki i srebrni. A onda...

— Veliki srebrni ljudi, koji izlaze iz letećih tanjira i...?

— U tome i jeste stvar! — počea se Pit po glavi. — Niko nije mogao sa sigurnošću da mi ispriča šta oni rade. Čuo sam pet ili šest izjava i otpri-like sve što im je zajedničko jeste da su viđene leteće naprave i oko njih visoki dvonošci u uniformama koje su na suncu bleštale kao da su od srebra...

— U blizini hrama?

— Naprotiv? Moj utisak je da je okolina hrama jedino

mesto gde leteći tanjiri nisu viđeni. Mada to, u stvari, ne mora ništa da znači; blizinu hrama ionako svi izbegavaju zbog pretnje »crne smrti«. Nemoj me samo pitati kakva je to smrt i zašto je, do đavola, crna... to neću moći da ti odgovorim!

— O toj »crnoj smrti« i sâm sam ponešto doznao — zagone tno se osmehnu ninda. — Pričaj dalje. Kako si uspeo da pronađeš ovako zgodno mesto?

— Moja uobičajena sreća — isceri se Pit. — Vidiš, poslušao sam tvoj savet da do Uruapana stignem preko Gvadalahare i La Barke, samo što od tog posla nije bilo ništa. U Gvadalahari sam iznajmio džip i uspeo da dođem do raskrsnice nekoliko milja ispred Uruapana. Put je bio zatvoren rampom, a rampu je čuvala vojska. Pet vojnika i narednik kod koga nije pomogao moj šlem, pa čak ni novačnica od sto dolara koju sam mu kao slučajno pokazao.

— Čini mi se da sam te na to upozorio, Pite. Trebalo je da potražiš neki zaobilazni put.

— Jesam — uzdahnu Tabasko — ali mi ni to nije mnogo pomoglo. Krenuo sam noću, ali je vojska bila oprezna. Jedan helikopter obrušio se na mene kao ptica grabljivica

i momci su čak ispalili rafal na neke dve-tri stope ispred džipa. Naravno, odmah sam se vratio i proveo čitavu noć u zatvoru u Moreliji...

— Bilo je prijatno?

— Zamisli, ali jeste! — progundā Tabasko. — Dopustili su mi da se naspavam u relativno čistoj postelji, sve dok se nije pojavio izvesni inspektor Elizalde koji, izgleda, vodi čitavu tu akciju. Simpatičan momak i vrlo inteligentan: pre nego što sam shvatio šta govorim ispričao sam mu gotovo celu priču o arheologiji, Rejbernu, Manštajnu i Šaron Del Monte...

— I?

— Pustio me je, uz naredbu da napustim grad još istog dana. Dva njegova momka posla su za mnom i ja sam ih uveo u neku krčmu u onom delu grada koji kod nas obično zovu sumnjivim.

— Tu si ih se otresao?

— Aha, mada nije bilo baš lako. Krenuo sam u toalet, a jedan od njih je pošao za mnom. Sredio sam ga, ali sam pri tom napravio previše buke i drugi momak je uleteo, već sa pištoljem u ruci. Da nije bilo matorog Rigoberta, da nas si već mogao da sadiš cveće na mom grobu, ortak...

— Tako ste se, znači, upoznali — nasmeja se Lesli. — Naš domaćin ne voli policiju?

— On ti je rođeni anarhista, znaš, ali mi nije zato pritekao u pomoć. Vidiš, bio je u toale tu kad sam sredio onog prvog momka i valjda mu se to dopalo, toliko da je bez razmišljanja mlatio drugog po glavi kada je uleteo sa pištoljem u ruci. Uskočili smo u njegov »fiat« i zbrisali pravo na haci jendu, gde sam mu, naravno, morao ispričati ko sam i zbog čega sam došao u njegov lepi kraj...

— Koliko si mu rekao?

— Nešto više od zvanične verzije. — Pit se zadovoljno osmehivao. — Međutim, imam utisak da matori nešto naslućuje. Njega je veoma teško prevariti...

— O Rejbernu, naravno, nisi ništa doznao?

— Ni reći, sem onoga što mi je Elizalde rekao. I njega su, kao i mene, uhvatili na prilazu Uruapanu i naredili da napusti ovaj deo zemlje.

— Poslušao ih je?

— Možda. Umakao je pratio cima, ali na mnogo suptilniji način od mene. Od tog trenutka policija ne zna ništa o njemu. To je bar ono što mi je Elizalde ispričao...

— Hmm... i tada si odlučio da mene pozoveš u pomoć?

— Ma neee... do đavola, Les, to je bilo pre skoro sedam dana! Rigoberto mi je pomogao da se u okolini raspi-

tam o Uruapanu, ali o hramu niko ne zna gotovo ništa niti želi da govori o njemu. Svi pričaju samo o letećim tanjirima i srebrnim ljudima oko njih!

— Očigledno?

Pit u dugom luku odbaci opušak sa trema. Nekoliko trenutaka je ćutao, a onda nastavi:

— Ne znam, Lesli. Četvoro od onih s kojima sam razgovarao nisu videli ništa, ali su spremni da se zakunu u ljude koji su im o tome pričali. Dvojica tvrde da su leteće tanjire videli svojim očima, ali...

— Ali?

— Ali ne bih rekao da govore istinu. Znaš već takve tipove, Les: koriste svaku priliku da dođu u centar pažnje...

— Policija?

— Drži se zvanične verzije: nikakve leteći tanjiri i slične gluposti; Uruapan je blokiran samo zato što se traga za velikom fabrikom za preradu heroína. Tačka. To je sve...

— I šta si onda radio sa Rigobertovim avionom?

— Kako šta, do đavola? Tražio Rejberna, šta bih drugo!

— U hramu?

Pit je ćutao, zviždeći kroz zube neku pesmicu u brzom ritmu.

— Nisi uspeo da dođeš do hrama? — tiho upita ninda.

— Do hrama jesam, ali u sam hram ne. Policija čuva u-

laz. Rekoh ti već, ti momci ovde u Meksiku veoma ozbiljno shvataju svoju dužnost...

— Postoji li još neki ulaz?
— osmehnu se Lesli, iako mu je kratki ali plodni susret sa sada već pokojnom Redmondom u San Francisku već pružio odgovor na ovo pitanje.

— Kažu da postoji — procedi Pit — samo što nikakve pare i nikakve pretnje više ne mogu da nateraju ljude iz okoline u blizinu hrama.

— Crna smrt?

— Tačno. Crna smrt.

— Koliko je njih do sada nastradalo?

— Od njih nijedan, ali svi tvrde da se niko nije vratio živ iz ekipe od pet ljudi koji su pre mesec dana raskopavali te ruševien. A opet, te ljude niko nije poznavao, niti je iko video njihove leševe. Kažu da su došli iz Morelije; ako ti je to neka pomoć, Elizalde se i na to nasmejao i rekao mi da ne verujem u sve ono što sujeverni Indiosi govore...

— Ukratko, mnogo priča i mnogo straha, a malo činjenica, a?

— Prokleta malo činjenica, Lesli. Sem jedne i to veoma očigledne: nikome nije stalo do njuškanja po ruševinama tog hrama...

— Sem arheolozima, izgleda — kratko se nasmeja ninda.

— Može li se u blizinu hrama sleteti avionom?

— Može, ali sam ja, opreznosti radi, odabrao mesto koje je udaljeno skoro petnaest milja. Pokazaću ti kasnije na karti, iako ne bih preporučio da tamo pođemo još jednom avionom. Ti helikopteri veoma su oprezni i još bolje naoružani, Les...

— Koliko ih ima?

— Tri ili četiri. Ne misliš da sam čekao da ih izbrojim! Prokletstvo, da nije Šaron u pitanju, najradije bih ovo šašavo mesto poslao do sto đavola i vratio se u San Francisco!

— I tako propustio priliku da budeš jedan od prvih koji će videti bića sa druge planete? — nasmeja se ninda. — Ne budi lud, Pite... sutra krećemo!

— Kuda?

— Zna se... u taj čuveni uru apanski hram. Uprkos vojsci, policiji, crnoj smrti i ljudima sa druge planete!

* *

Protivno svom običaju, ninda nije odmah zaspao u jednoj stavnjoj i čistoj sobici u potkrovlju.

Ne samo zbog značajnih pogleda crnokose devojke koja

mu je tu sobicu pokazala, jedne od Sančezovih služavki, koliko je do tog trenutka uspeo da zaključiti.

Nešto je lebdelo u vazduhu...

Nešto što je pretilo da će narušiti mir ovog srećnog naselja u središtu pustinje...

Iz susedne prostorije dopirali su šumovi koji su jasno govorili da se Tabasko Pit nije ustručavao da odgovori na mig druge devojke, one koju su njemu dodelili kao pratilju do spavaće sobe. Lesli se osmehnu u tami; ma kakvu opasnost naslućivao, ona je još uvek bila dovoljno daleko da ne mora uznemiravati prijatelja.

Ustao je i navukao na sebe odeću, ne stvorivši pri tom ni najmanji šum. Uostalom, odeća ninde i bila je odabrana zbog takve svoje osobine: tan ka i čvrsta crna svila pripijala se uz svaki mišić njegovog tela, ne ometajući pri tom pokrete. Hitro je navukao i kapuljaču na glavu, a onda nekoliko trenutaka posvetio boje nju očnih kapaka specijalnom smesom crne boje.

Katana mu je bio zadenut za širok kožni opasač kada je nečujnim koracima, kao senka, prišao prozoru i otvorio ga. Crep je još bio topao kada ga je dotakao i oprezno kre

nuo po krovu, pazeći da ne načini ni najmanji šum.

Mali nagib krova omogućio mu je da lako dospe do sljemena i potraži zaklon u senci niskog, širokog dimnjaka kuhinje. Mesec je čitavu Sančezovu dolinu obasjavao srebrnastom svetlošću i ona bi još više podsećala na uspavani raj da nije bilo tog predosećanja opasnosti koja je lebdela nad njom...

Lagano, stopu po stopu, ninda je pogledom ispitivao prostor oko sebe, od niskih brežuljaka na jugu do tamne mase šume na suprotnoj strani.

Ništa... Intenzitet onog osećanja ni u jednom trenutku se nije povećao.

Da li je to bilo zato što je opasnost bila još uvek daleko?

Ili zato što neće doći ni sa jedne od četiri strane sveta, već...

Osmehnuvši se ispod svoje kapuljače, ninda se povuče još niže u zaklon senke. Naravno, svoju pažnju mora usmeriti i prema vedrom nebu, za slučaj da postoji bar zrnce istine u onim pričama o letećim tanjirima...

Trideset minuta. Četrdeset minuta.

Pre svih drugih čula haragei je upozorio nindu na dolazak

opasnosti — i na pravac iz kojeg će doći.

Sada nije bilo više nikakve sumnje. Opasnost je stizala iz toplog, mirnog vazduha...

Letilica koja se bešumno pojavila sa zapada bila je udaljena samo jednu milju kada je opazio kako izbija iznad brežuljaka.

Nije podsećala ni na jedan opis letećeg tanjira koji je ninda do tada video, ali je ipak imala dovoljno elemenata da joj se takav naziv može dati. Pljosnata, izdužena elipsa, sa okruglim ispupčenjima i sa gornje i sa donje strane, koja je ne naročito velikom brzinom klizila kroz vazduh, verno prateći reljef terena pod sobom, tako da u svakoj tački svoje putanje ne bude niže od desetak stopa nad tlom.

Prstima koji nisu drhtali od straha čak ni pred tako neobičnom pojavom, ninda dohvati komadić crepa koji je načela verovatno poslednja oluja. Staklo prozora Pitove sobe tiho zvecnu.

— Šta je to, do đavola? — začu se šapat samo tridesetak sekundi kasnije i ninda se osmehnu ne skidajući pogled sa letelice. Čak ni u krevetu sa crnokosom lepoticom, Tabasko Pit nije zaboravljao na opreznost.

— Navlači pantalone i dođi ovamo! — šapnu on. — Kod dimnjaka...

Sledeći putanju pravu kao strela, »leteći tanjir« proklizi iznad korala i do Lesliejevih ušiju dopreše zvuci koji su pokazivali da su konji mnogo pre ljudi shvatili da nešto nije u redu. Ne obraćajući pažnju na buku, letilica produži dalje, prema, ivici retke šume u kojoj je bio kamufliran Sančezov avion.

— Hej! — zadahta Pit iza njega — pa ta prokleta stvar zaista postoji!

— Tiše... možda ta bića sa druge planete imaju oštiji sluh nego mi...

— Ti viruješ u to? — zastenja Pit.

— A ti?

— Ne znam... prokletstvo, možda postoji sasvim obično objašnjenje. Halucinacija, ili... Uštini me da vidim da nisam sanjao!

— Nije halucinacija, Pite. Pogledaj!

I dalje bez ikakvog šuma, letilica se meko spusti u gustu travu, jedva dvadesetak stopa od mesta gde se nalazio avion. Uz pomoć obližnjeg drveća bilo je lakše proceniti njene dimenzije: dužina oko trideset stopa, visina oko petnaest, ali samo na mestu gde su se nalazila ona dva neobična ispupčenja nalik na kupole.

— Šta sada? — upita Pit.
— Prokletstvo, da imam neku kameru uz sebe, skupo bih prodao taj film!

— Prići ću bliže — šapnu ni nđa. Ruke su mu već bile zauzete razmotavanjem dugog užeta od crne svile koje mu je bilo zakačeno za opasač. Tre nutak kasnije omča je bila čvrsto omotana oko dimnjaka i on oprezno počeo da se spušta prema onoj strani krova suprotnoj od pravca u kojem se nalazila letelica.

— A ja? — dopre do njega Pitov šapat. — Da pođem i ja?

— Ti ostani! — dobaci Lesli. — Potreban mi je svedok koji će potvrditi da se sve ovo zaista dogodilo...

Hitar i siguran kao pauk, ninda gotovo slete niz kameni zid, osvrćući se oko sebe. Nikakvog šuma; svi u malom naselju svakako su mirno spavali, ne sanjajući da se u neposrednoj blizini događa nešto o čemu su napisane mnoge knjige i snimljeni mnogi filmovi.

Bliski susret treće vrste?

Ninda zavrte glavom hitajući prema uglu zgrade. Jedan deo njegovog mozga i dalje je tražio neko logičnije objašnjenje, tvrdoglavo odbijajući da prihvati postojanje došljaka iz svemira.

Sa mesta na kojem se sada našao imao je daleko lošiji

pogled, tako da u prvom trenutku nije ni mogao videti vrh letećeg tanjira u senci drveća. Hitao je dugim koracima, pognut, razmišljajući o tome koliko je rastojanje do kojeg se sme približiti. Da li će haragei i ovoga puta biti dovoljno brz da ga na vreme upozori? I — ako su to zaista došljaci iz svemira — kakvo je oružje kojim ga mogu svakog trenutka napasti?

Konji u koralu još uvek su bili nemirni, iako zbijeni u mračnu gomilu u delu koji je bio najviše udaljen od neobične letelice i to je nindi omogućilo da se približi do rastojanja od stotinak stopa do nje. Ostao je da leži u senci, proučavajući pogledom prizor pred sobom.

Da, visoki dvonošci, u odeći koja je srebrnasto bleskala na mesečini, zaista su postojali i kretali su se hitro i lako u senci drveća, u neposrednoj blizini Sančezovog aviona. Lica im nije mogao videti, bila su zaklonjena providnim vizirima šlemova iste one srebrnaste boje iza kojih su se ipak naslućivale tamnije senke u visini očiju.

Šta učiniti?

Prsti ninde dotakoše hladni čelik skriven pod opasačem. Šuriken, smrtonosna čelična zvezda čije su ivice oštrije od svakog brijacha. Sa ovog rasto

janja nije mogao promašiti, ali...

Usne mu se još jednom razvukoše u osmeh na pomisao da bi mogla pasti prva žrtva u prvom interplanetarnom ratu. Ili intergalaktičkom ratu, svejedno.

Najzad, nije imao razloga za napad, jer sem prvog upozorenja haragei još uvek nije signalizirao pravu opasnost.

Mozak obučen da munjevitom brzinom analizira sve raspoložive činjenice i stvara upotrebljive zaključke već je imao rešenje, ali se to rešenje zasnivalo na postavci da neobične prilike pred njim ipak nisu došljaci iz svemira.

Čak ni za izuzetno naprednu civilizaciju poseta drugoj planeti u nekom udaljenom sistemu nije običan zadatak i njeni pripadnici morali bi znati za sve opasnosti prvog kontakta. Prema tome, bilo je ne zamislivo da njihov dolazak ni na koji način ne bi bio najavljen i nezapažen...

Taj zaključak, međutim, nije nimalo olakšavao položaj Lesliju Eldridžu, makar zbog one zanemarljivo male šanse da se ipak prevario.

Četiri bića u srebrnastim odelima sada su se lagano vraćala prema svojoj letilici i ninda se odluči za akciju. Onaj peti, koji je kao neka vrsta

stražara ostao na drugoj strani, biće njegov cilj...

Kao zmija skliznuo je po travi duž ograde korala ne skidajući pogled sa bića koje je stajalo u prilično opuštenom položaju, lagano pokrećući glavu na jednu i drugu stranu.

Još pedeset stopa...

Ostala četvorica nestali su na drugoj strani letelice od koje je sada dopiralo tiho zujanje i šum koji je podsećao na vetar koji neprestano šušta među lišćem guste šume. Baciivši još jedan pogled unaokolo, stražar ukloni svoju desnu ruku sa drške predmeta smeštenog u futrolu neobičnog oblika pričvršćenu za elastični pojas iste boje kao zaštitna odeća i laganim korakom pođe prema drugoj strani letećeg tanjira.

Bio je to najpovoljniji trenutak za napad i ninda se podiže na vrhove prstiju, napinjući svoje čelične mišiće. U deset dugih skokova morao bi ga dostići, a to neće potrajati duže od jedne sekunde...

Prvi bešumni korak, drugi, treći. Moćno telo postizalo je sve veće ubrzanje.

Još manje od trideset stopa...

Kao čovek koga je neko izenada pozvao, biće u srebrnom skafandru naglo se okrete, izvlačeći munjevitom brzinom oružje iz futrole. Oružje, jer

glomazan, naizgled težak predmet, sa kratkom cevi, takođe srebrne boje, nije mogao biti ništa drugo...

Ninđa prebaci težinu na levu nogu i sanžnim skokom se odbaci udesno, daleko od mesta u koje je stoti deo sekunda ranije bila uperena preteća cev.

Prigušen, kraktak prasak i oštar miris ozona propratili su blistavi zrak koji je napustio cev oružja i pogodio travu na mestu koje je ninđa već bio napustio. Taj zrak nije bio deblji od igle, ali su efekti na mestu pogotka bili užasni, stvarajući uzan krater oko kojeg je planula trenutno osušena trava.

Dobar ninđa mora da zna i nešto što je veoma teško naučiti. Kako prekinuti napad koji ne obećava nikiakve rezultate...

Nije bilo vremena da uzvraća, jer se srebrna cev hitro kretala prateći njegov drugi skok, sada već u pravcu koji ga je udaljavao od letelice i dovedio u blizinu šume, jedinog za klona koji je u tom trenutku mogao potražiti.

Zrak blesnu još jednom, uz isti onaj karakteristični prasak, ali ninđe ponovo nije bilo tamo gde je pogodio. Nije bio ni daleko od tog mesta i lice pod kapuljačom zapahnu

vrelina iz kratera koji mu se otvorio gotovo pod nogama.

Sledeći skok odneo ga je u zaklon najbližeg drveta i on kao zvečarka koja se sprema na ujed podiže desnu ruku u kojoj je čvrsto stezao šuriken. Ma ko bio njegov tajanstveni protivnik, bilo je vreme da oseti kako pred njim nije biće nesposobno da uzvraća udarac...

Kora drveta pred njegovim očima planu u pravoj maloj erupciji zapaljenih komadića i on shvati da satblo nije dovoljna zaštita od tog nepoznatog oružja. Zaslepljen, prepustio se instinktu, i telo, obučeno da reaguje i samo od sebe, ot kotrlja se po travi do sledećeg drveta.

Na trenutak se mogao pouzdati da će ga tama zaštititi, ali to sigurno neće dugo trajati.

Čak i ako to nepoznato biće nema ništa što bi odgovaralo, na primer, senzoru za infracrveni spektar...

Međutim, haragei koji je poslednjih nekoliko sekundi signalizirao neprekidnu opasnost, isto onako iznenadno prekidaju svoja upozorenja. Boreći se sa crvenim krugovima koji su mu još uvek igrali pred očima, ninđa potraži pogledom protivnika.

Nije ga više bilo. A od njegove letelice sada je dopirao

mного glasnije onaj šuštavi šum, sličan šumu vetra.

Bez napora, kao u snu, leteći tanjir se podiže na visinu od desetak stopa i u brišućem letu, neprestano povećavajući brzinu nestade iza najbližeg brega, u pravcu suprotnom od onog iz kojeg je došao.

Ninđa se oprezno uspravi, osvrćući se oko sebe.

Ponovo tišina u mirnoj dolini obasjanoj srebrnastom mesečinom. U tako privlačan prizor zaista nije pripadao crni dim koji se još uvek uzdizao iz dva minijatura kratera u travnjaku i mesta na drvetu koje je pogodio taj strašni zrak smrti...

* *

— Ništa posebno — sleže ramenima Tabasko Pit. — Rupe u zemlji, kao da je eksplodiralo malo eksplozivno punjenje...

— Je li? — isceri se Lesli. — Idi onda pogledaj ono drvo tamo...

Pod izgovorom da žele da pogledaju avion, njih dvojica su napustili trpezariju odmah posle obilnog i ukusnog doručka, koji je protekao u daleko manje svečanoj atmosferi od večere. Uostalom, veče pre toga bilo je praznik za malo

naselje; danas su nastavljani uobičajeni poslovi i ljudi su već od ranog jutra bili po svojim poljima, o čemu je svedočila i poluprazna trpezarija kada su dva prijatelja sišla.

— Hej? — zinu Pit. — Čime je ovo načinjeno?

Ivice ulaznog otvora predstavljale su pravilan krug prečnika deblje igle za pletenje oko koga je kora bila samo malo opaljena. Na drugoj strani, međutim, otvor je bio daleko veći i nepravilnih ivica narušenih vatrom koja je tinjala još dugo posle pogotka.

— Ne sviđa ti se, a? — isceri se Lesli. — Pokušaj onda da zamisliš kako bi izgledao moj trbuh da me je taj interplanetarni revolveraš pogodio!

— Prokleti lupež! Uh, kad bi mi pao šaka... Kakvo li to oružje može biti, Les?

— Neka vrsta lasera, rekao bih, iako još nisam čuo da je neko uspeo da napravi toliko minijaturizovani uređaj da se može nositi za pojasom...

— Laser? Do đavola, Les, to je moguće! Prvo i prvo, gde bi smestio izvor tolike energije?

— Ne znam, ali sam naučio da verujem svojim čulima, a ovi krateri veoma su opipljivi, zer ne?

— Prokletstvo! Imao sam do sada posla sa svakakvim

propalicama, ali su bar svi do sada bili sa ove planete!

Tabasko Pit je stajao raskoračen pored onog drveta, sa obe ruke zavučene u džepove farmerki. Lice mu nije imalo baš privlačan izraz, tako da je Lesli morao da se nasmeje.

— Šta ti je, Pite? Protivnik kao i svaki drugi... potrebno je samo pronaći pravi način da se i s njim izađe nakraj. A takav način postoji...

— Protiv došljaka iz svemira? Lesli, pa njihova tehnologija mora biti hiljadu godina ispred naše! Pa samo to užasno oružje govori da...

— Ne postoji užasno oružje, Pite. Niti opasno oružje, već samo opasni i manje opasni ljudi. Sem toga, ja nisam potpuno ubeđen da imamo posla sa došljacima iz svemira...

— Je li? Pa da, ti i ja smo noćas u stvari bili žrtve halucinacije i nismo videli nikakav leteći tanjir. I ove rupe koje sada gledamo ne postoje... ili su ih napravili termiti. Ti meksički termiti, kažu, baš su gadni...

— Sve to nije dokaz da imamo posla sa tehnologijom koja je daleko ispred naše...

— Znam, znam... u Detroitu su pobacali kola sa pokretne trake i sada grade leteće tanjire. Kupite najnoviji model, zašto da ga vaš sused ima pre vas!

— Leteći tanjir, kažeš? — Lesli nije odoleo iskušenju da malo podbode razbesnelog Pita, iako je veoma dobro znao da je samo briga za njega povod tolikog besa. — A da li si ga ti zaista video da leti?

— Da li sam video da...? Čo veče, zajedno smo bili na onom krovu. I sa ovog mesta ga nisu odvukli Rigobertovi voľovi!

— Razmisli malo, Pite. Da li je zaista leteo?

Tabasko zinu i počea se po razbraušenoj kosi. Oči mu dobiše zamišljen izraz.

— Prokletstvo — procedi — pa ti si u pravu...

— Naravno da sam u pravu. On je sve vreme klizio na visini od nekih desetak stopa iznad tla, možda i manje, je li tako?

— Otprilike — progundā Pit. — Što može i svaki prokleti hoverkraft!

— Tačno — nasmeši se ninda. — Ni njegova brzina nije bila naročito impresivna. Osta je još samo taj neobični oblik, ali to nije posebno veliki tehnički problem...

Zavrtevši glavom, Tabasko Pit izvuče izgužvanu kutiju cigareta iz džepa.

— Šteta — reče — a moje i tvoje ime moglo je ući u istoriju u poglavlju određenom za prvi kontakt sa stranim civilizacijama... mada mi čita-

va ova priča pomalo smrdi, Les! Zbog čega bi se neko usred Meksika igrao tako skupim igračkama kao što su ho verkrafti i džepni laseri?

— Odgovoriću ti ako mi odgovoriš na pitanje zašto bi to činili došljaci iz svemira — nasmeja se ninda. — Suviše čitaš naučnu fantastiku, Pite.

— Sam si rekao da je takva literatura neophodna — sleže Tabasko ramenima. — Nekada su ljudi sve neobične pojave objašnjavali delovanjem ča robnjaka i veštica, sada su nji hovu ulogu preuzeli došljaci iz svemira.

— Dobro, ali zašto baš **ovde**?

— Ovde, u Meksiku? Na to već imam odgovor: postoji mnogo stvari koje se pripisuju nestalim američkim kulturama, Les, iako niko ne zna kako su neka od tih graditeljskih remek-dela načinjena. Recimo da su preci naših prijatelja iz letećih tanjira nekada ovde imali svoju bazu i da se ona nalazila baš u Uruapanu. Sada su jednostavno poslali novu ekspediciju da vide da li je sve u redu na jednoj od za bačenih planeta u galaksiji?

— Izvrsno! Kad nađec vremena baci to na papir, Pite. Gospodin Deniken je pravi po četnik za tebe! Međutim, pitao sam nešto drugo: zašto su oni došli baš ovamo, na ovo mes-

to i muvali se oko Sančezovog aviona?

— Nisam video da su se muvali oko aviona — iznenađeno reče Tabasko. — Sa onog krova nije se videlo baš mnogo detalja, znaš...

— Zato sam ja video mnogo bolje. Hoćemo li da proverimo?

Pit odmahnu glavom.

— Polako, do đavola! A šta ako su postavili neku zamku?

— Aha... — Lesli tobože za brinuto nabra čelo. — Recimo, nevidljive nagazne mine koje stižu iz druge dimeizije kada se neko približi avionu? Ili uređaj za teleportaciju koji trenutno prenosi negde drugde radoznalce koji se muvaju unaokolo? Zašto ne i mašina za putovanje kroz vreme?

— Nije potrebno ništa tako komplikovano nasmeja se Pit. — Dobri stari plastični eksploziv, povezan sa upaljačem koji reaguje na dodir i — bum! Budi oprezan, Les...

— Naravno — osmehnu se ninda penjući se u kabinu aviona. — Ti za to vreme pregledaj avion spolja... i čuvaj se vremenskih anomalija, ne bi valjalo da te nešto iznenađda prebaci koju stotinu godina u prošlost...

Uprkos šaljivom tonu kojim su nastavili razgovor, obojica su veoma detaljno pregledali svaki deo male letelice, često

se diveći originalnim i duhovi tim improvizacijama koje je mladi Meksikanac učinio ne mogavši verovatno da dođe do odgovarajućih delova. Naravno, njima je to samo otežalo posao, jer su morali poći od pretpostavke da su i tajanstveni posetioци u srebrnim skafanderima takođe izmenili neki detalj u motoru ili instrumentima.

Međutim, nije bilo potrebno rastavljati motor da bi se nešto otkrilo. Osmehnuvši se, Lesli dade znak Pitu koji je sa ozbiljnim izrazom na licu zavirivao oko točkova sa iskrpljenim gumama.

— Pite, dođi da vidiš ovo...

Tabasko se naže nad motor i tiho zviznu.

— Oho... primitivno, ali efikasno...

— Veoma efikasno. Cev za dovod goriva je nečim nagrižena, izgleda kiselinom; posle desetak minuta leta svakako bi popustila i benzin bi se izlio u unutrašnjost. Dalje ne treba da ti pričam, zar ne?

— Ne, hvala — progunda Tabasko. — Pitam se imaju li ovi ovde rezervnu cev, mada to nije bitno. Ja u ovaj krš viš ne sedam, pa ni koliko da se po travi provozam oko pašnjaka!

— Misliš da postoji još neka smrtonosna zamka?

— Les, ti si me sam tako učio: uvek se postavljaju najmanje dve zamke... Jedna koja se dosta lako otkrije i čiji je cilj samo da kod protivnika stvori lažnu sigurnost, a druga...

— Šta onda da radimo? Da odemo pešice do Urupana?

— Lesli, da bismo potpuno bili sigurni u ovaj krš morali bismo da ga rastavimo do poslednjeg zavrtnja, a za tako nešto nemamo vremena... čak i ako Huan Sančez pre toga ne pokuša da nam prereže vratove mačetom zašto mu čačkamo oko omiljene igračke!

Lesli zamišljino klimnu glavom, jer je Pit u pravu. Ma koliko zamka na avionu bila nevesto postavljena, ona je otkrivala mnogo o onima koji su to učinili...

Pre svega da nisu toliko ubeđeni u svoju tehnološku superiornost da se ne bi poslužili i tako prljavim trikom...

A opet, verovatnoća da na starom avionu postoji još neko, mnogo suptilnije oštećenje, bila je veoma velika. Pet ljudi, možda i više, odvažilo se na let da bi upadljivi stari avion sprečili u daljem istraživanju tajni uruapanskog hrama; oni neće birati sredstva da svaki takav naredni pokušaj ometu možda još drastičnijim sredstvima.

I napad laserskim oružjem, uzet sam za sebe, govorio je mnogo. Samo oni koji nisu sigurni u sebe napadaju na najmanji znak opasnosti...

— Hej! — upozori ga Pit tihim glasom. — Pogledaj ono...

Lesli se okrete ulazu u dolinu. Oblak žute prašine na prilaznom putu bio je gust, ali ne toliko gust da se ne bi razabrало bleskanje sunca na vetrobranu i karakteristična plava boja velikog vozila koje se približavalo poskakujući po neravnom putu.

— Tvoji prijatelji policajci, Pite — reče. — Čik pogodi koga traže?

— To nje teško pogoditi — isceri se Tabasko — samo što me neće naći, ortak. Hajdemo mi još koji korak u šumu, za svaki slučaj, a? Možda neko u tim kolima ima i dvogled.

— Misliš da nas Sančez neće odati?

— Matori Rig? Les, pošasaveo si! Zašto bi on to učinio, do đavola? Policija mu nikada ništa dobro u životu nije učinila, sam mi je to rekao!

— Ako ga uhapse?

— Izvući će se, mada ne mogu tek tako da ga uhapse; suviše je poznat i cenjen u čitavom kraju. Gledaj, eno matorca na tremu. Kladim se da se već cereka kad pomisli kako će dočekati policajce!

Zaklonjen iza drveta, Pit je oprezno istezao glavu iza stabla prateći kretanje policijskog automobila koji je već smanjivao brzinu na prostoru ispred glavne zgrade hacijende. Po navici, Lesli osmotri i šumu iza njih dvojice i sa iznenađenjem shvati da njih dvojica više nisu sami u njoj.

Mlad čovek u elegantnoj odeći gradskog stanovnika morao je imati indijanske krvi u sebi, isto kao i njegova dva pratioca. O tome nije svedočila samo tamna put njihovih lica, već i veština kojom su useli da stignu u neposrednu blizinu ninđe, a da ih on ne primeti. i

Ovoga puta nije reagovao čak ni haragei, ali razlog za to nije bilo teško naslutiti. Kratke cevi automatskih pušaka u rukama pratilaca bile su oborene prema zemlji, iako to nije moralo ništa da znači. Bio je dovoljan samo delić sekunde da promene položaj.

— Pite... — tiho reče Lesli.

— Šta... neka sam proklet! Odakle su se pojavila ova tri duha, do đavola!

Mladić na čelu ljubazno se osmehnu dok im je prilazio. U njegovim tamnim očima, međutim, blistao je pogled prepun inteligencije.

— Da ti predstavim mog po-
znanika, Les — uzdahnu Ta-
basko. — Inspektor Elizalde
iz Morelije...

*
* *

— Senjor Eldridž, ako se ne
varma — progovori Elizalde
sa blistavim osmehom na licu,
zastavši nekoliko koraka od
dvojice prijatelja. — Oprosti-
te što sam odabrao ovaj način
da se upoznam sa vama, ali
sam imao predosećanje da ne
biste dopustili da vas vidim
da sam došao na uobičajeni
način. — On neupadljivim po-
kretom glave pokaza prema
kući ispred koje su se polici-
jska kola upravo zaustavila.

— Izvrsno govorite engleski,
inspektore — osmehnu se ni-
nda mirno. — To je dobro.

— Svakako. U susretu dveju
kultura uvek postoji moguć-
nost nesporazuma... ponekad
sa fatalnim posledicama.

— Zbog toga ste povelili dva
čoveka sa puškama u ruka-
ma? — upita Eldridž i ironi-
čno se osmehnu.

— Između ostalog — klim-
nu Elizalde glavom, ne gubeći
onaj svoj osmeh sa lica. —
Sem toga, poslužili ste se pri-
lično grubim načinom da izbe-
gnete razgovor sa mojim lju-
dima na aerodromu. Ne može-

te mi zameriti što sam oda-
brao elementarnu predostrož-
nost.

— Trenutak, Elizalde — u-
meša se Pit, hladnokrvno va-
deći cigaretu iz usta. — Moj
prijatelj nije ni dotakao one
tvoje dve gorile, do đavola!

— Znam.

— Šta onda hoćeš od nje-
ga?

— Odgovor na nekoliko pi-
tanja. Pre svega zašto ste na-
pali moje ljude odmah po do-
lasku?

— Možda zato što ne volim
da odgovaram na pitanja —
osmehnu se ninda. Mladi poli-
cajac dopadao mu se sve više,
iako namrgođena lica njegovih
pratilaca nisu obećavala ništa
dobro.

— To malo ko voli — klim-
nu Meksikanac glavom. — Na-
žalost, moj posao zahteva da
postavljam mnoštvo pitanja
ljudima kojima obično nije sta-
lo da odgovore na njih. Ko-
jim poslom ste došli ovamo,
mister Eldridž?

— To nije teško pogoditi.
Da pomognem svom prijatelju
u traganju za Rejbernom.

— Njemu sam već objasnio
da Rejbern više nije u ovom
kraju. Štaviše, ne bi me izne-
nadilo da se već nalazi u San
Francisku, kraj svoje ljupke
prijateljice...

— A profesor Manštajn? —
tiho dobaci ninda.

Njegova strelica nije pogodila cilj, jer Elizaldeu nije bilo lako ukloniti osmeh sa lica.

— Profesor Manštajn je veoma cenjen naučnik i čovek koji je učinio mnogo za našu zemlju, senjor Eldridž. Ne možemo dozvoliti da ga uznemiravaju za svaku sitnicu...

— Nisam imao nameru da ga uznemiravam. Mene zanima samo Rejbern.

— Toliko da ste spremni i na obračun sa policijom i vojskom da biste došli do njega? Zašto, senjor Eldridž? Samo zbog divne Šaron Del Monte? Kažu da ženska lepota može da učini sve... ali bi to ipak bilo malo previše, zar ne?

Lesli se osmehnu. Ma koliko inteligentan bio, Elizalde očigledno nije uspeo da pronikne u pravi razlog njihovog dolaska u Meksiko. Sumnjičavost, fatalna karakteristika svakog dobrog policajca ovoga puta odvela ga je na pogrešan put.

— Šta se događa u Uruapanu, inspektore? — upita iznenada. Bila je to još jedna strelica koja je možda mogla da pogodi svoj cilj.

— Verujem da vam je vaš prijatelj Pit to već rekao, senjor Eldridž?

— Jeste, ali tamo nema nikakve fabrike za preradu heroína, Elizalde. I nikada je ni-

je ni bilo. Nemojte pokušavati da me ubedite u to.

— Neću. Ta priča verovatno neće moći još dugo da se održava, zahvaljujući radoznalim i — moram priznati — veoma sposobnim novinarima. Ipak, poslužiće još neko vreme...

— Meni se žuri, inspektore. Šta se **zaista** tamo događa?

Po prvi put osmeh nestade sa mladićevog lica i ono iznenada otkri sav onaj umor i napetost u kojoj je policajac svakako već danima živeo.

— Hoćete li mi verovati ako kažem da ne znam? — reče tiho.

— Hoću — klimnu ninda glavom. — Možemo li da porazgovaramo na nekom drugom mestu?

— Naravno — Elizalde izgovori nekoliko oštrih reči na španskom i njegovi policajci lagano prema kući, zabacujući svoje puške na leđa. Njihova preplanula indijanska lica nisu otkrivala nikakva osećanja.

Uzdahnuvši, Elizalde se, uprkos svom elegantnom odelu, spusti u karakteristični čučajući položaj uz najbliže drvo i izvuče cigaretu iz džepa. Nekoliko trenutaka je zamišljeno odbijao dimove, kružeći rasejanim pogledom oko sebe.

— Ni vama se ovo nimalo ne dopada, inspektore? — osmehnu se Lesli.

— Sve manje — klimnu ovaj glavom. — Moj šef radi po striktnim naređenjima odzgo — ovo neka ostane među nama, gospodo — i ne zna ništa više od mene. A to nije po sao koji se može dopasti ovako radoznavalom momku kakav sam ja...

— Do đavola, neko nešto mora da zna — ote se Pitu koji se takođe spustio na travu, oslonjen na lakat. — Zbog čega bi inače došlo do sve ove gužve?

— Mislim da bi profesor Manštajn mogao da odgovori na to pitanje. Samo što njega nema, ili se tako bar tvrdi.

Dva prijatelja se zgledaše. Otkuda sada ponovo ime profesora Manštajna u svemu tome?

— Nešto je, dakle, ipak otkriveno u urupanskom hramu — tiho upita ninda.

— Da — uzdahnu Elizalde. — Mislite da je jeftino držati gomilu vojnika i policajaca u ovoj pustinji, kada im svaki dan morate donositi čak i vodu specijalnim helikopterima! Ma šta bilo, to nešto mnogo vredi i...

Preko preplanulog lica ninde prelete osmeh.

— Recite slobodno do kraja, inspektore. To ionako nije teško pogoditi; ono što se nalazi u hramu moglo bi biti i opasno, je li tako?

— Crna smrt — dobaci Pit. — To je u pitanju?

— Možda — Elizaldeovo lice ponovo dobi izraz premorenosti. — Video sam telo jednog od ljudi koji su stradali u hramu, nekog Amerikanca po ime nu Vard. Nije bio nimalo prijatno pogledati...

— Šta je pokazala obdukcija?

— Ako je nešto pokazala, to znaju samo lekari u Meksiko Sitiju koji su je obavili i nekoliko ljudi u samom vrhu — uzdahnu policajac, odbacujući opušak daleko od sebe. — I možda neki od vaših agenata...

— Naših? Američkih?

— Da. Oni su od početka u ovome... Ne bih se iznenadio da uskoro naletim na nekog od operativaca i u blizini hrama. Pod pretpostavkom da to niste vas dvojica, naravno...

— Na žalost, nismo — isce ri se Pit. — Kažu da te momke izvanredno plaćaju...

— Rekli ste »jedan od ljudi koji su stradali u hramu« — umeša se ninda. — Koliko je takvih ljudi bilo?

— Pet ili šest. U stvari, svi koji su radili na iskopavanjima po uputstvima profesora Manštajna... Nisam mogao tačno da doznam koliko ih je bilo, jer je ekipa došla direktno iz Meksiko Sitija. Čak ni vodiča nisu uzeli iz ovog kra-

ja, što je prilično neobično... Okolina urupanskog hrama prilično je nezgodna i ljudi sa strane teško se tu mogu snaći.

— Da li bi to mogla da bude neka vrsta bolesti? — upita Pit tiho.

Lesli odmahnu glavom. Opis »crne smrti«, koji je čuo od jednog od verovatno dvojice je dinih očevidaca, nije se slagao s tom pretpostavkom.

»Crna smrt« ubijala je brzo, gotovo trenutno, a to ne može nijedna bolest na ovoj planeti...

Na ovoj planeti? A šta ako..?

— Inspektore! — reče — šta znate o letećim tanjirima i ljudima u srebrnoj odeći?

Elizalde se glasno nasmeja i nindino osetljivo uho u tom smehu oseti notu iskrenosti.

— Baš ništa — reče policajac. — I drago mi je što je tako... za moj ukus misterija hrama sasvim je dovoljna, hvala... Uostalom, u duhove i leteće tanjire ne verujem, prema tome...

Jedan pogled bio je dovoljan da se ninda i Pit sporazumeju. Zadovoljno se cereći, Pit s lakoćom podiže svoju ogromnu telesinu sa trave.

— Ne veruješ, a? — upita. — Dođi onda malo ovamo da ti nešto pokažem, momak!

Lagano i metodično, mladi policajac ispitao je tragove u

zemlji i onom drvetu koje je Pit pokazao. Iako mu je sa lica postepeno nestalajo onog uobičajenog osmeha, videlo se da još uvek sumnja u priču dvojice Amerikanaca, onako kako mu je Pit preneo.

— Ne znam — reče na kraju — ovi krateri i ta rupa u stablu deluju veoma ubedljivo, ali...

— Policiji su potrebni opipljiviji dokazi, a? — besno pljunu Pit u travu. — Do đavola, Elizalde, i tebe je zahvala ona bolest koju obično zovu birokratizam... hoćeš sve gotovo i još u šest primeraka! Ne misliš da su ove rupe napravljene upaljačem za cigarete, a?

— To ne, ali možda postoji i neko prihvatljivije objašnjenje za njih od priče o letećem tanjiru...

— Reci ga onda!

Elizalde sleže ramenima.

— To što ja ne znam takav način, ne dokazuje ništa. Ima mnogo stvari o kojima ne znam ništa, Pite. A nova oružja spadaju u tu grupu...

Ninda klimnu glavom, jer je sada imao već prilično jasnu sliku o mladom policajcu. Čovek izuzetne inteligencije i izuzetne radoznalosti, jedan od onih koji su još uvek opire rutinskom prilazu u istrazi...

I, što je bilo najvažnije, čovek spreman da rizikuje sukob

sa pretpostavljenima ako mu se dokaže da oni nisu u pravu...

— Inspektore...

— Molim, senjor Eldridž?

— Vama je, koliko vidim, jako stalo da otkrijete tajnu tog hrama?

— Tačno, ali...

— Dozvolite da završim! — prekide ga Lesli glasom punim autoriteta. — Uzmimo kao polaznu osnovu mogućnost postojanja nečeg veoma opasnog u tom hramu, nečeg što bi možda moglo da posluži kao novo oružje za masovno uništavanje. Onda bi bila razumljiva tajanstvenost vlade i pojava američkih agenata u blizini, zar ne? Uskoro će se pojaviti i drugi agenti, ne sumnjajte u to...

— Da? — Elizaldeov pogled bio je zamišljen.

— Nemam još mnogo šta da kažem — osmehnu se ninda — sem toga da je na ovom svetu oružja ionako već previše...

Inspektor lagano odmahnu glavom.

— Žao mi je, senjor Eldridž. Možda vi imate najbolje namere, ali... ne mogu vam pomoći da dođete do hrama... čak i kada bih znao način da se to izvede.

Tabasko Pit je zbunjeno prenosio pogled sa jednog na drugog čoveka.

— O čemu vas dvojica, do đavola, govorite? — uzviknu. — Kao da se sporazumevate mislima, prokletstvo!

— Otprilike — klimnu ninda glavom, jer je to bila istina. Mladi Meksikanac već je naslućivao kakvu će mu ponudu Lesli učiniti.

— Ne. To zaista ne dolazi u obzir... — ponovi Elizalde, ali mu glas više nije imao malopređašnju sigurnost.

— U redu — osmehnu se Lesli. — Ostavimo to za sada. Hajde da razmotrimo, za početak čisto teorijski, postoji li neki način da se ipak uđe u hram...

* *

— Mali je zaista dobar — cerekao se Pit — ali si uspeo da ga skuvaš za samo nekoliko minuta. Video si kako su mu oči zablistale kada si spomenuo tog Valjeha i tajni ulaz u hram?

— Bilo je zaista lako — klimnu glavom — ali samo zato što i sam želi da se tajna hrama jednom otkrije... i nimalo nije ubeđen da njegovi pretpostavljeni vode ovu igru na pravi način...

Obojici su ruke do lakata bile zamazane dok su pažljivo pregledali delove malog avio-

na razbacane po raširenom šatorskom krilu koje je dovukao Huan Sančez, sada nekoliko koraka dalje od njih sa glavom zavučenom u unutrašnjost motora.

Zamorni posao trajao je gotovo čitav dan, još od trenutka kada je Elizalde odjezdio u prašnjavim policijskim kolima sa ciljem da pronađe Valjeha i iz njega, na bilo koji način, iščupa iskaz o onome što se dogodilo Amerikancu po imenu Vard.

Dogovor je bio da se u ponoć ponovo sretnu u neposrednoj blizini hrama, ali je pre tog sastanka moralo da se dogodi još mnogo toga.

Da ispune nekoliko veoma bitnih uslova i savladaju sve one prepreke koje su počinjale onom nezgodnom reči...

Ako.

Ako Elizalde uspe da pronađe Valjeha i svoj autoritet iskoristi da na neki način prođe do zakazanog mesta...

Ako oni, uz pomoć Huana Sančeza, na vreme provere mali avion i s njim se probiju kroz sve straže koje je postavila vojska i policija.

Vremena je bilo malo i zato su čak i ručali na istom onom zamašćenom šatorskom krilu, okruženi gomilom dece iz naselja koja su veselo čavrljala na dijalektu koji je Tabasko Pita, ponosan na

svoje poznavanje španskog, bukvalno dovodio do očajanja. Čežnjivi pogledi nekoliko crnokosih lepotica ovoga puta ostali su bez odgovora.

Sve to vreme matori Rigo-berto presedeo je oslonjen leđima o jedno drvo u blizini, prateći ono što se zbiva ispod gotovo do kraja spuštenih kapaka. Nije progovorio ni reči, pomerajući se samo da s vremena na vreme prinese usnama cigaretu koja mu se neprestano dimila u ruci.

Sunce se spuštalo prema zapadu i Tabasko Pit je zabrinutim pogledom pratio njegovo kretanje.

— Šta ti je? — osmehnu se Lesli. — Huanov avion nema uređaje za noćni let, a?

— Nije to — odmahnu Pit glavom. — Pitam se nešto drugo...

— Šta će doneti ova noć?

— Aha. Vidiš... u stvari, ne znam kako to da ti objasnim... ovo mesto... kao da ne spada u dvadeseti vek, uprkos ovome što radimo ceo dan. Ovaj aviončić odudara od svega, Lesli...

— Da... kladim se da ova dolina izgleda gotovo isto kao pre nekoliko stotina godina, naravno, ako zanemariš kuću i obrađena polja. Čudno da tebi takve stvari smetaju, Pite.

— Čudno, zar ne, ali neprestano mislim na onaj prokle-

ti leteći tanjir...

— Ne bi voleo da ga sretneš u vazduhu?

— A ti bi voleo?

— Ne... ne bih... mislim da će Huan uskoro završiti. Koliko sam ja uspeo da vidim, sa avionom je sve u redu.

Kao da je čekao samo taj trenutak, mladi Sančez svečanim pokretom zalupi poklopac iznad motora i okrete im svoje nasmejano lice. Dužem govoru koji je održao, nije bio potreban prevod: motor je bio u najboljem redu.

— Hajde onda da sav ovaj krš vratimo na mesta! — uzdahnu Pit, brišući šake o već zaprljane nogavice farmerki. — Uskoro bi trebalo i da krenemo, znaš...

— Ne, Pite. Moramo da sačekamo da zađe mesec. Pri onoj svetlosti avion se vidi sa nekoliko milja udaljenosti, čak i bez radara.

Pit se trže.

— Misliš da letiš po mrklom mraku? Poludeo si, čoveče! I zašto bismo to činili... pa sam si pomenuo radar!

— Radaru možemo izbeći ako letimo nisko...

— Ma nemoj! A ne možemo leteti nisko zato što je mrkli mrak. Sem ako ne želiš da otvoriš tunel u nekom od ovih prokletih bregova!

— Nemaš poverenja u moje oči? Pite, meni je gotovo

svejedno da li letim noću ili po dnevnom svetlu, zar nisi to znao?

— Jesam, ali... do đavola, tu reči ne pomažu, kad ću ionako krenuti s tobom! Ali samo zato što ne mogu da podnesem pomisao da ćeš biti sam dok budeš lomio taj svoj šašavi vrat!

Ćutke su nastavili posao uz svesrdnu pomoć Huana koji je još jednom dokazao da je pravi čarobnjak za motore, jedan od onih ljudi pod čijom rukom i mrtvi komadi metala postaju poslušni i, tako reći, sami klize na mesto koje treba da zauzmu u nekom preciznom sklopu.

Pola sata kasnije posao je bio završen uz poslednje zrake sunca. Potapšavći avion po boku, Huan zadovoljno klimnu glavom, bacajući svoj alat na gomilu u ogromni limeni sanduk koji je uprtio na leđa i poneo prema kući, mahnuvši još jednom rukom dvojici prijatelja.

Svi ostali pošli su za njim, iznenada veoma tihi, gotovo zastrašujuće tihi. Ninda se uspravi tražeći pogledom razlog te iznenadne promene.

Nije to bilo teško pogoditi. Rigoberto Sančez sada je stajao uz ono isto drvo, a lice mu je bilo ozbiljno pod nisko spuštenim obodom sombrera. Pokretom ruke u kojem je bilo

puno autoriteta pozvao ih je da im pridu.

— Koji je đavo matorom? — progundā Pit dok su lagano išli prema njemu. — Nika-da mu nisam video ovako ozbiljnu facu...

Starac se ponovo spustio na pete, umotavajući se u svoj pončo. Ovde u šumi već je vladao polumrak, tako da je čak i nindi bilo teško da pročita izraz na njegovom tamnoputom licu. Ipak, osećalo se da će im reći nešto veoma ozbiljno, možda upozoriti na neku novu opasnost kojoj se do sada nisu nadali...

Počeo je da govori vrlo tihim glasom, tako da je Pit morao da se nagne prema njemu da bi bolje čuo.

— Kaže da će nam ispričati veoma staru legendu svog naroda — prevodio je Pit, takođe tiho, gotovo šapatom. — Hiljadu godina, možda i više, kaže... o belim ljudima koji su u svojim vatrenim kočijama došli sa druge strane neba...

U granama drveća zašumi jesenji vetar i ninda sklopi oči. Dopustio je da ga savlada ono neobično osećanje očekivanja koje ljudi osećaju u trenutku kada shvate da će se dogoditi nešto veliko... nezaboravno. Tihi i duboki glas starca slivao se sa Pitovim šapatom.

— Beli ljudi sa druge strane neba pomogli su Rigobertovim precima... kaže da su iskrčili šume, probili klance kroz planine u kojima ranije nije bilo prolaza... naučili ih kako da obrađuju zemlju i otvorili izvore tamo gde nikada nije bilo ni kapi vode... svojim užasnim oružjem koje je bacalo munje istrebili su opasne zveri... pomerali ogromne stene sa svog mesta da bi njihove vatrene kočije imale gde da slete...

»Ljudi sa druge strane neba«, mislio je ninda. »Kako je lako pomisliti na došljake sa zvezda koji svoju nadmoćnu tehnologiju koriste da bi pomogli mlađoj braći, ali ipak braći... Možda je život u beskonačnom svemiru samo retka i slučajna pojava, inteligencija slabašni cvet koji treba pažljivo negovati da ne bi prerano svenuo. Ali...«

— A onda, kaže Rigoberto, beli ljudi su se umorili i podigli sebi ogromne hramove u koje su skrili svoje vatrene kočije i sve ono što su sobom doneli... rekli su ljudima da sada moraju da spavaju... i da ih niko ne sme uznemiravati pre nego što se probude... i niko to nije činio doskora... dok novi beli ljudi, oni koji su došli preko okeana sa oružjem od gvožđa i smrtonosnim prahom koji rađa vatru

nisu uništili vekovne hramove...

Pit je u polumraku tražio pogled ninđe, ali ga nije našao. Lesli se potpuno povukao u sebe, postižući ogromnu koncentraciju koja je iz te prastare legende morala izvući zrno istine koje se krije iza svake od njih...

— Beli ljudi greše — produžio je šapatom Tabasko, prevodeći starčeve reči — i »crna smrt« samo je jedna od kazni koja ih čeka... biće užasno ako se ljudi sa druge strane neba probude pre nego što dođe pravi čas za to... onda će oni vratiti sve stene na svoje mesto, ... zatvoriti izvore... podstaknuti vulkane koji ćute stotinama godina i prekriti ovu zemlju plamenom i pepelom...

Starac je začutao i ostao na svom mestu, oborene glave. Pit ovlaži iznenada suve usne. Posle svega što je čuo, bilo je veoma teško nešto reći, možda i zbog noći koja ih je sada obavijala u retkoj šumi uprkos blistavim zracima meseca.

Ninđa otvori oči i ispravi se.

— Idemo, Pite — reče tiho. — Mesec nam ipak neće smetati kao što sam mislio...

Tabasko pređe rukom preko oznojenog čela. Shvatio je da mu ruke drhte tek kada je

pokušao da prinese ustima cigaretu.

— Zašto to iznenada, Les? Hteo si da sačekaš da bude potpuno mračno...

— Pogrešio sam. Avion ne sme da ostane na ovom mestu...

— Misliš na...?

— Da. Naši poznanici u srebrnim skafanderima ponovo će se pojaviti da provere da li smo upali u njihovu zamku, a imam utisak da će ovoga puta biti mnogo oštrij u svom nastupu.

— A on? — šapnu Pit pokazujući glavom prema nepokretnoj prilici u tami.

— Sančez? Njemu se neće ništa dogoditi...

— Kako znaš, do đavola? — prosikta Pit.

— Znam. Svesno ili nesvesno... a mislim da je ovo drugo u pitanju, starac nam je preneo ono što oni žele da pomislimo...

— Šta?!

— Pite, legenda o belim ljudima sa one strane neba, ona kva kakvu nam je maločas Sančez ispričao, ne postoji, iako priznajem da su vešto iskorišćeni elementi nekih indijanskih mitova.

Pit s nevericom odmahnu glavom.

— Zašto nam je onda Rig ispričao? I kako je došao do nje, uostalom?

— To ne znam... ali znam šta bih ja učinio kada bih po-
želeo da neko poveruje u ne-
što što mu govorim...

— Hipnoza? Ali kako... ka-
da?

— Kako je to izvedeno za-
ista još ne znam, ali otprilike
mogu da odredim kada. Sećaš
se njegovog ponašanja za do-
rukom i čitavog jutra?

— Naravno! — osmehnu se
Pit. — Bio je odlično raspolo-
žen i neprestano je sipao do-
setke o meni i Mercedes, onoj
maloj što me sinoć otpratila
do sobe. Upravo zato me i iz-
nenadilo kada se iznenada po-
javio ovde i presedeo čitav
dan ne progovorivši ni reči...

— Tačno. A šta se u među-
vremenu dogodilo?

Pit se počea po glavi.

— Hmm... da, pojavio se
Elizalde, ali... Neka sam pro-
klet! Pa njih dvojica su ostali
više od pola sata nasamo u
Rigobertovoj sobi! Ne misliš
valjda da je inspektor...

— Niko drugi to nije mo-
gao učiniti, Pite.

— Zašto, do đavola? Šta je
hteo time da postigne?

— Ono što mu je kod tebe
gotovo i uspelo — nasmeja se
Lesli. — Da nas zaplaši...

— Ne mogu u to da pove-
rujem! — zavrte Tabasko gla-

vom. — Znači li to da od na-
šeg dogovora neće biti ništa...
da nas u ponoć neće čekati
kod hrama.

— Čekaće nas, jer mora da
računa na mogućnost neuspe-
ha. Elizalde je veoma intelige-
ntan čovek i svakako je pre-
dvideo takvu mogućnost. Me-
đutim, mi nećemo otići na to
mesto...

Tabasko gnevno odbaci od
sebe užareni opušak.

— Znaš šta, Les, imam uti-
sak da gledam filam u kojem
baš ništa ne razumem... Ti ne-
prestani zapleti me zbunjuju,
prokletstvo! Plašiš se neke za-
mke?

— Da. Elizalde neće birati
sredstva da nas spreči da sti-
gnemo do tog hrama. Do sa-
da je bio suptilan, istina, jer
nije želeo da skrene pažnju
na sebe. Tamo, u pustinji, si-
tuacija će biti drukčija. A nas
dvojica mogli bismo da pos-
tanemo veoma neugodni sve-
doci, zar ne?

— U redu, a kuda onda ide-
mo nas dvojica?

— Kako kuda? — osmehnu
se ninda. Ruka mu skliznu u
torbu položenu u travu pored
njega i prsti se na trenutak
poigraše ukrašenom drškom
mača. — Idemo da tražimo Se-
ma Rejberna, Pite. Zbog čega
smo inače i došli ovamo?

* *

Motor malog aviona preo je pod sigurnom rukom ninđe i žuta zemlja pustinje, prošarana mračnim stenama koje su se lagano uzdizale prema horizontu, brzo je promicala ispod njih.

Morelija je ostala za njima i Lesli je sledio pravac puta koji se od grada preko planine probijao u pravcu Uruapana. Bio je to najsigurniji način da zadrži pravac i savladaju prepreke u sve gušćem mraku, iako je blizina puta predstavljala dodatnu opasnost da će biti opaženi.

— Kako ti se dopada let? — osmehnu se ninđa Pitu koji je namrgođeno ćutao, odbijajući dimove iz cigarete.

— Ovo još nije ništa! — progundā Tabasko. — Sačekaj dok dođeš do pravih planina...

— Karta pokazuje da u planinama postoji mnoštvo uskih klanaca. Valjda se može proći kroz neki od njih?

— U mrklom mraku? Može, pod uslovom da idemo pešice i guramo avion pred sobom!

— Postoji način da se to izbegne, Pite.

— Postoji, ali samo za slepe miševе! — procedi Tabasko kroz zube. — I krstareće

rakete, naravno. A ti, prijatelju moj, nisi ni jedno ni drugo.

Ninđa ga prekide zapovedničkim pokretom ruke i Pit načulji uši. Kroz ravnomerno tutnjanje njihovog motora i neprestani šum vazduha, koji je klizio po površinama aviona, sada se razbiralо još nešto: karakteristični zvuk helikoptera u letu...

— Šta sada? — upita Pit šapatом, da bi se trenutak kasnije i sam nasmejavao nepotrebnюj opreznosti. — Oni su iznad nas, Les, i vide nas kao na dlanu...

— Aha. Sve dok ne nestanemo u nekom klanцу.

— Misliš da je to mudrije? — progundā Pit. — Hmm... možda i jeste. Bar se neki glupi pilot neće hvaliti da nas je oborio i za to dobiti odlikovanje... Stene u klanцу završiće taj posao umesto njega.

Ninđa je ćutao, usmeravajući avion prema uskom mračnom prolazu između stena. Vid, sluh i ostala ljudska čula tu neće biti od velike koristi; morao se osloniti isključivo na svoj instinkt i verovati u reflekse...

I u nešto što nije zavisilo od njega: u reakcije starog aviona koji nikada nije bio građen za ovakve letačke avanture...

— Les... — progovori Pit i u njegovom glasu prvi put od kako su se sreli, ninda razabra pravi, iskreni strah. — Les... klanac je suviše uzan... — Čuti!

Koncentracija na taj stravični let zahtevala je sve nindine fizičke i psihičke snage i nije bilo vremena za reči. Morao se osloniti samo na haragei i dopustiti da osećanje opasnosti upravlja njegovim pokretima i pronalazi jedini mogući put u tom spletu stena.

Ona tamna masa tamo... da li je to kamen? Ili prolaz između dve svetlije stene? Pravi prolaz ili samo udubljenje koje će se završiti neprobojnim zidom.

Ne, ipak prolaz... ali...

Snažne ruke pomeriše komande aviona preciznim pokretom i mala mašina poslušno se iskrete na bok.

Ne... to još neće biti dovoljno. Pit je bio u pravu... klanac je suviše uzan...

Još malo na bok...

Da li će stara konstrukcija izdržati? Vibracije koje dopiru kroz komande opominju... čak ni kada je bio potpuno nov, avion nije bio pogodan za ovakvo nešto...

Krenuti naviše? Rizikovati rafal iz helikoptera koji gore na nebu svakako strpljivo čeka svoju priliku... ili tutnja-

vu eksplozije koja će potvrditi ono što svaki pilot zna — da se kroz uski klanac ne može leteti u mrklom mraku...

Ne... sada se više nije moglo ni naviše... osećaj opasnosti govorio je više od vida: iznad njih stene su se približavale jedna drugoj kao da smeraju da se spoje u neprobojni svod...

Ali se čelične šake nisu ni pomerile sa svog mesta i mali motor i dalje je ravnomerno zujao. Krhka letilica još uvek je nalazila svoj put u mračnom lavirintu...

Dokle?

Minut tog strašnog leta... još jedan...

Pitov uzdah olakšanja bio je veoma rečit. Lagano, avion se ispravio u prirodni položaj dok je pod njim promicala žuta zemlja pustinje. Sa ove strane grebena tle je padalo daleko strmije i Leslie pohita da se približi površini ravnice koja se odavde pružala prema zapadu.

U daljini se videla grupica svetlih tačaka: grad Uruapan, središte neobičnih zbivanja i izvor dobro čuvane tajne.

— Les...

Pitovo upozorenje ni ovoga puta nije bilo potrebno. Vođen sigurnom rukom, avion je naglo skrenuo udesno i naniže, izbegavajući dugi niz sve-

tlećih zrna koji je projurio ispred same pilotske kabine...

Pilot helikoptera znao je svoj posao i bio je strpljiv. Sada je došao njegov trenutak...

— Moramo se spustiti — reče ninda mirno. — U vazduhu nemamo nikakve šanse; mnogo su brži i pokretljiviji... i daleko bolje naoružani!

— Gde, do đavola? Ti nisi video ovaj kraj po dnevnom svetlu... nema ravnog mesta da zalepiš marku!

— Na kojoj strani se nalazi hram?

— Desno od nas... još nekoliko milja, u podnožju onog grebena kroz koji smo maločas proleteli...

— Aha...

Još jedan vešt manevar izbegao je novi rafal, ali je ninda bio svestan da ta neravNOPravna borba ne može dugo da traje. Tama je bila njihova jedina šansa i zbog toga su morali da lete što niže, izazivajući stene koje su ponegde štrčale iz suve zemlje.

— Tamo, Les! — u Pitovom glasu bilo je mnogo nade.

Ninda klimnu glavom. Da, kratki ravni prostor moraće da bude dovoljan za spuštanje. Srećom, njihov avion bio je lak i nije mu potrebno mnogo prostora za to...

Ne računajući činjenicu da je avion pri poletanju i sletanju najranjiviji... i da je do-

voljan jedan jedini srećni pogodak da poremeti delikatnu ravnotežu sila koja ga održava u letu...

Stisnuvši zube, Lesli potisnu avion prema tlu, gotovo dotakavši stenu koja im se isprečila. Još dvadesetak stopa... deset... pet...

Točkovi dotakoše neravno tle i avion poskoči, podižući oblake žute prašine oko sebe. Još jednom...

Neravni zid od crnih stena približavao im se suviše brzo i Pit stisnu zube, opirući se nogama o pod kao da time može da smanji brzinu.

— Nećemo moći da se zaustavimo, Les...

— Znam. Na moj znak spremi se da iskočiš.

Motor aviona prestade da radi i u iznenadnoj tišini šum vazduha se pojača kada Pit otvori poklopac kabine sa svoje strane, kidajući drugom rukom sigurnosni pojas.

— Sada!

Držeći u jednoj ruci svoju torbicu, ninda se dugim skokom prebaci u tamu. Instinkt ga je još jednom poveo bezbednim putem i on se otkotrlja po prašini, vešto izbegavajući oštre ivice razbacanog kamenja.

Pitov bolni krik i psovka stopili su se sa lomljavom čelika i lima na stenama pedesetak stopa dalje.

— Hajde, Pite! Rezervoar će eksplodirati!

Tamna prilika desetak stopa dalje s mukom se podiže sa tla, ali samo da bi ponovo klonula natrag.

— Ne mogu — prostenja Tabasko. — Moja leđa...

— Lezi!

Ninda se baci na tle, skrivajući lice iza svoje torbe koju je privukao uz glavu. Eksplozija, međutim, nije bila previše opasna, jer ni u rezervoaru, srećom po njih, nije ostalo mnogo goriva.

Ipak, plamen koji se podigao u nebo biće jasan znak gonocima u helikopteru. Morali su se brzo ukloniti sa ovog mesta.

U dva skoka Leslie pređe rastojanje do svog prijatelja.

— Šta se dogodilo? — upita. Njegovi vešti prsti već su opipavali Pitove udove, ne nalazeći traga nikakvoj težoj povredi.

— Leđa — stenjaao je Pit nastojeći da se uspravi. — I grudi... kad god udahnem... prokleti kamen!

— Povredio si rebra — zaključio Leslie, podižući gotovo bez napora ogromno telo sa zemlje. — Hajde... moramo se ukloniti pre nego što momci iz helikoptera pronađu mesto pogodno za sletanje...

— Ne budi šašav! — slabašno se nasmeja Tabasko, iako

mu je svaki udisaj zadavao užasan bol. — Zgodno mesto za spuštanje... za njih je to prava igračka... sad kad smo im obezbedili... i rasvetu na »heliostromu...«

Kao da želi da potvrdi njegove reči, helikopter tutnajući izbi iznad same stene o koju se razbio njihov avion, podižući vrtloge prašine koja ih na trenutak zaslepi.

— Ostavi me... — zastenja Pit. — Beži... ja ne mogu...

Bio je to jedan od zaista retkih trenutaka u kojima je Leslie oklevao, rastrzan između drugarstva i hladne logike kojom je mozak ninde uvek radio: teško je ostaviti prijatelja u nevolji, ali je sve ono čemu su ga godinama učili govorilo da je to jedini izlaz.

Uostalom, slobodan će daleko lakše pomoći i Pitu, čak i ako ovaj bude uhvaćen...

Taj trenutak oklevanja trajao je predugo i ninda stisnu zube u nemoćnom besu. Iz helikoptera koji se spustio nekoliko stopa nad tle već su iskakali ljudi sa kratkim, ružnim puškama u rukama.

— A jedini put za odstupnicu vodio je preko stene još uvek obasjane plamenim jezicima koji su gutli ostatke aviona...

Kratkim pogledom ninda potražila svoju torbicu odbačenu

do jednog ovećeg kamena. Bilo bi dobro kada je ne bi otkrili... i kada bi posle toga mogao da je se dočepa.

— Kuda me vučeš, do đavola! — jauknu Tabasko, kada ga Lesli naglim pokretom pomeri nekoliko stopa u stranu, dalje od mesta gde se nalazila torba. — Pa oni su tu, Les...

— Oprosti, ortak — prošputa ninda — ali ne bih želeo da pronađu moje stvari i koštini...

— Stoj! — začu se nekoliko oštarih glasova i nindino uho u tom tonu razabra da ima posla sa ljudima koji zaista neće oklevati da pucaju... I da će pucati precizno, ništa ne prepuštajući slučaju...

Ipak, zastao je tek kada je kratak rafal podigao prašinu sa tla pred samim njegovim nogama. Pažljivo je spustio Pita na zemlju i okrenuo se licem prema krugu koji se lagano stezao oko njih dvojice.

»Četiri čoveka«, mislio je. »Oprezni su... i iskusni... neće se suviše približiti... a tu je svakako i pilot helikoptera koji nas drži na nišanu mitraljeza... Ipak...«

Sa hladnom izvesnošću znao je da ima bar pedeset odsto šansi protiv te petorice. Uprkos svom iskustvu, biće neoprezni, jer misle da imaju posla sa nenaoružanim čovekom.

I sa običnim čovekom. A pred njima nije bio običan čovek.

Samo kada bi u rukama imao svoj katana...

I kada Tabasko Pit ne bi ovako bespomoćno ležao pod njegovim nogama kao meta koju ni slepac ne bi promašio sa ovako malog rastojanja!

— U redu, momci — reče čovek s teksaškim naglaskom i zastade desetak stopa ispred njih — ko ste i šta tražite ovde?

Ninda je ćutao, ispitujući pogledom lica obasjana treperavim plamenom. Gruba, nemilosrdna lica ljudi od akcije koji svoje oružje drže naizgled nemarno, pokazujući time da je ono praktično sraslo sa njihovim rukama. Slična odeća na svima, pomalo nalik vojničkoj, ali bez ikakvih oznaka. I vojnička disciplina, ono je dva primetno držanje koje grupu ljudi odvaja od jedinice u kojoj se zna ko zapoveda.

Ko su ti ljudi? Otkuda ovde? I s kojim pravom su pucali na njihov avion, ovde u zoni brižljivo čuvanoj od meksičke vojske i policije, sa kojima očigledno nisu ni u kakvoj vezi?

— Dakle? — oštrim glasom nastavi vođa, jedva primetnim pokretima pomerajući cev između jednog i drugog prijate-

lja. — Koji od vas dvojice govori?

Lesli je i dalje ćutao, služeći se omiljenim trikom ninda čiji je cilj bio da što bolje prouči potencijalnog protivnika, njegovo držanje, hitrinu i reflekse na osnovu sitnih, jedva primetnih detalja.

A ono što je njegov pogled sada otkrio pomalo je iznenađivalo: čovek sa puškom u rukama, uprkos svoj aroganciji koju je uneo u glas, nije bio potpuno siguran u sebe. Odavalo je to i držanje drugih: kratki, plašljivi pogledi kojima su povremeno proveravali šta se nalazi iza njih.

— Možda momci ne znaju engleski — dobaci jedan od preostale trojice. — Pokušaj sa španskim, Bret...

»Bret«, mislio je ninda. »Ima poštovanja u tom glasu, iako je upotrebio samo ime svog vođe. Nisu vojnici, ali su naviknuti na disciplinu možda čvršću od vojničke. Gangsteri... ili tajni agenti — operativci...«

— Ne liče mi na Meksikanke — lagano odmahnu glavom Bret, skupljajući obrve. — Prokletstvo, hoćete li govoriti ili da vas jednostavno izreštam, tu na mestu?

— Ne možemo dugo da ostanemo ovde! — tiho dodade drugi čovek, još jednom se

nervozno osvrnuvši. — Taj plamen vidi se na milje, Bret, i...

— Zaveži, Hari! — dobaci Bret preko ramena ne skidajući pogled sa ninde. — Lu, pretresi ih... ali oprezno, ovaj što stoji izgleda mi opasno!

»Oprezan je«, hladnokrvno je analizirao ninda. »Trudio sam se da moj stav ne pokaže kolako sam spreman za borbu, ali je on to ipak opazio... videćemo koliko će taj Lu biti oprezan...«

U trenutku kada im se Lu približio, pažljivo izbegavajući da se nađe ispred cevi svojih prijatelja, Tabasko Pit ničini jedan lukav i proračunat potez. Glasno stenjući, lica izobličeni od bola, on se uspravi na noge i zatetura Luu u susret šireći ruke kao da hoće da ga zagrlji.

Niko taj pokret ne bi protumačio kao napad i Bretovom čoveku moglo se oprostiti što ni on to nije učinio. Jednim jedinim potezom Tabasko Pit je na trenutak eliminisao Lua iz predstojećeg obračuna, koristeći istovremeno njegovo telo kao zaklon od ostalih strelaca i privlačeći njihovu pažnju na sebe.

Taj kratki trenutak bio je dovoljan da se telo ninde još jednom preobrati u užasnu mašinu za ubijanje. Jedva primetnim pokretom on ispod opa-

sača istrže šuriken i tanke ivice razdvojiše sloj vazduha uz karakteristični tihi šum...

Naviknuti na oružje koje ubija uz mnogo buke, plamena i dima, dva Bretova čoveka zakasnila su u reakciji. Shvatili su da nešto nije u redu tek kad se njihov vođa zaljuljao na nogama i bolno kriknuo, parajući prstima kao kandžama oko mesta gde mu se šuriken zario u grudi. To oklevanje stajalo je života još jednog, jer mu se druga čelična zvezda zarila u koren nosa, prodirući jednim od šiljaka do samog mozga...

Stavljajući svoje moćno telo u pokret, ninda dospe da krajičkom oka opazi kako je Tabasko Pit stegao Lua u svoj medvedi zagrljaj, savlađujući, uprkos bolovima, sve njegove pokušaje da se otrgne. Tu nije bilo potrebe da interveniše, ali zato...

Na mestu gde se nalazio samo stoti deo sekunde ranije podiže se čitava erupcija prašine i zemlje pod rafalima koji su se užasnom snagom i preciznošću sručili u tle. Hari i još uvek nevidljiv pilot helikoptera bili su dobri strelici, ali još uvek ne i dovoljno dobri za fantastično ubrzanje koje je dostizalo telo ninde.

Tajna uspeha u obračunu zavisi i od savršenog poznavanja svakog oružja; ninda je

već znao sve prednosti — i sve nedostatke — mitraljeza montiranog na helikopteru pred njim. Jedan hitar korak u stranu bio je dovoljan da izađe iz smrtonosnog radijusa tog oružja i dospe u mrtvu zonu određenu mogućnošću pomeranja cevi po horizontalnom luku.

Sreća je htela da taj korak u stranu istovremeno bude i korak bliže jednom preostalom čoveku sa puškom koga su u odlučujućem trenutku izdali nervi. Lica izobličeno od straha, držao je pritisnut okidač prazneći svoj okvir u dugom rafalu koji je, po nemilosrdnim zakonima balistike, podizao cev oružja sve više i više, daleko od prilike ninde, zgrčene gotovo uz samo tle.

Udarac koji je Harija pogodio u lice nije izgledao snažan, ali se u iznenadnoj tišini začu kako krckaju kosti lobanje. Čovek pade nauzak, šireći ruke iz kojih ispade ispražnjeno, beskorisno oružje...

Šta sada? Do helikoptera je bilo još desetak koraka, a svaki od njih dovešće ga na putanju metaka iz mitraljeza...

Ili će pilot biti dovoljno inteligentan da napusti trenutno beskorisno oružje i prihvati se revolvera iz futrole za pojasom...

Telo ninđe zakotrlja se po zemlji, nalik na jedan od onih malih vrtloga prašine koje vetar često podiže u pustinji. U desnoj ruci već je stezao novo oružje, kamen oštarih ivica koji je dograbio sa tla...

Pleksiglas pred licem pilota pršte u hiljade sitnih komada i ninđa produži svoj skok prema nepomičnoj letilici.

Novi udarac nije bio potreban. Obojena rumenom svetlošću plamena, krvava kaša pilotovog lica uzvratu nemi pogled ninđi kada se dočepao ulaza u kabinu...

— Požuri, Les... do đavola!
— dopre do njega Pitov glas.

U nekoliko dugih skokova, prkoseći zakonu gravitacije, ninđa se stvori kraj dva protivnika koji su se, isprepletenih udova, valjali po prašini. Udarac nije bio potreban: shvativši da je već pobeđen, Lu odvoji ruke od Pitovog grla.

— Stani! — zaurla očajnički. — Predajem se, do đavola!

Duboko uzdahnuvši, Pit klonu, sklapajući oči. Čak i pri svetlosti plamena, lice mu je bilo mrtvački blede.

Udarcom noge, Leslie podiže iz prašine njegovog protivnika.

— Hajde! — zareža. — Podigni ga i ponesi u zaklon! Brže!

Čak ni mnogo hrabriji čovek od Lua ne bi se u tom trenutku mogao suprotstaviti ono

me koji je samo trenutak ranije, skoro golim rukama, ubio četiri naoružana i iskusna borca. Ubrzano klimnuvši glavom nekoliko puta, Lu s vidljivim naporom podiže na rame opušteno Pitovo telo i povuče ga prema stenama na koje je Leslie pokazao. Ninđa iskoristi taj trenutak pa pođe po svoju torbu, a zatim pristiže Lua, pomažući mu da prenese onesvešćenog mladića u zaklon.

Njegovi vešti prsti nežno su doticali tačke na mladićevom telu o kojima zapadni lekari nisu znali gotovo ništa pre nego što je pojam akupunktura stigao u medicinske enciklopedije. Nekoliko minuta kasnije, Pit duboko uzdahnu, otvorivši oči i nasmeši se.

— Dobro jutro, doktore — reče razgovetno i bez napora. — Opet si izveo jedno od svojih malih čuda, a?

— Ne naročito uspelo čudo — odvrati mu Leslie osmehom. — Moraš da budeš potpuno miran. jer to što više ne osećaš bol ne znači ništa; slomljena rebra nisu nimalo prijatna povreda, znaš...

— Prokletstvo! To nije moralo baš sada da mi se dogodi... možeš li nešto da učiniš?

— Ne mnogo. Pokušaću sa čvrstim zavojima, ali bih najviše voleo da pogledam ren-

dgenski snimak tih rebara, Pite, iako mi se čini da pluća nisu povređena.

— Tako je to kad sa sobom vodiš trapave pratioce! — uzdahnu Tabasko. — Nadam se da nisi previše ošteti onaj helikopter, inače ćeš morati na leđima da me doneseš do tog rendgena...

— Nisam, znao sam da će nam biti potreban. Ali, lezi još malo i odmori se pre nego što te prenesemo do njega. I moja veština ima granica, bojim se da ćeš ponovo osetiti bol kada krenemo odavde...

— Pa, tu se ne može ništa — resignirano reče Tabasko, kružeći pogledom oko sebe. — Gadno mesto... pitam se šta su naši prijatelji iz helikoptera ovde tražili?

— Uskoro ćemo to doznati — Lesli se okrete Luu koji je čučao kraj Pita, još uvek ošamućen svim onim što se dogodilo pred njegovim zaprepasćenim očima. — Za koga ti radiš, momak?

Lu proguta pljuvačku, pokušavajući da istisne glas iz osušenog grla.

— CIA — reče promuklo. Momci iz centrale u Meksiko Sitiju su nas pozvali u pomoć kada... kada...

— Govori — tiho reče Lesli. — Odugovlačenje ti neće pomoći, jer znam mnogo nači-

na da istresem istinu iz tebe. Šta CIA ovde traži?

— Neko je čuo tu šašavu priču o hramu — počeo Lu nesigurnim glasom. — O »crnoj smrti« i prokletim letećim tanjirima...

— Pa?

— Ne znam. Ni Bret... Bret Wagner, moj šef, momak koga si prvog sredio... ni on nije mnogo verovao u tu glupost, ali, do đavola, naš posao je takav! Bilo kako bilo, neko je u Vašingtonu poverovao u tu bajku i pomislio da bi se u tim ruševinama mogli naći tragovi posete iz svemira i...

— I šta još?

Lu obrisa čelo mokro od znoja. Usne mu se iskriviše u ružan osmeh.

— Prokletstvo, prijatelju, zna se šta se najviše traži na ovoj poludeloj planeti... oružje...

Dva prijatelja se zgledaše. Priča je zvučala neverovatno, ali se poklapala sa iskrivljenom logikom organizacije koja je uvek sama sebi propisivala pravila. Ako je postojala i minimalna vedovatnoća da će se u ruševinama uruapanskog hrama naći neko nepoznato oružje, CIA je morala biti u blizini...

A, opet, sve to zvučalo bi kao bajka onome ko nije video bešumnu letilicu u obliku tanjira i dotakao krater u

zemlji čije su ivice bile stopljene u staklastu masu od visoke temperature...

— Koliko ste dugo u ovom kraju?

— Tri dana. Meksikanci, prokleti bili, nisu se baš polomili da nam pomognu i odugovlačili su stvar koliko god su mogli...

— Ulazili ste u hram?

— Da. Juče... mi...

Lu još jednom pokuša da proguta pljuvačku, razmazujući po licu znoj obojen prašinom.

— Nešto se dogodilo?

— Možeš se kladiti da se nešto dogodilo, prijatelju! — isceri se Lu. — Prokleta gadna stvar...

— Kako? Govori, do đavola! Ti kao da uživaš u otezanju te svoje priče? Očekuješ pomoć od nekog?

— Ne, ne! To ne... časna reč... niko i ne zna da smo u ovom kraju, jer...

— Dobro, dobro — umiri ga ninda pokretom ruke. — Šta se dogodilo u hramu?

— Dgodilo se... dogodilo se to da nijedan od tih prljavih Meksikanaca nije hteo da uđe sa nama kao vodič, pa smo krenuli sami. Možeš misliti da nam nije bilo lako, prijatelju...

— Ja ti nisam prijatelj... Govori dalje!

— U redu, u redu, pri... ovaj... ušli smo sa oružjem na gotovs i prešli ko zna koliko milja nekim podzemnim hodnicima u kojima nije bilo ničeg sem prašine... Mislim da nam je svima laknulo kada smo shvatili da tu ničega nema i da ničega nikada nije ni bilo. A onda... primetili smo da nema Fentona...

— Jedan od Bretovih ljudi, je li?

— Aha. Niko nije primetio kada se odvojio, niti bilo šta drugo sumnjivo. Dozivali smo, ispalili čak nekoliko hitaca u tim prokletim hodnicima, ali uzalud, stari Mik nije se odazvao... Bret je režao i psovao, samo što mu to nije pomoglo, ne, gospodine moj...

— Ti zaista uživaš u svom glasu, Lu — tiho se nasmeja Pit. — Daj, čoveče, govori već jednom šta se dogodilo, a ne samo šta je ko rekao i šta je ko pomislio!

— Pa, ništa se više i nije dogodilo sve dok nismo krenuli nazad. A onda smo naišli na Fentona... Odnosno, nismo bili sigurni da je to Fenton sve dok to nisu potvrdili iz laboratorije u Meksiko Sitiju... obavestili su nas tek večeras...

— Šta se dogodilo Fentonu?

— To je ono što niko ne zna, do đavola! Mogu jedino da ti kažem šta smo mi našli:

gomilicu ugljenisanog mesa i kostiju koju smo napolje izneli u ćebet, eto šta se dogodilo Fentonu! Čini mi se da smo iz tog podzemnog pakla izašli šest puta brže nego što smo ušli, iako smo pre toga satima pešačili...

Pit s nevericom odmahnu glavom i pogleda nindū, ali je ovaj ćutao, uklapajući taj novi detalj u sva ona znanja koja je do tada prikupao o tajanstvenom hramu u Uruapanu.

— I to je sve? — upita.

— Sve, tako mi svega! — reče Lu podižući ruku kao da se zaklinje. — Naravno, nije nam ni na pamet padalo da još jednom uđemo u hram, pa smo se malo promuvali unaokolo, nadajući se da ćemo i mi konačno videti te leteće tanjire i ljude u srebrnim skafanderima o kojima brbljaju Meksikanci. Onda ste naišli vi u onoj krtiji od aviona i ... šta da vam pričam, dalje već znate sve sami. Čujte, momci... ovaj... šta ćete učiniti sa mnom?

Pit se tiho nasmeja.

— Ja sam gladan, Les... hajde odmah da ga pojedemo, pa da idemo odavde, a?

— Moraćemo malo da odložimo večeru — sleže ninda ramenima — onaj rendgen još uvek te čeka, Pite. Hajde, ide-

mo polako do helikoptera. Lu, uhvati ga sa te strane... tako...

Nekoliko koraka dalje, Leslie dade znak da se zaustave. U uskoj dolini među stenama ponovo je zavladala tama, jer su poslednji ostaci aviona svetlucali samo tupim crvenim žarom.

— Nema nikoga — šapnu Pit. — Hajdemo već jednom... ponovo počinje da boli, do đavola!...

Ninda klimnu glavom, iako je haragei trenutak ranije ponovo počeo da signalizira približavanje opasnosti. Ipak, možda je još bilo vremena da se dokopaju helikoptera i uklone se sa ovog pustog mesta...

Ne!

Nije više bilo vremena...

U mrtvoj tišini Tabasko Pit se šuštavo nasmeja, potiskujući bol.

— Hej, Lu... najzad ti se pružila prilika da vidiš pravi leteći tanjir!

* *

Za prenapete Luove živce pogled na letilicu koja je bešumno klizila nad dolinom bio je ona kap koja je prevršila čašu njegovog strpljenja. Uz divlji krik straha on ispusti

Pitove noge i potrča ukoso prema helikopteru, osvrćući se preko ramena na leteći tanjir koji je iznenada promenio smer da bi krenuo za njim.

Ninda je isuviše dobro poznavao oružje ljudi u srebrnim skafanderima da bi dopustio da ga još jednom iznenade na otvorenom prostoru. Bacivši Pitovo telo na leđa on se jednim skokom povuče nazad, među stene, birajući zaklon koji će ih zaštititi i od pogleda iz vazduha. Gurnuvši Pita do kamenog zida, on iz svoje torbe izvuče nekoliko sitnih predmeta koji nestadoše među prstima desne ruke.

Široki zeleni zrak sinuo je iz donjeg ispupčenja letećeg tanjira u času kada se Lu nalazio samo nekoliko koraka od helikoptera, urlajući nerazgovetnim glasom.

U jednom kratkom trenutku telo čoveka bilo je zaustavljeno u trku i pretvoreno u uspravnu buktinju zelenog plamena, a onda se jednostavno sručilo u prašinu kao zadimljena gomilica pepela. Uz ono poznato šuštanje, letilica još jednom promeni smer i pođe prema stenama...

Njen cilj zaista nije bilo teško naslutiti...

— Zakloni lice, Pite! — prošaputa ninda. — Sada smo mi na redu...

Sklapajući oči, ninda i kroz spuštene kapke oseti trenutak kada je široki zeleni zrak zaigrao po stenama oko njih, pretvarajući u pepeo kržljivo rastinje među kamenjem. Lice mu zapuhnu vreli talas, ali je njihov zaklon bio dobro odabran i on podiže ruku, spreman da uzvрати udarac...

Eksplzivna kuglica polete iz njegove ruke istog trenutka kada je ponovo otvorio oči i na gornjoj kupoli letilice ble-snu narandžasti plamen eksplozije ogromne razorne snage... ali ipak nedovoljne da načne srebrnasti oklop letećeg tanjira. Štaviše, on se samo zanjihao od udarnog talasa eksplozije, ali čak ni to nije dugo trajalo. Ninda zakloni lice prekrštenim podlakticama, očekujući novi udar zelenog zraka...

I on je stigao, ali sa ništa više uspeha od prethodnog pokušaja. Bio je čak neprecizniji i kraći od prvog.

Ninda otvori oči podižući ruku sa drugom kuglicom među prstima. Kao u partiji šaha, ponovo je on bio na potezu...

Međutim, leteći tanjir je uzmicao dalje od stena u kojima se krila opasnost. Zeleni zrak zaigrao je još jednom u tami, ali je sada njegov cilj bio nešto drugo!

Gorivo u rezervoaru helikoptera planulo je istog trenutka kada je zrak dotakao mašinu, pretvarajući se u ogromnu vatrenu kuglu koja je osvetlila čitavu dolinu.

— Šta je to, do đavola? — dreknu Pit. — Vatromet?

Ninđa je ćutao, prateći pogledom leteći tanjir koji je klizio prema stenama na drugom kraju napuštajući poprište obračuna.

Zašto?

Da li je posada procenila da je napad na protivnika u sigurnom zaklonu stena suviše rizičan i da bi sledeća eksplozivna kuglica mogla naneti mnogo više štete njihovoj letilici?

Ili su bili ubeđeni da se iz pustinje niko ne može izvući pešice? Možda zato što će negde na njihovom putu biti postavljena nova smrtonosna zamka?

— Otišli su? — upita Pit oprezno podižući glavu. — Prokletstvo, Les, pa te tipove nešto ipak može da zaplaši, a?

— Izgleda — klimnu ninđa glavom. — Mada ne mogu reći da nisu bili efikasni... moraćemo da pešaćimo od ovog mesta pa nadalje...

— Ne, hvala... ti ćeš mene ovde lepo da ostaviš i sam potražiš pomoć. Vrti mi se u glavi i kad samo pomislim na hodanje.

— Nosiću te.

— To i hoću da izbegnem, do đavola! Mojih sto osamdeset funti čak i za tebe su previše kad se radi o šetnji od desetak milja.

— Videćemo...

— Nećemo ništa videti, bar dok ne svane. Ja ostajem ovde!

— Ne moramo toliko da pešaćimo, Pite. Zaboravio si da imamo i prijatelje u blizini.

— Prijatelje? Nas dvojica imamo prijatelje u blizini? Izvini, Les, ali da te nije neko lupio po glavi u onoj gužvi?

— Zaboravio si inspektora Elizaldea? — osmehnu se ninđa. — Zakazano mesto nije daleko. U redu, nismo hteli tamo, ali sada nemamo drugog izbora.

— Svejedno — lice Tabasko Pita imalo je uporan izraz. — Ne možeš me nositi tako daleko.

— Da li znaš kako su Indijanci nekada prenosili svoje ranjenike?

— Na nosilima od granja... samo što je njih obično vukao konj...

— Tačno. Istina, u ovoj pustinji nećemo naći granje, ali zato imamo nešto bolje... ostatke aviona od kojih će nešto moći da se iskoristi.

— A ti ćeš izigravati konja, a?

— Imaš neki bolji predlog?

— Da. I rekao sam... ostajem ovde, a ti...

Pokret nindine ruke nije bio potreban da ućutka Pita, jer je i do njegovih ušiju doprlo brujanje motora.

— Šta je to? — prošaputa. — Kamion? Ovde?

— Džip — odgovori nindašapatom. — Ostani ovde, u zaklonu... ja ću pokušati da ga se dočepam...

Još nekoliko trenutaka je osluškivao, nastojeći da odredi smer iz kojeg će se vozilo pojaviti, a onda dugim skokovima potražiti bolje mesto za napad, bliže jedinom putu kojim je džip mogao ući u dolinu.

Malo terensko vozilo bilo je puno ljudi i cevi njihovih pušaka tupo su bleskale na svetlosti farova odbijenoj od stena.

I ne samo cevi. Krupne kockarde na belim kapama odavali su policajce...

Pet ljudi. Jedna eksplozivna kuglica rešila bi problem, ali... posle toga teško da bi se i njihov džip mogao upotrebiti...

Farovi skliznuše preko zadimljenog ostatka helikoptera, dok je vozilo oprezno zaobilazilo jedno od mrtvih tela rašesanih po prašini. Policajcima se nije žurilo da izađu; a

i kada su izašli ostali su u blizini džipa, sa puškama na gotovs.

Preko lica ninde prelete osmeh. Jedna od pet prilika bila je u civilu, a njeni žustri, energični pokreti bili su mu dobro poznati.

— Hej! — uzviknu on dižući se iz svog zaklona. — Inspektore Elizalde!

Prilika se okrete prema njemu, zaklanjajući oči od svetlosti farova.

— Senjor Eldridž! — dopre do njega glas mladog policajca. — Mogao sam i pretpostaviti da ću vas ovde zateći!

Nekoliko trenutaka kasnije stajali su jedan naspram drugog. Elizaldeovo lice bilo je i ovoga puta nasmevano.

— Kakav nered! — reče vrteći glavom. — Ko je sve ovo učinio, senjor Eldridž? Video sam plamen iznad bregova, ali nisam ni pomišljao da se ovde vodio pravi rat... Gle, ostaci aviona i helikoptera i četiri... ne pet mrtvih tela... Nadam se da vaš prijatelj Tabasko Pit nije među njima?

— Srećom nije, mada mu je potrebna pomoć lekara. Dobro što ste naišli, inspektore, ne bi bilo lako izneti ga odatle na leđima...

— Naročito kada izađe sunce — klimnu Elizalde glavom. — Vode nema na deset milja unaokolo... Kako ste se ov-

de zatekli, dogovorili smo se da se nađemo u blizini hrama!

— Momci u helikopteru koje smo sreli imali su, izgleda, nešto protiv toga, pa je malo potrajalo dok smo im objasnili da greše.

— Aha — Elizalde se nagnu nad jedno od tela i osvetli mu lice džepnom lampom. Tiho je zviznuo. — Gle! Senjor Bret Vagner... ovo se vašim zemljacima neće svideti, senjor Eldridž! Čime je to ubijen, nožem?

— O tome kasnije — prekide ga Leslie. — Pogledajte ovo...

Elizalde zavrte glavom nad hrpicom ugljenisanih kostiju od koje je dopirao neprijatan miris.

— Loše — reče. — Vrlo loše... ovo niste vi učinili, nadam se?

— Ne. Naši prijatelji, ljudi sa druge strane neba...

— Ah — osmehnu se mlađić — shvatili ste moju poruku...

— Poruku? Zar nije bilo drugog načina da je saopštite?

— Na žalost, nije. I neće biti sve dok ne doznam ko ste i za koga radite... Moji pretpostavljeni ne bi voleli da čuju kako sam vam odao jednu od najbolje čuvanih tajni dveju velikih država. Zato sam se morao poslužiti delovima ne-

kih stranih legendi i starim Sančezom kao medijumom koji će preneti poruku.

— Sada znam sve. Jedan od Vagnerovih ljudi mi je rekao šta oni traže u Uruapanu...

— Da, tužna priča — uzdahnu Elizalde. — Kao da na ovom svetu nema već previše oružja. Nego, gde se nalazi vaš prijatelj? Rekoste da mora hitno kod lekara?

Policajci su se užurbali oko Pita koji je u međuvremenu izgubio svest. Leslie je još jednom pregledao prijatelja, ali on više ništa nije mogao da učini.

Elizalde se složio sa njegovim zaključkom.

— Moramo ga povesti do Uruapana! — reče. — Tu je najbliža bolnica, iako nije nešto naročito opremljena. Potrudiću se da ga ujutru helikopterom prebace u Moreliju. U redu?

— Hvala... Samo, ne možemo svi da stanemo u ovaj minijaturni džip...

— Znam. Ostaviću moje muke ovde, iako im se to neće dopasti. Uostalom, uskoro će i jutro.

U nekoliko kratkih rečenica Elizalde je izdao uputstva svojim ljudima, a onda seo za volan i oprezno krenuo između stena. Čitali su sve dok desetak milja dalje vozilo nije iz bilo na uzak i vijugav put, tek

ponegde prekriven neravnim slojem lošeg asfalta.

— Mogu li sada da dobijem odgovor, senjor Eldridž?

Ninđa se osmehnu u mraku, milujući dršku katane još uvek skrivenog u torbi. Pitao se kako bi reagovao mladi policajac kada bi ovog trenutka doznao punu istinu o čoveku koji sedi pored njega.

— Pre svega, kako ste doznali moje ime? — upita.

— Lako. Iz spiska putnika koji su doleteli u Meksiko Siti. Zbog nečega mi se to ime učinilo sumnjivim, a naročito kada ste produžili let za Moreliju. Moji ljudi na aerodromu nisu bili dovoljno spretni, inače bismo se već i ranije upoznali. Za koga radite, senjor Eldridž?

— Ni za koga, i za sve.

— Sve? Mislite na... čitavo čovečanstvo?

— Da — nasmeja se ninđa — to zvuči malo pretenciozno, ali je ipak najtačniji izraz. Radim za ljude. Male, obične ljude koji su neosetno postali igračke onih koji odlučuju o njihovoj sudbini...

— Don Kihot?

— Pomalo.

Elizalde je ćutao, pogleda usmerenog u prazni put pred njima. U daljini su se nazirala prva svetla Uruapana.

— Još uvek ne znam da li smem da vam verujem, senjor Eldridž.

— Smete.

Mladić se nasmeja.

— Za jednog policajca to nije dovoljno. Mi uvek zahtevamo neke čvršće dokaze, znate.

— Takvih dokaza nemam! — sleže ninđa ramenima. — Možda ćete mi verovati kada otkrijem tajnu tog hrama. Uspeći ste da nađete Valjeha?

— Da. Moji ljudi ga drže u blizini hrama, ali sumnjam da ćete ga naterati da još jednom siđe u podzemne hodnike... Verujete li u došljake iz svemira, senjor Eldridž?

— Ne.

— Vidite, ni ja, mada sam do sinoć verovao u ono što sam putem hipnoze preneo starom Sančezu; u svakom slučaju bilo je to najprihvatljivije objašnjenje za sve ono što se dogodilo...

— Sinoć se nešto dogodilo?

— Da. Pregledali smo mesto za koje smo iz izjava očevidaca znali da ga je posetio jedan od tajanstvenih letećih tanjira...

— I?

— Našao sam ovo.

Policajac iz džepa izvuče jedan sitan predmet i položi ga Lesliju na dlan.

Sasvim običan predmet. Mali upaljač koji se za pola dolara može kupiti u svakoj prodavnici duvana u Americi...

*
* *

— Nikad ne mogu prestati da se divim toj građevini — tiho reče Elizalde — iako je to bila jedna od prvih stvari koje sam ugledao čim sam došao na ovaj svet. Niste znali da sam rođen u Uruapanu, senjor.

— Ne, nisam — osmehnu se ninda. — Vi o meni očigledno imate mnogo više podataka, nego ja o vama, inspektore.

Uprkos prividno lakom tonu i Leslie je osećao divljenje pred ogromnim graditeljskim poduhvatom koji je nekada, pre više od hiljadu godina, stvorio hram u Uruapanu. Čak i sada, načet zubom vremena, hram je, urastao u kamena ne dra planine iza sebe, izazivao poštovanje svojim širokim, pravilnim stepeništima i glomaznim kulama koje su zloslutno stražarile na prilazima središtu.

— Video sam mnogo fotografija — nastavi on — ali nijedna nije uspela da dočara prave dimenzije... Podatak o miljama dužine zidova ne go-

vori ništa sve dok to čovek ne vidi sopstvenim očima.

— To još nije sve, senjor Eldridž. Planina je bukvalno razrovana podzemnim hodnicima koji čine pravi lavirint, a niko još nije uspeo da ih istraži do kraja. Taj hram gradili su ljudi kojima se nije žurilo, jer su mislili da imaju večnost pred sobom. Kamen za gradnju vađen je iz planine i tako su i nastali hodnici. Nikako ne mogu da se oduprem utisku da taj podzemni lavirint nije nastao slučajno...

— Da. Daleko bi jednostavnije bilo da su sve te kamene blokove prenosili po dnevnom svetlu umesto kroz hodnike... i to hodnike u kojima je malo ko umeo da se snađe. Ti hodnici su i sagrađeni da bi sakrili svoju tajnu, inspektore. Je li ovo glavni ulaz u hram?

— I jedini! — osmehnu se Elizalde. — Vidite, tamo stražari vojska...

Pravilni kameni zid, koji je sa oba svoja boka čvrsto urastao u litice, bio je zaista prekinut samo na jednom mestu, ostavljajući uski prolaz između dveju visokih kula. Na Elizaldeov znak, vojnici se ukloniše sa puta, propuštajući njihov džip da prođe u unutrašnjost hrama.

Od mesta na kojem su se našali tle se stepenasto uzdizalo prema vrhu planine, a na

svakom džinovskom stepeniku nikle su nove građevine čiju je svrhu sada bilo teško naslutiti.

— Moji ljudi su ovde — po kaza Elizalde glavom — u onoj zgradi...

Ružna drvena baraka bila je na jednom mestu prilepljena uz kameni zid, a oko nje su se besciljno muvali ljudi u policijskim uniformama. Ovaj posao očigledno se nikom od njih nije dopadao. Svedočili su to i neprestani pogledi prema kulama koje su se preteći nadnosile nad njih i oružje koje su držali nadohvat ruke.

— Da li je i Valjeho tu?

— Trebalo bi da je u baraci.

Unutrašnjost građevine nije bila nimalo privlačnija od spoljašnjosti, sa grubim ležajima od dasaka natrpanim u jednom uglu i osvetljenim samo sivom svetlošću koja je kroz mali prozor dopirala odbijana od kamenih zidova hrama.

— Valjeho! — pozva Elizalde, dodajući nekoliko španskih reči.

Od zida uz koji je čučao od voji se onizak, mršav čovek, tamne kože i ogromnih očiju koje su lukavo svetlucale.

— Valjeho prilično dobro zna engleski — osmehnu se policajac — iako to iz njega nećete izvući ni usijanim kleštima. Tvrdi se da on bolje poznaje ove ruševine od svakog

drugog, verovatno zato što po vreme iz Gvadalahare na ovu stranu prebaci poneki tovar robe koju carina nije videla. Je li tako, Valjeho?

— Kako vi kažete, hefe — isceri se Valjeho, proučavajući ispod oka Leslievo lice.

— To je senjor Eldridž iz San Franciska — reče Elizalde, spuštajući se na najbliži ležaj i paleći cigaretu. Leslie zapazi da se za to poslužio onim istim upaljačem koji mu je pokazao u džipu pre nego što su Tabasko Pita smestili u bolnicu u Uruapanu i sačekali jutro da ga helikopterom prebace u Moreliju.

Prilično neobičan način da se postupa sa jednim od glavnih dokaza da tajanstveni posetioци ipak ne potiču sa neke druge planete...

Ali je i inspektor Elizalde bio prilično neobičan čovek.

— Mogu li s njim da govorim nasamo? — upita Leslie fiksirajući Valjeha koji obori svoj pogled.

— Kako da ne! — odmahnu rukom. — Samo, nećete mnogo doznati, upozoravam vas... momak ume da drži jezik za zubima.

— Hajde! — pokaza ninda glavom prema izlazu. — Pokažeš mi hram...

Valjeho prosu čitavu bujicu španskih reči iz čijeg se tona jasno naslućivalo da mu se ta

kva zamisao nimalo ne dopada, ali se na to Elizalde samo nasmeja, zavalivši se u krevetu i stavljajući ruke pod glavu.

— Hajde, Valjeho! — ponovi ninda glasom koji nije trpeo otpor.

Slegnuvši ramenima, Meksikanac pođe ispred njega. Sunce se već diglo nad planine na suprotnoj strani i on zatrepta očima kada se okrete Leslieju.

— Zbog čega želite da uđete u hram, senjor? — upita na dobrom engleskom jeziku. — Šalje vas neko iz San Franciska?

— Da, šalje me neko iz San Franciska! — klimnu Lesli glavom. — Onaj isti koji je ovamo poslao Redmonda i Varda.

— Vama se ne živi, senjor — tiho reče Meksikanac — ali se Valjehu živi. Nije baš neki život, ali je jedini koji imam, senjor... neću ići u hodnike pod planinom.

— Zašto?

— Ako dolazite iz San Franciska, onda već znate...

— Crna smrt?

— **Si, senjor.**

— A šta ako te nateram na to, Valjeho?

Lice malog Meksikanca ostade mirno, iako mu se u očima video strah.

— Ne možeš me naterati, senjor. Ako već moram da u-

mrem, više volim da to bude ovde, pod suncem, nego u tom kamenom grobu...

— Ima stvari koje su strašnije i od smrti, Valjeho. Ti ćeš me odvesti u hram...

Njih dvojica lagano su se uspinjali širokim stepeništem koje je vodilo na sledeći nivo hrama, kao ljudi koji bez cilja šetaju, ne obraćajući pažnju na čudesa oko sebe.

— Ne, senjor.

Snažnom rukom ninda dohvati Valjeha za grlo i privuče ga sebi, unevši mu se u lice. Meksikanac zatrepta, ali ne uspe da odvoji pogled od Lesliejevih očiju. Podsećalo je na zeca koji nema snage da pobegne ispred zvečarke.

— Ti i ja otići ćemo u te hodnike, Valjeho. I vratiti se. Tebi i meni ništa se neće dogoditi.

Valjeho slabašno zavrte glavom, jer taj hipnotični glas ni ovoga puta nije trpeo otpor. Ninda još jednom ponovi iste reči, savlađujući strah koji je sputavao Meksikanca. Tajna hipnoze za ninde nije bila tajna već stotinama godina...

— Ne možemo, senjor... crna smrt...

— Ja sam jači od crne smrti, Valjeho. Pored mene ti se ništa ne može dogoditi. Ja ću ubiti crnu smrt...

— Ne, senjor...

— Da, Valjeho. **Da!**

Strah koji je Meksikanac osećao bio je ogroman, ali je ogromna bila i energija ninđe uložena u taj pokušaj hipnoze. Ishod te borbe dveju volja unapred je bio poznat...

— Idemo odmah, Valjeho!
Odmah!

— Ne možemo odmah... po trebne su... stvari... svetiljke, užad... oružje...

— Ništa od toga meni ne treba. A znam da ti sve drugo već imaš u nekom od svojih skrovišta. Je li tako?

— Samo nas dvojica, senjor?

— Samo nas dvojica.

— Crna smrt će nas uzeti.

— Neće.

Meksikanac rezignirano sleže ramenima.

— U redu, senjor. Ako je pi sano da će Valjeho danas umreti, onda neka tako bude. Imamo samo jedan uslov...

— Reci.

— Policija ne sme doznati za tajni ulaz u hram.

— Policija me ne zanima. Ja ne radim za njih. Gde je taj ulaz?

— U planini. Moramo dugo da pešačimo da bismo stigli do njega...

Ninđa klimnu glavom.

— Ne bojim se pešačenja, Valjeho. Hajde, idemo da se javimo Elizaldeu...

— On zna kuda idemo?

— Zna.

— On je dobar čovek — tiho reče Meksikanac. — Za policajca čak previše dobar... Zaboravili ste nešto senjor...

— Tvoju nagradu? — osme hnu se Lesli. — Ne brini, Valjeho. Kada izađemo iz nedara planine reci svoju cenu i dobićeš je.

— Ako izađemo, senjor.

— Izaći ćemo.

Valjeho obrisa znoj sa čela.

— Vi ste jak čovek, senjor — promrmlja. To se vidi u vašim očima. Vi ćete možda i izaći...

— Izaći ćemo obojica. Sa tajnom ruševina Uruapana...

* *

— Prate nas — tiho reče Lesli, podižući pogled prema suncu.

— Da — saglasi se Valjeho zastavši da obriše znoj. — Inspektor Elizalde je od onih ljudi koji ništa ne prepuštaju slučaju. Ako se nas dvojica i ne vratimo, on želi da zna gde se nalazi tajni ulaz u ruševine hrama...

Zastali su uz gotovo vertikalni kameni zid duž kojeg je vodila staza od niza jedva prime

tnih izbočina u steni. Bližili su se vrhu planine, ostavljajući za sobom pravi splet kozjih staza koje kao da nikada nisu osetile ljudsku nogu. Međutim, Valjeho se kretao brzo i sigurno, pokazujući izvanredno poznavanje čitave okoline.

— Tebi ne smeta što će otkriti ulaz?

— Otkriti ulaz? Ne, senjor, oni neće otkriti ulaz...

Oštro nindino oko je s naporom izdvajalo malu crnu tačku postavljenu ispred zažarene lopte sunca u zenitu. Čovek sa dobrim dvogledom u tom helikopteru s lakoćom je mogao pratiti njihovo uspinjanje uz planinu i zapamtiti mesto na kojem će nestati.

— Zašto?

— Videćete, senjor. Idemo, ovde je suviše vruće...

Zabacivši svoj laki ranac bolje na leđa, Valjeho produži istim onim hitrim i sigurnim korakom koji je čak i ogromnu veštinu ninde često stavljao na iskušenje. Ponor pod njima se širio, nalik ogromnim ustima spremnim da progutaju čoveka koji načini neoprezni korak.

Pola sata kasnije Valjeho ga povede kroz uski hodnik između dveju ogromnih vulkanskih stena, mokrih od konde nzovane vlage, jednog od retkih mesta u koje nemilosrdno sunce nikada nije prodiralo.

— Je li to ovde, Valjeho?

— Strpljenja, senjor...

— Ali oni će videti da smo ušli u ovu pukotinu u steni!

— Videće.

Ninda sleže ramenima. Meksikanac je očigledno znao šta govori i nije bilo potrebe da ga dalje ispituje. Najzad, njemu je, mnogo više nego Leslieju, i bilo stalo da drugi ulaz u hram ostane skriven...

Valjeho iznenada zastade i dotače rukom stenu na svojoj desnoj strani. U polutami ninda razabra pravilne ureze načinjene grubim oruđem.

— To je tu — tiho reče Meksikanac. — Pomozite mi, senjor...

Odloživši ranac, Valjeho upre ramenom u kamen na suprotnoj strani pukotine. Na licu mu se ogledao napor i ninda priskoči da mu pomogne.

Uz tihi šum stena o koju su upirali se pomeri!

Skliznula je u stranu, okrećući se oko neke nevidljive osovine i pred njima dvojicom otvori se uski mračni prolaz koji je vodio u dubinu planine.

— Uskoro neću imati snage da sam otvorim ova vrata — reče Valjeho teško dišući.

— Ko još zna za ovaj ulaz? Ko ga je načinio?

— Ko ga je načinio? To ne znam, senjor... ali mislim da su to bili stanovnici hrama. A otkrio ga je jedan od mojih predaka, sasvim slučajno. On je i označio mesto na suprotnom zidu kako bi mogao ponovo da ga pronađe. Meni je to mesto pokazao moj otac, njemu njegov i tako sve unazad, mnogo stotina godina. Moja porodica je jedina koja zna ovu tajnu, senjor... i sada vi...

— Policija će brižljivo pretražiti ovu pukotinu... može se dogoditi da i oni pronađu ulaz...

— Ne. Mnogo puta su je već pretraživali i ništa nisu našli. Sem toga, moji su preci bili lukavi ljudi, senjor... na drugom kraju pukotine postoji lažni prolaz koji ne vodi nikuda i gubi se među stenama. Svi uvek misle da smo tuda umakli i odustanu od traganja...

Dok je to govorio, Valjeho je iz ranca izvlačio pončo i snažnu baterijsku lampu.

— Hoćeš li da ja idem prvi? — tiho upita ninda.

— Ne, senjor — onog malo predašnjeg straha kao da je nestalo iz krhkog Meksikančevog tela. — Smrt će me stići gde god se budem nalazio, ako je tako suđeno...

Mirnim pokretima ninda iz svoje torbe izvuče katana i zatače ga u koricama za svoj kožni opasač. Još nekoliko predmeta iz nje premestio je u džepove dok je Valjeho pažljivo vraćao stenu na njeno mesto.

— Kakvo je to oružje, senjor?

— Katana. To mu je ime. Iskovan je pre mnogo stotina godina u zemlji sa druge strane velikog okeana. U Japanu.

— Znam gde je Japan, senjor — lukavo se osmehnu Valjeho. — Pogledajte...

Mlaz svetlosti lampe pokaza da se onaj uski ulaz levkasto širi u oveću podzemnu galeriju uz čiji je zid bilo uredno poslagano mnogo sanduka i kartonskih kutija. Natpisi na njima bili su poznati Lesliju: imena poznatih japanskih proizvođača tehničke robe...

— Znači, to je taj posao koji te vodi u ruševine hrama — osmehnu se ninda. — Kako je ovo dospelo ovamo... i kako ga iznosiš onom stazicom?

— Konopcima! — sleže Valjeho remenima. — Jedini način da niko sam mene ne otkrije ulaz u skrovište. Iako su mnogi to pokušavali...

— Šta se sa njima dogodilo?

— Njihove kosti bele se dole u podnožju planine, senjor.

I bolje im je nego nama... jer naše kosti više nikada neće dotaći svetlost sunca.

Zloslutni glas Meksikanca, mračni zidovi i svod koji kao da se ugibao pod teretom plnine iznad sebe mogli su izazvati laku jezu koju je Lesli osetio duž leđa, ali je on znao da za to postoji drugi, jači razlog.

Haragei je još jednom upozoravao na opasnost...

Ninda stisnu zube. Opasnost za njega nije bila nepoznata stvar. On je živio životom čija je jedina dimenzija bila ne prestana pretnja smrti...

— Idemo, Valjeho — reče tiho. — Idemo dalje...

— Idemo, senjor, čim mi kažete gde želite da stignete.

— Ti ne poznaješ sve podzemne hodnike?

— Niko ih ne poznaje. Sem možda onih koji su ih sagradili.

— U redu, idemo onda do onog mesta gde je umro Vard.

— Ali, senjor Vard — prelete osmeh preko Meksikančevog lica. — Jako neoprezan... nije slušao glas tame...

— Glas tame?

— Da, senjor. Tama govori onima koji umeju da je čuju. Ona uvek najavi kada smrt do lazi, ali senjor Vard nije hteo da sluša njeno upozorenje.

— Koliko ima do tog mesta?

— Sat hoda ako žurimo, ali u tami ne valja žuriti, senjor.

— Ne žurimo, Valjeho. Nas dvojica treba da izađemo, zapamti!

Meksikanac ne odgovori, ali pokret kojim se prekrstio govorio je dovoljno: on je svoju sudbinu predao u tuđe ruke...

Hodnik koji je vodio iz gale rije bio je širi od ulaznog, ali grubih i neravnih zidova, sa niskim svodom, tako da je ninda sve vreme morao ići pognut, sledeći ovalni trag svetlosti na kamenom tlu koji je Valjeho bacaio pred njih svojom lampom. Išli su polako, često zastajući da oslušnu, ali sem odjeka sopstvenih koraka do njihovih ušiju ne dopre nikakav šum.

To nije značilo da opasnosti nema u blizini... Tako je i dalje govorio haragei.

Pola sata kasnije, Valjeho još jednom zastade. Čutke je pokazao rukom na zidove oko njih.

Kamen je ovde prestajao, a smenjivale su ga mrke i vlažne cigle, koje su se presijavale pod zracima svetlosti. Gladak, ravan zid koji je sa svih strana obavijao hodnik.

Ninda dotače cigle vrhovima prstiju i dodir potvrdi ono što je govorio vid. I te cigle bile

su stare, stare mnogo stotina godina... Samo što na njima nije bilo nikakvog traga koji bi to pokazivao. Čak ni ravnomerno poređanim opekama koje su činile pod hodnika.

Za sve ove godine tuda nije prošlo mnogo nogu...

Od tog mesta hodnik je počeo da se pretvara u lavirint, jer su svakih pedesetak koraka, na nepravilnim rastojanjima, otvarali poprečni prolazi od istih onih mrkih cigala, neki širi, a neki uži od hodnika kojim su išli. U poneki od njih Valjeho bi skrenuo, zastavši najpre nekoliko dugih trenuta ka da oslušne. Ipak, činilo se da sa savršenom sigurnošću vodi prema mestu do kojeg je želeo da stigne.

Ili možda želi da zbuni svog ćutljivog pratioca i iskoristi prvu priliku da ga ostavi samog u tom mračnom lavirintu?

Ninđa se pritajeno osmehnu. Put kojim su prošli bio je komplikovan, ali je svako skretanje bilo urezano u njegovo savršeno pamćenje. A što se tame tiče... tama je nindama uvek bila prijatelj...

— Ovde, senjor...

Ovalni krug svetlosti označavao je jedno mesto na podu koje se ničim nije izdvajalo od okolnih cigala. Ili možda jeste?

Ninđa se naže nad opeke. Da...

Ona mrka boja ponegde je bila svetlija, označavajući nepravilne obrise ljudskog tela koje je u jednom trenutku tu ležalo...

— Opazio si da se boja cigala promenila? — upita.

— Da, senjor. Kako bih inače poznao ovo mesto?

— Zašto se to dogodilo?

— Ne znam... — Valjehov šapat bio je vrlo tih. — Od ovog mesta biće sve opasnije, senjor. Tama mi tako kaže.

Lesli klimnu glavom, jer je haragei i njemu signalizirao približavanje opasnosti. I Valjeho je očigledno imao urođeni osećaj za opasnost koji, naravno, nije bio razvijen do kraja njih granica dugotrajnim vežbanjem.

— Daj mi svetiljku! — reče.

Pod snažnom svetlošću ispitao je pod, okolne zidove i svod nad glavom. Ničeg, nikakvog traga. Cigle su svud bile ravnomerno raspoređene i povezane tankim slojem maltera koji je vreme pretvorilo u masu sličnu kamenu.

— Šta tražite, senjor? Crnoj smrti nije potreban prolaz, ona dolazi i kroz zidove ako tako želi...

— Da, Valjeho. Idemo dalje.

Produžili su ćutke, sve češće zastajkući da oslušnu. Valjeho nekoliko puta ugasi svetiljku, ali ni tračak svetlosti iz nekog drugog izvora ne dopre do njihovih očiju.

Međutim, predosećanje opasnosti postajalo je sve snažnije, gotovo fizički ispunjavajući prostor između zidova... sve dok...

Šum koraka iznenada je počeo da odzvanja potmulo, nerazgovetno, kao da se iznenada izmenila priroda tla pod njihovim nogama, zidova i niskog svoda od cigala.

Valjeho podiže svetiljku drhtavom rukom. Njena svetlost treperila je u ogromnim očima koje je izobličio strah.

— Madre de Dios! — prošputa pobelelim usnama. — Crna smrt... ona dolazi po nas!

Ninda položi ruku na dršku katana, ali je to bio pokret bez značaja.

Opasnost koja je pretila nije se mogla savladati čak ni rukom najboljeg majstora mača...

*
/* *

Ninda zadrža dah, iako je to protivno svim čovekovim instinktima koji u trenutku opasnosti nastoje da krv obo-

gate kiseonikom dišući ubrzano. Njegov analitički mozak naslutio je prirodu ove opasnosti još onoga trenutka kada je u San Francisku prvi put od Redmonda čuo za neobična zbivanja u podzemnim hodnicima hrama...

A ovo što se sada zbivalo potvrđivalo je njegovu pretpostavku: deo poda osvetlio je blje sak zelenog plamena i sa tog mesta podigao se oblak gasa, naglo se šireći tako da ispuni čitav hodnik.

Valjeho nije ni pokušao da izmakne oblaku koji se pojavio pred njegovim nogama. Spustio je uz telo ruku sa svetiljkom i pognute glave čekao smrt koja nije oklevala da ga uzme.

Ma kakav bio taj otrovni gas, delovao je gotovo trenutno, pržeći pluća i izložene delove ljudske kože. Valjeho je, već ukočen klonuo na cigle, pocrnelog lica i ruku. Čak i da je pokušao da se bori za svoj život, ta borba ne bi trajala dugo...

Sa nindom je bilo drukčije, ne samo zato što je sličnu opasnost očekivao. Munjevitom brzinom navukao je na lice kapuljaču impregniranu specijalnom smesom koja ne propušta vazduh, već spremnu u jednom od džepova njegove odeće. Oblak gasa već se uspinjao

prema njegovim kolenima kada je na ruke navukao tanke rukavice i ponovo dohvatio dršku mača.

Preskočivši nepomično telo on pohita dalje niz hodnik, pretičući oblak gasa. Proračun za premine koju će gas zahvatiti nije bio težak... ako nastavi ovom brzinom za pet ili šest minuta napustiće opasnu zonu...

Ali...

Zbog čega mu pokreti postaju sve sporiji?

Zbog čega već drugi ili treći put udara o zidove hodnika?

I zbog čega haragei već zvoniti na uzbunu u njegovoj glavi, grudima, čitavom telu?

Još uvek se ne usuđujući da udahne, ninda izvuče katana iz korica i njegovim vrhom dotače zid sa svoje desne strane. Sve dok čelik bude klizio po ciglama znaće da se nalazi na sredini hodnika... i da ne gubi vreme u nepotrebnom ševrdanju od jednog do drugog zida.

Zašto se to događa?

Nije li otrovni gas ipak prodro kroz kapuljaču i sada nagrizao njegova pluća, oduzimajući krvi i mozgu dragoceni kiseonik? Ali to nije bilo moguće... svojim očima se uverio da taj proces traje mnogo brže i da bi do sada već bio mrtav da se to dogodilo...

Ili je nepoznat gas bio sačinjen od dve komponente, od kojih je samo jedna, ona manje opasna, prodrila kroz njegovu zaštitu?

Strgao je kapuljaču sa lica i udahnuo punim plućima tek mnogo koraka kasnije. Oči su mu ostale sklopljene, od njih u ovj tami i nije bilo mnogo koristi.

Da, ovde je vazduh bio čist i on oseti kako mu se mozak oslobađa onog neobjašnjivog uticaja. Osvrnuo se i otvorio oči.

Ono što su mu čula govorila dok je hodao bilo je tačno; hodnik je blago skretao ulevo, tako da sada nije mogao videti svetlost Valjehove lampe ostavljene na tlu. Svud unao-kolo vladao je mrkli mrak...

Šta sada?

Instinkt održanja upozoravao je na opasnost, ali je instinkt borca terao dalje. Njegov cilj morao je biti u blizini, o tome je svedočio i iznenadni napad koji je maločas preživeo.

Na koju stranu? Dotakao je vrhovima prstiju zid koji je označavao da se hodnik pred njim sada račva u obliku slova T.

Levo? Ili desno?

Njegovu dilemu razrešio je prvi šum koji je do njegovih ušiju dopro u ovom podzemnom lavirintu.

Razgovetni šum elektromotora koji je savlađivao veliko opterećenje, zvuk udara metala o metal...

I koraci. Koraci tri čoveka koji su mu se približavali brzo i odlučno.

»Ti ljudi znaju kuda idu«, prolete mu kroz glavu. »I šta će učiniti kada stignu do mene!«

Dolazili su sa desne strane, iz dubine planine u kojoj se skrivao lavirint hodnika. Najavljiavao ih je tračak zelenkaste svetlosti koji je zaigrao po zidovima od mrkih cigala.

»Za tri minuta će biti ovde... dovoljno da im pripremim doček...«

Sitna čelična sečiva izvučena ispod opasača skliznula su u za to predviđena ležišta na debelim donovima cipela i specijalna zadebljanja na rukavicama. Trenutak kasnije zarila su se u opeke kada se ninda lakim skokom dohvatio svoda hodnika i ostao da visi pri ljubljenu uz njega kao neki groteskni pauk.

Tri prilike koje su izbile iza ugla pedesetak stopa dalje bile su spremne na sve. Dvojica na čelu držali su u rukama ono isto glomazno i nespretno oružje koje je ninda upoznao na hacijendi Rigoberta Sančeza; treći, korak iza njih, osve-

tljavao im je put okruglom svetiljkom koja je zidove hodnika obasipala zelenkastom snažnom svetlošću na kojoj su njihovi srebrnasti skafanderi treperili kao ogledala.

Ninda se osmehnu. Kako je i očekivao, svetiljka je bila upearena nisko, bliže podu hodnika. Ako su ovo i bili došljaci sa druge planete, njihov mozak radio je slično ljudskom mozgu; zdrav razum kaže da protivnik ne može visiti pod svodom kao muva i zato ga niko ne traži iznad svoje glave...

Suženim očima proučavao je lica pod vizirima, ali odblesak svetlosti na njima nije dozvoljavao da zapazi nikakve detalje sem crne površine u visini očiju. Ničim se nisu razlikovali od drugih ljudi; čak je i njihov hod podsećao na dobro uvežbanu vojničku patrolu, spremnu na neprijatna iznenađenja.

Svetiljka u rukama onog trećeg govorila je nešto veoma važno; da se nijedan od njih neće snaći, bar ne odmah, u mrklom mraku...

Jednim pokretom iščupao je svoje čelične kandže iz svoda kada je treće biće u srebrnom skafandru prošlo ispod njega, dopuštajući da mu se njegovo moćno telo svom težinom sruči na leđa.

Krik iznenađenja bio je potpuno ljudski, čak i pod tim svodom. Svetiljka odlete do zida i do nindinih ušiju dopre zvuk razbijenog stakla, običnog stakla.

Tama...

Niz čelične kandže zarivene kroz skafandar u grlo bića pod njima tekla je gusta i topla tečnost. Ako ništa drugo, naučio je bar jedan način za ubijanje tih došljaka iz svemira...

Haragei je, međutim, upozoravao na novu opasnost i on nečujno promeni položaj, ne otvarajući oči. Bila je to mudra predostrožnost: kao igla tanki zrak koji je blesnuo prošao je daleko od njegovog tela, ali bi ga svakako zaslepio da su mu oči ostale otvorene...

Zato je udarac kojim je uzvratio bio smrtonosan. Oštar zvuk šurikena koji reže vazduh i još jedan potpuno ljudski krik koji se naglo pretvorio u krkljanje, zatim tup pad na tle.

Još samo jedan protivnik... ali svakako opasniji od prethodne dvojice, jer nije odao svoj položaj hicem u prazno. Svakako je strpljivo čekao svoj trenutak, oslonjen negde o zid holnika.

Lagano, pokretom koji ne izazva nikakav šum, ninda izvuče katana iz korica. Mač mora još jednom da postane ono

što svaki budući ninda nauči u jednoj od prvih lekcija: produžetak njegove ruke i njegove volje, najduži prst kojim se i u tami može poslužiti da napipa protivnika...

Vrh katana kretao se kroz mrak kao glava otrovnice tražeći svoj cilj. Iz čeličnog sečiva u telo ninde slivala se nova snaga, energija koja će biti vraćena u času kada bude zadat sledeći udarac.

Sada!

Vrh mača dotakao je nešto meko u tami i malo se vratio unazad da bi još jednom sunuo napred neshvatljivom brzinom. Otpora prodiranju gotovo da nije ni bilo; mač se zaustavio tek kada je njegov vrh stigao do zida od mrkih opeka.

Uspravivši se, ninda naglim pokretom izvuče katana iz grudi protivnika i dopusti mu da sklizne niz zid.

Nekoliko trenutaka je osluškivao ali nikakav novi šum nije narušavao grobnu tišinu. Sem jednog, dobro poznatog: ravnomernog kapanja krvi iz prerezanih vratnih žila...

Sada mu je svetlost bila potrebna i on iz džepa izvuče mi nijaturnu svetiljku, uperivši je prema licu oborenog protivnika pred sobom.

Šlem se skidao lako i ninda se zagleda u lice upola prekriveno velikim crnim naoča-

rima. Njihova svrha bila je jasna: zaštititi vid od onih snažnih svetlosnih zraka koje je ispuštalo oružje još uvek stisnuto u ukočenoj ruci.

Ispod naočara lice je bilo sasvim obično: glatko izbrižno, pomalo grubo lice čoveka kakvog svakog dana možete sresti na ulici svakog američkog grada...

Ninđa ugasi lampu. Ono što je video za sada je bilo potpuno dovoljno...

Hitrim i nečujnim korakom on pođe u smeru iz kojeg su stigla tri napadača. Ako ga sluh nije varao, vrata kroz koja su došli još uvek će biti otvorena.

I bila su. Široki prolaz u je dnom od zidova kroz koji se na mrke cigle izlivao zaslepljujući mlaz svetlosti. Haragei je ćutao i Leslie bez oklevanja prođe kroz vrata.

Sa druge strane ona su se sastojala od metalne ploče, po kretane moćnim elektromotorima. Na tu ploču bile su zalpljene one iste cigle iz hodnika; kada se vrata zatvore, iz hodnika niko ne bi mogao ni da nasluti da tu postoji prolaz.

Klimnuvši glavom, ninđa povuče polugu mehanizma i motor zazujaše, zatvarajući otvor za njim. Sada se nalazio u kvadratnoj odaji iz koje su obična metalna vrata vodila na tri strane. Njeni zidovi i pod bili

su od poznatih opeka, dok je tavanica podsećala na staklo. Staklo?

Ninđa zavrte glavom. Zašto da ne? Ako iznad tavanice postoji druga odaja, njen pod bi zaista mogao da bude providan. To bi bilo ujedno i objašnjenje za snažnu svetlost koja je dopirala iz neonskih svetiljki pričvršćenih za zidove.

Odozgo bi se mogao pratiti svaki pokret u ovoj prostoriji. I neko je to možda već činio...

Leslie podiže navise lice ozareno osmehom.

— Dobar dan — reče. — Moje ime je Eldridž...

Nikakve reakcije.

Slegnuvši ramenima, ninđa priđe vratima ispred sebe i pritisnu kvaku...

HARAGEI!

Odskočio je od vrata brzo kao munja, ali to ovoga puta nije bilo dovoljno brzo. Kroz uski otvor, pre nego što je dospeo da ih zalupi, prodro je čitav oblak gasa tamnozelene boje koji se zakovitlao kao dim.

I delovao mnogo brže od onog koji je upoznao u hodniku. Čak ni izvežbano nindino telo nije se moglo odupreti duže od nekoliko sekundi.

»SMRT?«

Bila je to poslednja koherentna misao koja je prolete-

la kroz nindin mozak kada je klonuo na hladne opeke poda. Ako je smrt zaista dolazila po njega, ovoga puta posao će joj biti olakšan...

*
* *

Zujanje je bilo prvo što je njegov umorni mozak registrovao kada je svest lagano počela da mu se vraća. Bilo je potrebno nekoliko trenutaka da shvati da to nije subjektivni doživljaj, već šum koji svoj izvor ima negde u njegovoj okolini.

I dalje je pravilno disao, ispitujući samo sluhom i kožom ono što se nalazilo oko njega. Zujanje elektronskih uređaja, nekoliko šumova kojima nije uspevao da odredi poreklo, suv i topao vazduh koji se s neprirodnom pravilnošću kretao s jedne strane prostorije na drugu.

On sam ležao je na nekoj tvrdoj površini za koju su mu bile pričvršćene i ruke i noge, onemogućavajući i najmanji pokret. Dodir na udovima bio mu je poznat: čvrsti, hladni čelik...

Da, još nešto: kablovi koji su se kao zmiје obavijali oko njegovih nagih grudi, spajajući metalne pločice čiji je pri-

tisak sada osećao na grudima i čelu.

— Možeš da otvoriš oči, Eldridž! — reče jedan nepoznat glas. — Moje uređaje ne možeš prevariti...

Ninda otvori oči.

Prostorija u kojoj se našao bila je ogromna, sa mlečnobelim svodom čitavih pedeset stopa iznad njega. Njeni zidovi bili su osvetljeni hladnom neonskom svetlošću koja kao da je dopirala sa svih strana istovremeno.

Na uzdignutom podijumu ispred njega nalazila se konzola velikog računara koji je upravo u ovom trenutku iz štampača izbacivao čitave stope hartije prekrivene brojevima. U blizini je, u udobnoj fotelji, sedeo nizak, trbušast čovek u blistavobelom mantilu.

Nekoliko trenutaka Lesli je proučavao to lice i ono što je video u suviše svetlim očima pod visokim, golim čelom nije mu se dopalo.

Ludilo.

Ludilo spregnuto sa paklenom inteligencijom, kombinacija koja obično znači smrt za sve koji pokušaju da se suprotstave takvom čoveku.

— To je već bolje — suvo se osmehnu tankim usnama čovek u fotelji. — Gluma ti neće pomoći, Eldridž, jer monitori kontrolišu rad tvog sr-

ca i mozga i odmah su pokazali da si se probudio iz sna.

— Gde se nalazim? — upita Lesli, iako je na to pitanje znao odgovor. Bilo je važno navesti protivnika da govori, da se hvališe svojim nadmoćnim položajem, otkriti svaki detalj koji bi mogao biti od značaja u obračunu koji, pre ili kasnije, mora uslediti.

Naravno, ako pronađe način da se oslobodi čvrstih čeličnih stega koje su ga držale na tom metalnom stolu usred gole prostorije.

— Nalaziš se onde gde si tako uporno želeo da stigneš — nasmeši se čovek u belom mantilu. Ustao je iz fotelje i lagano počeo da šeta ispred računara, sa rukama na leđima. I pored godina koje je izabrano lice pokazivalo, pokreti su mu bili žustri i nervozni, i videlo se da ih kontroliše samo s velikim naporom volje. — Nalaziš se na mestu koje predstavlja tajnu ruševina Uruapana...

— Ko ste vi?

Kratak, nervozan smeh.

— Moje ime je Gepner, Kalvin Gepner. Nisi čuo za njega?

— Ne. Mislim da nisam...

— Nisi ga čuo, mladiću, ne svojom krivicom. Ja spadam među one koje obično nazivaju »nperiznatim genijima«, ali

će i taj propust čovečanstva uskoro biti ispravljen. U tome bi i ti mogao da pomogneš.

— Kako?

— Jednostavno! — Gepner lakim korakom siđe niz tri stepenika koji su odvajali podijum od ostatka prostorije. — Vidiš, ljudi kao ti su mi potrebni... sposobni hrabri, i odlučni.

Preko lica ninđe prelete osmeh.

— Voleo bih najpre da čujem kakav je posao u pitanju, mister Gepner.

— **Doktor Gepner** — ispravi ga čovek u belom mantilu, značajno podižući prst. — Moja disertacija, istina, prošla je samo na jednom malom univerzitetu na srednjem Zapadu, ali ona postoji, Eldridž. Ona postoji!

— U redu, doktore Gepner — pomirljivo reče Lesli. — Šta želite da učinim za vas?

Cereći se, Gepner samo odmahnu glavom, proučavajući ekran uređaja pred kojim je zastao.

— Ne znaš šta je ovo, Eldridž? Ne znaš, naravno da ne znaš... obično ga nazivaju detektorom laži, a ta ljupka mašina pokazuje mi da ti ne misliš iskreno ono što govoriš, Eldridž... A to mi se ne dopada, nimalo mi se ne dopada!

— Nimalo čudno, doktore... još uvek ne znam šta smerate, a posle svega što sam video u ovom hramu, nemojte se čuditi što vas se plašim...

— Ha! — Gepnerovo lice blesnu. — Strah! Najzad jedno iskreno osećanje, mladiću! Strah i jeste ono što mi je potrebno! Čovečanstvo mora drhtati!

— Pred vama?

Gepnerovo lice se smrači.

— Za šta ti mene smatraš, Eldridž? Za ludaka? Ludog naučnika koji smera da zavlada svetom? Gluposti...

»Kao i svakom ludaku i njemu se mora popuštati«, razmišljao je ninda. »Mada ima istine u njegovoj izjavi da je genije... ovakvo nešto načiniti u ruševinama hrama, a da to niko i ne nasluti...«

— Ako želite moju pomoć — reče mekim glasom — morate mi objasniti šta je, zapravo, vaš cilj. Rekli ste strah... od koga?

Gepner ne odgovori odmah. Pognute glave lagano je odšetao i sa uzdahom se spustio u svoju fotelju.

— Strah... — reče tiho. — Da, strah. To je jedino što može da ujedini sve ljude na ovoj poludeloj planeti...

— Strah od smrti? Od nuklearnog uništenja?

— Ne, Eldridž. Već se pokazalo da taj strah nije dovoljan... čovečanstvo već skoro četrdeset godina živi u senci nuklearnog obračuna, ali se niko zbog toga ne uzbuđuje. Strah o kojem govorim mora imati drugi izvor... negde van naše planete, van Sunčevog sistema, van galaksije!

— Od invazije iz svemira? — tiho upita ninda. Delići mozaika konačno su počeli da se uklapaju...

— Tako je! Odmah sam video da si inteligentan čovek. Uostalom, glupaku nikada ne bi ni uspelo da prodre do mog skrovišta...

— Ako sam dobro razumeo, doktore, vi želite da izazovete strah od napada bića sa druge planete? Tome je trebalo da posluže oni lažni leteći tanjiri i ljudi obučeni u srebrne skafandere?

— Veličanstvena zamisao, zar ne? — Gepnerovo lice sjalo je od oduševljenja. — Svetu će zastati dah kada se jednog dana konačno otkrije čija je to zamisao bila... i kakvi su fantastični naponi bili potrebni da se ona ostvari!

»Zaista je lud«, mislio je ninda. »Strah od letećih tanjira nikada neće ujediniti zavedene nacije... pitanje je da li bi to postigla i stvarna invazija iz svemira. Svi bi od-

mah počeli da kombinuju kako iz te situacije da izvuku najviše koristi za sebe...»

— Kako vidim, vaša zamisao već je ostvarena, doktore... zbog čega onda želite moju pomoć?

— Ostvarena je samo prva faza, mladiću... a za naredne su mi potrebni ljudi bolji od one bande bednih plaćenika koji zabrljaju sve čega se prihvate!

— Ljudi koji bi bolje od njih izigravali došljake iz svemira?

— Pravo je uživanje razgovarati sa inteligentnim čovekom! — klimnu Gepner glavom. — A takvi su, na žalost, retki u mojoj podzemnoj bazi. Onaj mladi areolog je mnogo obećavao, ali...

»Mladi arheolog? To može biti samo Sem Rejbern!«, zaključio ninda.

— Nešto mu se dogodilo? — upita oprezno.

— Da. Nema razloga da to krijem od tebe, Eldridž... učinio je jedini neoprostivi greh i morao sam ga likvidirati...

— Kakav greh?

U Gepnerovim očima zигра opasni plamen i on se opet nervozno ushoda po podijumu.

— Smejao mi se, Eldridž! Smejao se mom veličanstvenom planu! Kao i sve sitne duše, ni on nije mogao da shvatiti grandioznost te zamisli!

»Loša vest za Šaron Del Monte«, pomisli ninda. »Ali će biti loših vesti i za moju Sumiko, ako ne uspem da ga ubedim kako sam ja jedini čovek koji mu još može pomoći... Njega ne bi bilo teško slagati, ali šta sa tim njegovim detektorom laži?

Napeto je razmišljao, iako se odgovor nametao sam od sebe. Detektori laži rade na principu merenja fizioloških promena koje se u ljudskom telu pojavljuju dok misli na neku stvar; njima je neophodno mnogo početnih podataka da bi sa sigurnošću mogla dati željene podatke.

Čovek koji, kao on, poznaje način da utiče na svoj neurovegetativni sistem, mogao bi uspeti da zavara precizni uređaj...

— O čemu sada razmišljaš, Eldridž? — u glasu doktora Gepnera bilo je malo podsmeha, kao da smatra kako nijedne druge misli ne mogu doseći nivo na kojem operiše njegov mozak.

»Uveren je u svoju intelektualnu nadmoćnost. To je dobar znak za mene...«

— Vaša ideja odista je grandiozna, doktore — reče naglas. — Vi sami ste svakako lansirali vesti o nalazu u hramu da biste privukli pažnju javnosti na neobične događa-

je oko njega. Profesor Manštajn vam je u tome pomogao?

— Matora budala! — prezrivo odmahnu Gepner rukom. — Uplašio se kada je doznao kakvu je uzbunu izazvalo tobožnje otkriće u hramu i hteo je sve da izbrblja...

— I njega ste likvidirali?

— Naravno, čoveče, naravno! Pa više mi nije bio potreban, jer je svoj deo zadatka obavio izvanredno!

— Da li znate, doktore, šta se sve događa oko hrama? Da su vojska i policija blokirali sve prilaze i da se unaokolo već motaju predstavnici svih mogućih tajnih službi koji sanjaju o novom, tajnom oružju?

— Znam, mladiću. To sam i hteo da postignem... a posle toga dolazi moj vrhunski potez, nešto što će sve te bedne mozgove uveriti u realnost invazije iz svemira... Želiš li da čuješ šta sam zamislio, Eldridž?

— Svakako, doktore... — nindin glas bio je tih, jer je sve svoje napore usmerio u kontrolu svojih stvarnih osećanja kako bi izbegao da se ona pokažu na monitoru. — Samo mi recite...

Ali Gepnerov pogled više se nije mogao zadržati na tako sitnom predmetu kakav je bio ekran monitora. Stajao je na ivici podijuma, ruku podignu-

tih nad glavom, u pozi skandinavskog božanstva koje će za koji trenutak munjama i gromovima pokazati svoj besnećnom čovečanstvu...

— Ti si upoznao moj otrovni gas, Eldridž — govorio je promuklim glasom. — Uskoro će ga upoznati mnogi... čitav jedan grad... veliki grad, Eldridž...

— Koji grad? Morelija?

— Morelija! Ha! Suviše mali cilj za mene! Ja mislim na Ciudad Meksiko! Meksiko Siti!

* *

Meksiko Siti! Ogromni grad u kojem više niko ne zna koliko stanovnika zaista ima... osamnaest... dvadeset... dvadeset dva miliona!

Meksiko Siti!

Prodorni elektronski pisak sa monitora trijumfalno objavi da čak ni ninda nije uspeo da savlada onu mešavinu užasa, odbojnosti i gneva koju je osetio na Gepnerove reči. Istina je bila zaista užasna, jer Gepner je imao mogućnosti da to učini...

— I ti si slabić kao i ostali, Eldridž — produži Gepner tiho, kao da se budi iz sna. — Šta je smrt dvadeset miliona ljudi ako se time nuklearnog

pakla poštede ostale četiri milijarde stanovnika ove planete?

Ninđa s mukom pokrete glavu, nastojeći da povрати svoj mir.

— To je užasna pomisao — reče. — Pakleni plan... Gepner, pa ti si potpuno poludeo!

— Stara priča — Gepnerov glas bio je rezigniran. — Ni ti nisi u stanju da shvatiš šta će to značiti za ostatak čovečanstva. Zamisli ovakav prizor, Eldridž: moj leteći tanjir — onaj koga si zamalo uništio tamo u pustinji — usred dana se pojavljuje nad gradom, ispuštajući oblak gasa i zasipajući sve oko sebe zracima smrti. — Mojim pronalaskom, Eldridž, laserom koji dostiže deset puta veću energiju svetlosnog zraka od svakog drugog!

— To nikada neće uspeti... protivvazдушna odbrana...

— Uspeće, Eldridž! Nijedan radar neće opaziti moj hoverkraft pre nego što bude previše kasno! On suviše nisko leti za to. O, da, lovci će uzleteti sa svojih aerodroma, napasti »leteći tanjir«, čak ga uništiti... Odnosno, misliće da su ga oni uništili, ali to neće biti tačno: ugrađen je uređaj programiran da izazove fantastičnu eksploziju koja će samo povećati opšte razaranje...

— Ne može uspeti, Gepner... niko nije lud da to učini... nećeš naći pilota za taj poduhvat!

— Misliš? Sad ćeš da vidiš! pritisnu jedan taster na kontrolnoj tabli pred sobom.

— Odmah ćeš videti čoveka sposobnog za takvo nešto, Eldridž — produži zadovoljno trljajući ruke. — Ali, da nastavim sa objašnjavanjem svoje zamisli... Cilj, kako rekoh, da čovečanstvo poveruje u pretnju iz svemira i sve svoje snage ujedini kako bi se odbio novi napad. Uništenje Meksiko Sitija uplašiće sve... gotovo u istom trenutku i čitav ovaj podzemni kompleks odleteće u vazduh, potvrđujući tako legendu o došljacima koji su proveli vekove spavajući pod planinom...

»Došljaci koji vekovima spavaju pod planinom? Pa to je...?«

Jedna vrata u dnu prostori je bešumno se otvoriše, propuštajući vitku priliku koja se približavala hitrim, lakim koracima.

— Zvali ste me, doktore? — reče inspektor Elizalde sa onim istim čarobnim osmehom na licu.

— Ah... Ramon! — Gepner protrlja ruke. — Mister Eldridž ne veruje da postoji čovek spreman da izvrši samo-

ubistvo kako bi čovečanstvo opomenuo na opasnost od nuklearnog rata i time ga jednom zauvek sprečio... Reci mu, Ramon!

Elizalde se nemarno osloni na jedan ugao kontrolne table, stavljajući cigaretu u usta. Pokreti su mu bili potpuno mirni.

— Da, Eldridž — reče. — Ja sam spreman da to učinim...

— Zašto? — ote se krik iz Lesliejevih usta. Čak ni njegovo gvozdeno samosavlađivanje nije izdržalo pritisak strašnog saznanja da se priprema smrt za dvadeset miliona ljudi.

— Priča je prilično tužna — sleže Elizalde ramenima. — Imao sam kćerčicu... bilo joj je šest godina kada je došla do nezgode na nuklearnom reaktoru u blizini mesta gde smo živeli. O, vlada je uspela da zataška stvar i nikada nije bilo mnogo priče o tome... ali je moja devojčica umrla godinu dana kasnije u užasnim mukama...

— I to je razlog da ubiješ još pet miliona istih takvih devojčica, Elizalde?

— Da. Da bih poštdeo život ostalima. Cena nije previsoka, Eldridž, jer ovaj svet otvorenih očiju srlja u nuklearnu katastrofu. Ono što je doktor Gepner smislio jedini je izlaz za našu planetu...

»Užasna kombinacija«, mislio je ninda. »Dva ludaka koje je sastavio slučaj gotovo ništavne verovatnoće... genijalni doktor i čovek od akcije... takav par sposoban je na sve«!

Osetio je kako mu se znoj sliva niz gole grudi i očajnički kružio pogledom oko sebe. Njegova torbica i katana, u koricama, bili su tu, nemarno odbačeni uz jedan od golih zidova.

Ali su isto tako mogli biti i hiljadu milja daleko! Čak ni ogromna snaga ninde nije bila dovoljna da raskine čelične stege koje su ga sputavale!

— To je cela priča, Eldridž — reče tiho Elizalde gaseci cigaretu na blistavo čistom podu. — Ne možeš učiniti ništa više da nas sprečiš. Ni ti, ni bilo ko drugi... Zbogom, Eldridž. Žao mi je što u ovom poslu nismo bili na istoj strani...

Izgubio se kroz prolaz iz kojeg je i izašao i metalna vrata još jednom su se bešumno sklopila za njim.

— I to smo, dakle, obavili — osmehnu se trijumfalno Gepner. — Vreme je da nastavim započeti posao...

Ninda vrhom jezika ovlaži sasušene usne.

— Kada... kada ćete to izvesti, Gepnere...

— Kada? Zar ti nisam rekao?

— N-ne...

— Opilo me uzbuđenje — odmahnu Gepner rukom. — Ramon je krenuo da obavi poslednje pripreme, Eldridž, i uskoro će poletiti u hoverkraftu sa posadom od četiri čoveka koji, naravno, pojma nemaju šta će se dogoditi. Ja krećem na drugu stranu, ali u običnom helikopteru, igra sa »letećim tanjirima« time je definitivno okončana... Ako sve bude u redu — on baci pogled na veliki elektronski sat na zidu — poletećemo za pola sata... a još ove večeri Meksiko Siti će postati grad mrtvih!

Snažni mišići ninđe se napeše i metalni ležaj pod njim zaškripa, ali je taj napor bio uzaludan. Granica kidanja čelika bila je još uvek iznad fizičkih mogućnosti svakog ljudskog tela...

— Oho? — trže se Gepner. — Čoveče, pa tebi će još uspeti da se oslobodiš odatle! Hej, to nipošto ne smem dozvoliti... da vidimo... aha, našao sam rešenje...

Hitrim, i dalje nervoznim pokretima, Gepner do Leslievog ležaja dovuče uređaj čudnog oblika na velikim gumenim točkovima. Debeli elektri-

čni kabl spajao ga je sa transformatorom u uglu, ali je glavni deo uređaja očigledno bio sklop iz koga su štrčale četiri debele cevi.

— Ta-ako! — pevuckao je Gepner, podešavajući nagib cevi tako da sve četiri budu uperene u Leslievo nepokretno telo. — Odlično! Još samo senzori... Eldridž, da li znaš šta sada radim?

— Naslućujem...

— Ha-ha! Još uvek duhovit, a? Vidiš, ove cevi predstavljaju moje nove lasere, istog tipa kojima je opremljen i hoverkraft, a njihovo dejstvo već si upoznao. Svaki neoprezan pokret — a moji senzori će to odmah otkriti, ne brini — svaki neoprezan pokret pretvoriće te u gomilu pepela... Aha, ovo će valjati. Šteta što ne mogu da isprobam ceo sistem, ali ne mari. Ako i uspeš da se oslobodiš i nekako izbegneš smrt, nećeš imati vremena da kroz podzemne hodnike nađeš izlaz pre nego što sve ovo odleti u vazduh... Srećan put, Eldridž!

Trenutak kasnije, ninda ostade sam u ogromnoj prostorijski ispunjenoj šumom elektronskih uređaja. Dok su mu se mišići još jednom napinjali, izvlačeći i poslednje rezerve energije, dostupne samo ljudima koji do savršenstva poz-

naju funkcionisanje svog tela, Lesli je napeto razmišljao.

I novi napor bio je uzaludan, ali je u međuvremenu ninda došao do zaključka da taj put ne vodi nikuda. Čak i kada bi uspeo da se oslobodi čeličnih stega, laserski zraci brzo bi prekinuli svaku pomisao na beg...

Četiri cevi... a svaka od njih krije užasnu smrt...

I pola sata. Trideset minuta vremena u kojima još može izbeći smrt i — što je još važnije — sprečiti uništenje ogromnog grada punog ljudskih bića koja i ne sanjaju kakva se užasna pretnja nadvila nad njih...

Trideset... ne već dvadeset devet minuta...

Vitki prsti njegovih ruku se pomeriše i on pogladi metalnu ivicu ležaja. Kako su ove stegge pričvršćene sa donje strane? Zavrtnjima? Može li dosegnuto do njih?

Usne mu se iskriviše u osmeh. Još jedan dokaz nelogičnosti u ljudskom razmišljanju. Naravno, niko ne može raskinuti okove od pola inča debelog čelika... ali su oni načinjeni tako da se lako mogu skinuti ako onaj koji ih je tu postavio zaželi...

Čelični nindini prsti sklopiše se oko navrtki sa donje st-

rane ležaja. Bile su čvrsto stegnute ključem, ali...

Ali su ipak popustile posle tri minuta užasnih napora za koje je bilo sposobno samo telo obučeno da svu svoju energiju prenese u jednu tačku...

Tri minuta... To je značilo još dvadeset šest...

Ruke su mu sada bile slobodne, iako još uvek u okovima čiji je donji kraj jednim trzajem mogao izvući iz otvora u metalnom ležaju.

Jednim trzajem, da.

Ali je i taj trzaj mogao biti dovoljan da donese užasnu smrt pred budnim i hladnim okom senzora koji će reagovati na svaki pokret!

* *

Nepokretnog tela, prikupljajući utrošenu snagu, ninda je hladnokrvno proučavao raspored četiri cevi uperene u njega.

Postojao je način da se ukloni sa smrtonosne putanje zraka koje će one emitovati na nemilosrdnu komandu senzora...

Sada je sporo, neprimetnim pokretima izvlačio okove iz ležaja. Ako želi da izvede ono

što je smislio ruke mu moraju biti slobodne. Okovi koji će ostati da vise oko članaka neće smetati...

SADA!

Njegovo moćno telo odbacilo se od ivica ležaja munjevitom brzinom u stranu, koristeći vezane noge kao osovinu oko koje se čitavom dužinom obrnulo da bi palo van domašaja užasnih zraka koji su reagovali na taj iznenadni pokret!

Uz jezivo praštanje, ležaj se raspade na nekoliko velikih komada usijanog metala. Stežući zube, ninda dohvati užarene delove za koje su mu još uvek bile privezane noge i istrže zavrtnje iz njih. Upola rastopljeni metal popustio je lako, ostavljajući tragove izgorele kože i mesa po nindinim rukama, ali na to sada nije smeo da misli.

Još dvadeset četiri minuta... i previše za ono što želi da učini...

Plan podzemnog skrovišta na zidu bio je jasan i prepun detalja. Galerija iz koje je hoverkraft mogao neopaženo da izleteti nije bila daleko.

Drška katane prionula je za opečeno meso, ali je on efikasno blokirao bol trčeći prema vratima kroz koja su nestali Elizalde, a za njim i Gepner.

Poludeli doktor je rekao pola sata, ali je njihova priprema mogla potrajati i kraće...

Njegovi koraci potmulo su odjekivali u hodniku popločanom mrkim ciglama, ali njemu više nije bilo stalo da se krije. Gotovo je želeo da se pred njim ispreči neki od Gepnerovih saučesnika, ljudi u srebrnim skafanderima...

Ništa tako dobro ne hladi opekotine ratnika kao krv pobeđenog protivnika.

Ne...

Čelična disciplina ninde, mnogo puta stavljena na probu u poslednjih šezdesetak minuta, nije mu dopustila da bezglavo srlja u novu opasnost i ignoriše opomenu harageija. Želja da spreči uništenje tolikih života, žeđ za osvetom, nisu ga smeli učiniti gluvim i slepim...

Bilo je mnogo načina da Gepner proveri da li se on još uvek nalazi vezan za ležaj. Sistem interne televizije bio je jedan od njih, a poludeli doktor svakako nije štedeo na tako očigledno potrebnoj stvari...

DA!

Katana zazvižda kroz vazduh u trenutku kada je kao furija izleteo iza ugla, pred zasedu od tri čoveka koju je više naslutio nego opazio. Nije dan od njih nije imao nikakve šanse...

Dva tanka zraka lasera ukrstiše se na njegovom putu, ali je on već lebdeo iznad njih, spuštajući čelično sečivo sa užasnom snagom na srebrni šlem i mešajući njegove sitne komade na tlu sa smesom krvi i mozga. Drugi je od snage njegovog udarca odleteo do zida, i tamo ošamućen ostao da sačeka vrh mača koji mu je skliznuo u grlo.

Treći je pokušao da pobegne, ali nije odmakao više od tri koraka. Ninda ga dostiže jednim skokom i u prolazu pogodi preciznim udarcem levice u vrat. Smrt je stigla trenutno, bio je mrtav pre nego što su prelomljeni kičmeni pršljenovi dospeli da zaustave pokrete nogu koje su još nekoliko koraka nastavile svoj besmisleni hod...

Ninda stade pred širokim metalnim vratima koja su vodila u veliku podzemnu galeriju. Duboko je udahnuo vazduh nekoliko puta, ispunjavajući pluća kiseonikom. Još uvek je postojala mogućnost da Gepner ili Elizalde uzvrate napadom otrovnim gasom i morao je biti spreman na to, bez obzira šta će gas učiniti otkrivenom licu, rukama i gornjem delu tela...

Vrata. Da li su ona već blokirana sa druge strane?

Postojao je način da se to proverí. Ninda prstima dotače metal, kao da želi da ispita njegovu otpornost.

Obična vrata od tankog lima, ne prepreka smišljena da zaustavi napadače.

Blistavo sečivo katana podiže se još jednom uz karakteristični šum...

Gepner vrisnu kada se lim razdvoji da propusti strašnu priliku, голу do pojasa i crnu od čađi, sa blistavom oštricom u rukama. On i trojica ljudi u srebrnim skafandrima prinosili su duge, crne cilindre otvoru u donjoj kupoli hoverkrafta, a Elizalde je stajao kraj tog otvora i dodavao ih nekome unutra...

— Pazite! — zaurla Elizalde. — On se oslobodio!

Ruke trojice ljudi poleteše prema laserima za pojasom, dok Gepner potraži zaštitu iza njihovih širokih leđa. Elizalde je bio lukaviji; jednim skokom nestao je u otvorenoj kupoli hoverkrafta...

Ovoga puta nindi se žurilo i zato nije birao sredstva. Eksplozivna kuglica pade među četvoricu ljudi, razbacujući ih kao suvo lišće u narandžastom plamenu eksplozije.

Promenio je mesto munjevitom brzinom, jer se hoverkraft naglo uzdigao u ograni-

čenom prostoru i okrenuo prema njemu. Druga eksplozivna kuglica samo ga je malo zanjihala, kao i onda u pustinji. Gepner i Elizalde očigledno nisu štedeli na oklopu.

Tračak dnevne svetlosti pojavi se iznad njegove glave. Iz hoverkrafata je svakako mogao biti daljinskom komandom aktiviran pokretni poklopac koji će ga propustiti do njegovog cilja...

»Elizalde je lukav«, pomisli ninda. »Nije mu stalo da mi se sveti... ukloniće se odavde i izvršiti svoj zadatak, jer zna da sâm nikada neću pronaći izlaz iz ovog lavirinta pre nego što čitav kompleks odleti u vazduh...«

Očajnički kružeći pogledom oko sebe, on kraj samih vrata opazi kontrolnu tablu sa upadljivim polugama. Da li je to...?

Naravno! Moralo je postojati još jedno mesto odakle se može otvoriti prolaz za hoverkraft!

Strpljivo je sačekao da letilica uzleti do samog otvora, a onda naglo povukao polugu označenu crvenom bojom, ne razmišljajući o mogućim posledicama pogrešne procene.

Poklopac počeo da se zaklapa kao gvozdena čeljust u koju je zapao slantan zalogaj.

Moćni motori, nisu se čak ni preopteretili dok su drobili oklop hoverkrafata, nikakvim proračunom predviđenim za takva naprezanja.

Usledila je čitava serija eksplozija, sve dok se, kao kroz prirodni dimnjak gusti dim nije pojavio na vrhu planine. Takvu eksploziju niko ne bi mogao da preživi...

Ninda laganim pokretom vrati katana u korice. Ostajao je samo još jedan mali problem i on će moći da ode sa ovog užasnog mesta...

Kako izaći pre nego što bude uključen uređaj za uništenje Gepnerove jazbine?

Helikopter koji je ljudi naučnik pomenuo dogorevao je u jednom uglu, među ostacima hoverkrafata, praskajući i šaljući kroz otvor nove oblake crnog dima.

Ipak, način je postojao... način hrabrosti...

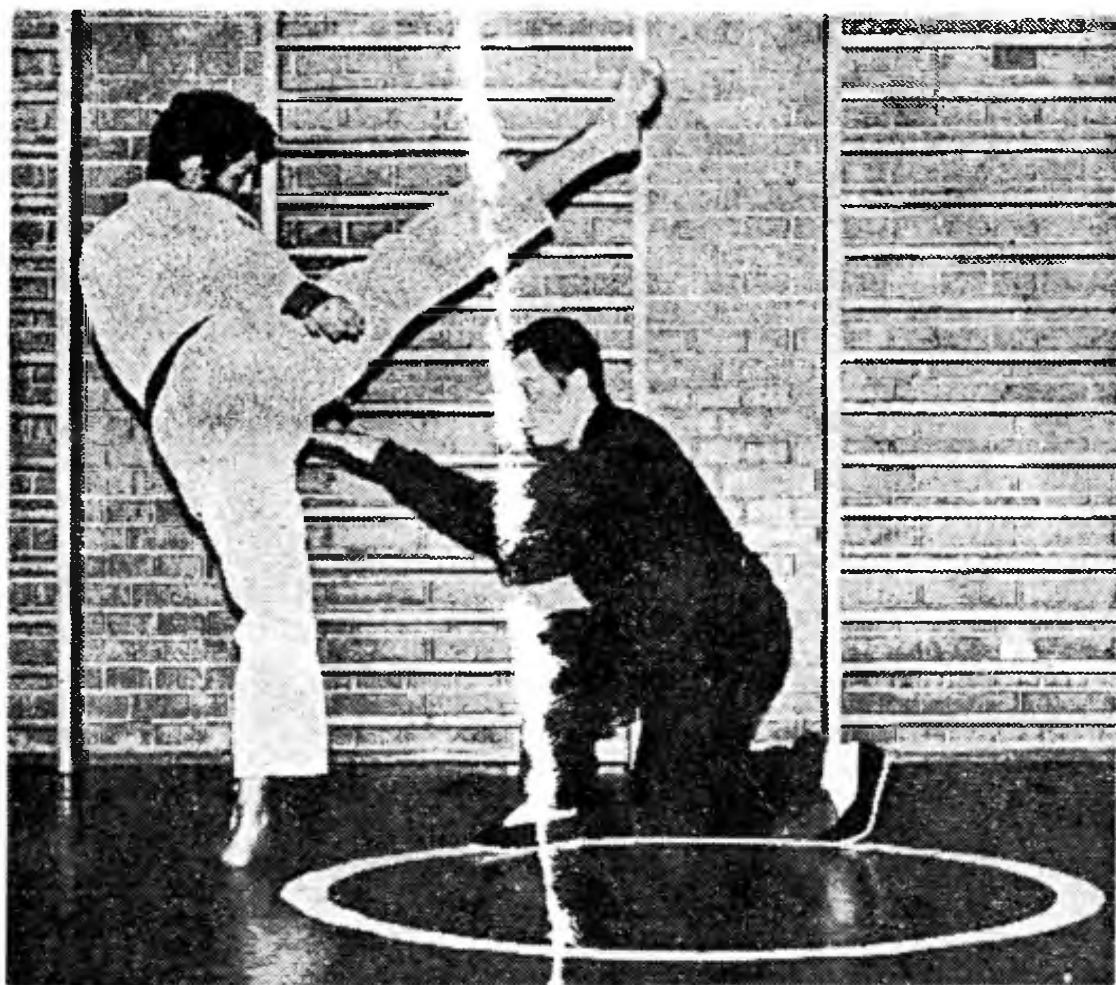
Strpljivo, ne razmišljajući o vremenu koje mu preostaje, ninda se baci na posao da opečenim rukama od aluminijskih cevi i čvrstog platna srebrnaste boje koje se vuklo načini najprostiju letilicu...

I najpogodniju za spuštanje sa strmih litica. Ako imate dovoljno hrabrosti za to...

Sat kasnije, kada je već lebdeo nad samim tlom na krilima srebrnog zmaja, planina nad uruapanskim hramom otvorila se kao vulkan, uništavajući i poslednje tragove tajne koju je tako dugo skrivala...

K R A J

NOVO! NOVO! NOVO!
PA KUA C'ANG KUNG FU

- ★ Najefikasniji kružni sistem sa noodbrane, čije se tehnike baziraju na 3000 godina staroj filozofskoj knjizi promena (I. Ching).
- ★ Lagano kretanje u krugu sa promenama pozicija ruku i nogu služi kao izvanredna vežba za postizanje harmonije uma i tela, kao i za očuvanje dobrog zdravlja.
- ★ Trening dlana (takozvane zmajevе ruke). Osnovne tehnike hvatova i pritiska »zmajevom rukom« koje možete uspešno koristiti u samoodbrani.
- ★ Trening »zalepljene ruke«: Kada se uspostavi kontakt sa rukom napadača, ruka se brzim okretanjem i manevrisanjem dlana drži kao »zalepljena« za ruku napadača.
- ★ Vežbe za istezanje i savijanje tetiva, struka, ruku i nogu iz stare knjige »Pa Tan Jien«.

Cena knjige 550 din. Plaćate pouzećem, u cenu knjige uračunata poštarina.

KINESKI BOKS
Ravanička br. 9 — 11000 Beograd

U avgustu Ninda 27

KAKO UBITI VAMPIRA

... U suštini, sve je bilo veoma jednostavno i ninda je već znao šta treba učiniti da bi se sprečio taj pakleni plan.

Problem je bio u tome što nije postojao način da to i izvede. Ili jeste?

Pri zelenkastoj svetlosti ekrana, po kojem su se smenjivali nerazumljivi simboli, on svojim čeličnim prstima napade čelik lanaca koji su ga vezivali.

Hoće li tri minuta vremena biti dovoljno da preduhitri smrt ...